DIETER OTT

Az ördöngös Caprioli

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti

RÓNASZEGI MIKLÓS

Előkészületben

KEMÉNY DEZSŐ

A TITOKZATOS KECSKEBAK

EWA LACH

MICSODA KÖLYKÖK!

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1970

DIETER OTT

AZ ÖRDÖNGÖS CAPRIOLI

REGÉNY

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1970

A mű eredeti címe:

Des Grafen Caprioli wunderbare Abenteuer zur See
K. Thienemanns Verlag Stuttgart 1964.

Fordította

MAJTÉNYI ZOLTÁN

BENKŐ SÁNDOR

rajzaival

Egy csoport fiatal, miközben töviről hegyire átkutatta a leghatalmasabb osztrák határerőd kazamatáit, titkos rekeszt fedezett fel egy ágyú szerszámládájában. Feltörték, s egy levelet meg különféle, ódon magyarsággal íródott naplókat találtak benne. Tüzetesebb vizsgálódás után kiderült, hogy a levél és a naplók Peregrinus János komornyik kezéből erednek. Minden kétséget kizáróan bizonyítást nyert, hogy a titokzatos Caprioli gróf, a bécsi császári udvar titkos diplomatája valóban létezett.

Peregrinus komornyik levelében ez áll:

Kedves fiatal barátaim!

Azért írok tinektek, mert ha egyszer valaha valaki megtalálja ezt a levelet és a naplóimat, az csakis közületek való lehet. A felnőttek nem kutatnak már titkok után. Ugyan ki is hinné el a nagyok közül, hogy Caprioli gróf cápaháton nyargalt a tengeren, s hogy ez az én grófom villámmal a kezében olvasztotta szét az ellenséges brigantin bronz ágyúcsöveit, vagy hogy holland sajtgolyókkal töltette meg a Fantom ütegeit?

Tegnap szálltunk partra Szentpétervárott. Az orosz cár megcsodálta Fantomunkat, és olyan fogadást kötött a gróffal, amelyik vakmerőbb mindannál, amit valaha is átéltem vele. Hogyan akarja megnyerni, nem tudom. De hogy megint szerfölött veszélyes és kalan-

dos vállalkozás lesz, annyi szent! Éppen ezért szeretném előbb biztonságba helyezni a naplóimat. Eldugom őket szépen, és megint csak följegyzek mindent egy újabba.

Öreg barátotok

Peregrinus János

És még egy levél!

Kedves barátaim, lefordítottam az öreg Peregrinus levelét és naplóit, és könyvet írtam belőlük, amelyet most magyarra visszaültetve olvashattok. Hihetetlen egy könyv lett a dologból! Utazzatok hát Caprioli gróffal a tengeren, és legyen mindegyikőtök olyan, mint ő: hidegvérű, bátor és derék.

Barátotok

Dieter Ott

Caprioli Cyprian Amadeus gróf — osztrák szolgálatban álló titkos diplomata, ez idő szerint a Holland Nyugat-indiai Társaság egyik flottájának hadparancsnoka. — Anno Domini 1715.

A gróf útitársai:

Peregrinus	— a gróf öreg magyar komornyikja
Habakuk	— a gróf szerecsen testőre
Frank Bull	— a *Fantom* kapitánya
Bagótpök	— a *Fantom* kormányosa
Borromaus	— a *Fantom* tűzmestere, régebben kalóz
Bilg	— hajósinas a *Fantomon* és ...?

A Fantom utasai

Larissa van Groenhagen	Holland Guayana kormányzójának leánya
Baba	Larissa néger szobalánya
Satan Diaboli	őexcellenciája Infernalia követe, fölöttébb kellemetlen kortárs

Távolabb feltűnik

Bichler	a *Lidérc* osztrák származású tűzmestere
Björkr	a *Lidérc* kapitánya
Dierk Opzoom-	a kalózok által elrabolt *Vlissingen* kapitánya
Dona Escamolata	az érsek húga, a kormányzó díszvendége
Pieter van Groenhagen	Holland Guayana kormányzója, dúsgazdag nagykereskedő, a Holland Nyugatindiai Társaság koronázatlan királya, Caprioli ifjúkori barátja és Larissa apja

A hajók

Fantom	— fregatt, Caprioli vezérhajója
Lidérc	— Caprioli flottájának egyik fregattja
Pokol, Halál és *Ördög*	— tengeri rablók brigantinjai, amelyeket később átkereszteltek *Larissára, Bilgre és Capriolira*

Bilg óvatosan nyitott be az amszterdami Zeedijk rakparton fekvő, Arany Apollóhoz címzett kocsma ajtaján. Hangzavar, borgőz és dohányfüst vágta szembe. Köhögnie kellett. Jó időbe tellett, amíg fürkésző pillantása fölfedezte Bull kapitányt. A termetes férfiú pohárral a kezében az ivópult túlsó végéhez támaszkodott. Kövérkés, alacsony urasággal beszélgetett, aki peckesen hadonászva magyarázott neki. A tömzsi alak ábrázata olyan ráncos volt, akár egy összetöpörödött disznóhólyag, benne mélyre süppedtek baljós tekintetű cápaszemei.

Hát ott, az a horgas orrú és ezüstfehér bajuszkájú égimeszelő? Aranyhímzésű, égszínkék frakkban, messzire szétterpesztett lábbal ül az asztalnál, és Borromaus tűzmesterrel kockázik. Semmi kétség, ez maga a főparancsnok, a titokzatos Caprioli gróf! Bilg még soha nem látta, de nyomban felismerte a róla hallott leírások alapján.

Mögéje osont, és átpillantott a válla fölött. A gróf észre se vette a fiút.

Bilg tehát óvatosan megráncigálta kabátujját, majd halkan a fülébe súgta:

— Gróf úr, kedvező szél támadt, a flotta kifuthat. Bagótpök kormányos küldött!

A tűzmester éppen tizenhetet dobott; megpödörte cingár bajuszát, és besöpörte a két aranyat.

— Nyertem! — állapította meg lőporfüsttől rekedt hangján. Jobb szeme sötét villámot vetett a grófra.

A ballal folyvást erősen hunyorított; ez olyan volt már a sok célzástól, mint egy ferde vonal. Caprioli gróf mozdulatlan arccal nyúlt a három kocka után, bepotyogtatta őket egy bőrpohárba, aztán Bilghez fordult:

— Mit mondasz, hajósinas? A kormányos küldött? Kedvező szél támadt? Nagyszerű! Közöld a kapitánynyal, amott álldogál.

Caprioli újra gyors, vizsga pillantást vetett a körülötte levő marcona ábrázatokra. Azért ült be a tengerészkocsmába a *Fantom* tisztjei közé, hogy a veszélyes utazás előtt, még a szolgálat kényszerén kívül megismerje őket.

— Óhajt tovább játszani, gróf úr? — unszolta a tűzmester. — De *tizennyolcat* még ön se képes dobni!

Caprioli fejét ingatta, aztán felnézett.

— Honnét tudja, hogy nem dobok tizennyolcat?

— Mert... mert eddig se sikerült önnek... és mert még én magam se dobtam soha három kockával tizennyolcat.

— Hm... úgy gondolja?

Caprioli felállt, és töprengve lóbálta a kockavető poharat.

A kocsmáros, Bull kapitány és néhány más vendég, akik eddig titokban figyelték a játékot, kíváncsian közeledtek. A gróf a mellette halmozódó dukátokból egyet az asztal közepére tolt.

— Aki mer, az nyer! Fogadok, hogy tizennyolcat vetek! Ki tartja a fogadást?

— Én, gróf úr! — röhögött Bull kapitány, szakállának fekete őserdeje mögött. Győzedelmesen szúrt le egy aranydukátot a grófé mellé.

Caprioli fogta a bőrpoharat, megrázta, és lecsapta az asztallapra, de nem emelte fel. Gyors mozdulattal felkapta a szomszéd asztalon álló másik kockavetőt, ezt is megrázta, és lecsapta az első mellé.

— Nos, hányat dobtam?

— A második pohár nem ér — morgott a kapitány —, az elsővel kellett tizennyolcat dobnia!

— A pénz már a magáé, kapitány! — vigyorgott a kocsmáros.

Caprioli elővigyázatosan felemelte az első poharat: mind a három kockán hat pötty látszott, tizennyolcat dobott egy csapásra!

— Mennydörgős ménkű. . . tisztára véletlen! Bull dühösen vakargatta a szakállát.

— A véletlen és a szerencse egy úton járnak, kapitány!

Caprioli felemelte a második poharat: ez alatt is hat pötty virított mind a három kockán.

A kocsmárosnak leesett az álla a csodálkozástól és a rémülettől. Ibolyakék orrát csaknem az asztalhoz lapította, hogy jobban lásson.

— Ördöngösség! — zsörtölődött Bull. A tűzmester sötét arcában felvillámlott a jobb szeme.

— Gróf úr, önnek tűzmesternek kellett volna lennie! Nem csodálkoznék, ha egyetlen ágyúgolyóval lelőne egy szúnyogot az árboc csúcsáról! — mondta rekedten.

— Ágyúgolyóval nem lövöldözök szúnyogokra, kedves barátom — nevetett Caprioli —, de olykor sikerül egy másmilyen mutatvány! Nézzék csak!

Fogott egyet az asztalon heverő aranyak közül, rászorította egy másik szélére, és azt olyan ügyesen elpöckölte, hogy széles ívben a kocsmáros még mindig tátott szájába ugrott.

— Ez pedig nem szerencse volt, hanem tudás, uraim — folytatta mosolyogva. — De csukja már be, kocsmáros úr, a bagólesőjét, hiszen a számlát jócskán kiegyenlítettem. És most gyerünk a hajókhoz!

A kocsmáros gurgulázva halászta ki az aranyat a szájából, és fejcsóválva nézegette.

Capriolinak le kellett hajtania a fejét, amikor kilépett az ivóból.

Bull kapitány oldalvást nyomakodott át hatalmas potrohával az ajtófélfák közt.

Borromaus tűzmester falában kopogott mögötte. Lobogó fehér vászongatyában járt, és ehhez bő, kék inget hordott. Sapka helyett koponyájára simuló, tarkóján megcsomózott vörös selyemkendőt viselt. Gyöngyökkel kivarrott övébe az egyik oldalon görbe tőrt, a másikon pedig arab pisztolyt dugott.

Fiatal éveiben Borromaus a Karib-tenger rettegett kalóza volt. Egy tengeri csatában, amikor jobb lábát térdből elvesztette, fogságba került, és halálra ítélték. Utolérhetetlen céllövő művészetére való tekintettel azonban kegyelmet kapott.

Azóta hűségesen szolgált az amszterdami kereskedők hajóin mint minden kalózok által rettegett tűzmester. Szilaj ifjúságára való emlékezésül viselte még mindig a kalózöltözéket; a hajótulajdonosok, mintegy kitüntetésül nagyszerű szolgálataiért, elnézték ezt a furcsa szeszélyét.

LOVAGLÁS A CÁPÁN

Az Atlanti-óceán zöldesfekete hullámain át vezetett a *Fantom* útja. Feszesre duzzadt vitorlái vakítóan ragyogtak a napsütésben. A vezérhajót négy, szintén harci felszerelésű, gyorsvitorlázó fregatt követte nyomdokvonalban.

A vitorlásokat a Holland Nyugatindiai Társaság küldte útjára, hogy ötszáz katonát szállítsanak a Holland Guayana-i Paramaribóba. Ezeknek a csapatoknak kel-

lett az ottani erőd legénységét felváltaniuk. A katonákat szétosztották az öt hajón.

A kis flotta hadparancsnoka Cyprian Amadeus Caprioli gróf volt.

A gróf a hajó orráról figyelt egy albatroszt, amely rezzenetlen szárnnyal körözött a *Fantom* körül. Szálfatermetű testőre, a szerecsen Habakuk szétterpesztett lábakkal, karbafont kézzel állt mögötte. Vörös bugyogójában, dús aranyhímzésű kék zekéjében és művészien sodort turbánjában úgy festett a hajón, akár egy mesevilág csodalénye.

Peregrinus, a gróf öreg komornyikja az előárbochoz támaszkodott, és Borromaus tűzmesterrel beszélgetett.

— Hat kockával harminchatot dobott! — újságolta Borromaus. — Ha nem a saját szememmel látom!...

— A gróf közelében le kell szoknia a csodálkozásról, mijnheer — oktatta elgondolkozva Peregrinus. Kiejtésén még érződött anyanyelvének magyaros dallama.

— Én nem vagyok mijnheer, én senor vagyok, a Karib-tenger partjáról, Cartagenából származom! Ismeri talán azt a spanyol erődöt? — mondta Borromaus büszkén.

Peregrinus tagadóan rázta fejét, és folytatta:

— Aki az én uram mellett él, annak a valóság álommá és az álom valósággá válik. Csodálatos ember a gróf, senor. Előre megjósolhatom: ön ezt az utazást élete végéig se felejti el!

— Maradok az ágyúimnál, ezek ércből öntött valóságok, és nem álmodnak — mondta Borromaus.

Peregrinus csöndesen nevetgélt.

— Még az ágyúival is különös dolgokat élhet meg, ha a gróf a fedélzeten van. Furcsákat mesélhetnék önnek...

A matrózok hangos kiáltozása a korláthoz csalta a tűzmestert. Peregrinus lassan követte. Caprioli és Habakuk is odament.

A hegymagasságú, zöldesen tajtékzó, hosszú hullámok úgy csapódtak egymásnak, mintha bugyogva forrnának. Sok száz delfin vette körül a vitorlásokat; bizarr hullámvonalban barázdálták a habokat, üldözték egymást, és időnként magasba szökkentek a vízből.

Matrózok és katonák húsdarabokkal megtűzdelt horgokat dobáltak izgatottan a tengerbe, hogy kifogjanak néhányat a csodálatos emlősök közül. Hosszú tengeri úton ínyencfalatnak számít a friss hús. De erősen meg kellett kapaszkodniuk, mert az egyre erősödő szélben a *Fantom* úgy hánykolódott, mint valami betöretlen csikó.

Egy minden eddiginél meredekebb hullám nekizúdult, mennydörgős robajjal ütődött a hajó falához, és úgy lesodorta a grófot meg Habakukot a fedélzetről, akár a legyeket.

Peregrinus mindössze egy alapos zuhanyt kapott a nyaka közé, még éppen láthatta, amint ura eltűnik a hullámok közt, és kiáltását elnyeli a víz zúgása.

A tűzmester szeme előtt egy pillanatra elsötétült a világ; egy bukóhullám ugyanis a fejére borította Caprioli háromszögletű kalpagját. Letépte magáról; meglátta, hogy Caprioli kibukkan a vízből, és rekedten fölkiáltott: — Gróf úr, a kalapja!

Széles ívben Capriolihoz hajította, és elégedetten bólintott, amikor látta, hogy a gróf elkapja, és parókájára szorítja. De hirtelen észhez tért, öklével a homlokára csapott és fölfohászkodott.

— Madonna, utánadobtam a kalapot... én agyalágyult! — dadogta zavarodottan.

Peregrinus az első pillanat dermedtségéből felocsúdva, saját megbicsakló hangját hallotta, amint ordít:

— Ember a vízben! *Eeember a víízben!*

Bull kapitány is észrevette a szerencsétlenséget a parancsnoki hídról. Bikahangon bömbölve adta ki a parancsot, hogy fordítsák meg a *Fantomot,* engedjenek le egy csónakot a vízre, és zászlójelekkel értesítsék a többi hajót.

Peregrinus már elveszettnek hitte urát és Habakukot. A kis csónak az erős hullámzásban alig tudott helyéről elmozdulni, a vezérhajó pedig az erős szélnyomástól csak széles ívben kanyarodhatott vissza a szerencsétlenség színhelyére.

Kétségbeesetten emelte szeméhez a látcsövet, amelyet állandóan a gróf után kellett vinnie, és a hullámok közé kémlelt. Most... most végre felfedezte urát — de nem hitt a szemének. Lekapta a látcsövet, kabátja csücskével megtisztogatta a lencséjét, és begörbített lábbal, előrehajolva figyelte a tobzódó hullámokat.

— Hej, uramisten! — szakadt ki belőle magyarul. Caprioli belekerült a delfinek rajába, és menekülése érdekében a legkézenfekvőbbet cselekedte: erőteljes lendülettel feltornázta magát az egyik állat hátára. Peregrinus látta, amint egy ember nagyságú delfinen nyargalászik. Nevetve száguldott a hullámokon, és felintegetett a hajókra.

Habakuk követte példáját, és utána ügetett egy másikon. A szerecsen máskor koromfekete arca most hamuszürke volt, olyan rosszul lett hátasának szokatlan mozgásától.

Jó ideig vonultak a delfinfalkák a hajók mellett. Egyszerre csak nyugtalanság támadt a csapatban. Mintegy parancsszóra eltávolodtak a hajóktól, és ezüstfekete törzsük egyetlen célpont felé lövődött, mint a nyíl.

Miközben Caprioli delfinjén ülve azon tűnődött, hogyan érhetné utol a hajókat, meglátta miért törekszik a raj ilyen hirtelen más cél felé.

Egy óriási cápát és egy valamivel kisebbet, nyilván a nőstényét, odacsalogatta a matrózok horgán lógó húscafatok illata. Falánkságuk halálos ellenségeik közé vezette őket.

Hátuszonyuk hatalmas, háromszögű vitorlája szélsebesen szántotta a vizet. De a delfinek még gyorsabbnak bizonyultak; úgy döfködték orrukat újra meg újra a szörnyű ragadozó halak oldalába és hasába, mint a puskalövés. Nem haraptak beléjük, mert tapasztalatból tudták, hogy még az ő szívós fogazatuk sem tehet kárt a cápák üvegkemény bőrében.

Időközben a gróf is rosszul lett. Szabályos tengeribetegséget kapott, és ugyancsak nehezen gyűrte le a torkát fojtogató hányingert. Mindjobban erősödött benne a vágy valamilyen nyugalmasabb jármű után.

Hirtelen észrevette, hogy a nagyobbik cápa egyenesen nekiront. Hagyta, hogy egészen a közelébe érjen, ekkor delfinje hátán jobb kezére támaszkodva félkézállásba lendült, míg bal kezével kalapját szorította fejéhez, és elegáns könnyedséggel átlendült a cápa hátára. Az óriás halnak láthatólag meg se kottyant a gróf súlya, csak a delfinekkel törődött. Az okos állatok ugyan gondosan kikerülték Caprioli lábait, miközben döfködtek, de a grófnak a legcsekélyebb kedve se volt ahhoz, hogy tovább harcoljon velük a cápák ellen, mint ameddig feltétlenül szükséges.

Leakasztotta nyakából a Theophrasztosz-rend hosszú aranyláncát, és abban a pillanatban, amikor a cápa oldalra lendült, hogy elkapjon egy delfint, ügyesen az állat hegyes fogsora közé rántotta, mint egy kantárszárat.

A ragadozó ijedten akart alábukni, de Caprioli olyan erővel rántotta magasba az állat fejét, hogy kénytelen-kelletlen a víz színén kellett maradnia. Miután Caprioli a lovarda magasiskolájának néhány fogását kipróbálta rajta, a cápa rövidesen belátta, hogy a hatalmában van, és engedelmeskednie kell neki.

Habakuk most is utánozta urát, és mögötte lovagolt a kisebbik cápán. Bőrövével irányította hal-táltosát, miután szíjának csatját annak szájsarkába erősítette. Ő is örült, hogy végre nyugodt ülőkét érez a hátsófele alatt, időnként zekéje ujjával letörölte arcáról a vizet, és fülig érő vigyorgással élvezte nagyszerű paripáját.
Most a gróf megsarkantyúzta a cápát, intett Haba-

kuknak, hogy kövesse, mire az óriás halak szélvihar sebességével vágtattak vissza a hajók felé. A tébolyult rohanástól föltúrt orrfodrok olyan magasra tornyosultak, hogy Caprioli és Habakuk égbe nyúló vízhegyek közt száguldott előre.

A delfinek egy pillanatra ámultán hagytak föl üldözésükkel. De most feleszméltek. Hatalmas magasugrásokkal viharzottak utánuk, lökdösték-bökdösték a cápákat, és buzgón hajszolták őket pontosan arrafelé, amerre Caprioli kívánta.

A flotta kapitányai látcsövükön nézték, hogyan közeledik a gróf és Habakuk.

A tengerészek és a katonák a hajókorlátok mögé sorakoztak, és az elképedéstől némán bámultak.

Caprioli az utolsó fregatt fara felé vezérelte cápáját, s amikor a közelébe ért, enyhe fordulatot végeztetett vele, hogy csekély távolságban végiglovagoljon az egész flotta előtt.

Éles trombitajel harsant át a hajóraj fölött, és mintha egyetlen szálon függenének mind — a sok szájtáti tengerész és katona egyszerre fölrándult. A szabályzat szerint dobbantottak egyet, feszes vigyázzba vágták magukat, lekapták kalapjukat vagy sapkájukat, és kinyújtott karral oldalt tartották.

Caprioli háromszögletű kalpagjával viszonozta az üdvözlést. Cápán ügetve, az óceán kellős közepén díszszemlét tartott.

Habakuk peckesen követte. Amikor a gróf a vezérhajóhoz ért, fogta a lornyonját, és a hajófal egy meghatározott pontját fürkészte. Aztán nagyon mélyen megemelte kalapját, és túláradó hódolattal hajlongott.

Amint Caprioli a *Fantom* mellé ért, a hajón egetverő éljenzés tört ki. Az emberek ugráltak, táncoltak, mint a bolondok, és kalapjukat, sapkájukat a levegőbe hajigálták. Szerencsére senkinek se jutott eszébe, hogy elsüsse az ágyúkat üdvözlésül, hiszen az óriás halparipák megrémültek volna.

Bull kapitány szétterpesztett lábbal állt a parancsnoki hídon, Caprioli felkiáltott hozzá, hogy eresztessen le egy kötélhágcsót. Amint ez megtörtént, a gróf, aki időközben túlnyargalt már a vezérhajón, visszafelé irányította cápáját. A hajófal közvetlen közelébe érve kirántotta aranyláncát a cápa fogai közül, elkapta a létra fokát, és felhúzódzkodott rá.
Habakuk ugyanígy tett.

A tengerészek és a katonák mennydörgős éljenzéssel és örömrivalgással fogadták őket. Habakuk azonban nem sok időt hagyott nekik az örvendezésre. Erős karjaival utat nyitott gazdájának a zajongó tömegben, és bevezette Capriolit — akiről csurgott a víz, akárcsak róla magáról — a kabinjába.

Peregrinus izgalomtól remegő térdekkel követte őket. Egyetlen szót sem tudott kiejteni, de Caprioli megértette őt szavak nélkül is.

Bull kapitány mérgesen összeharapott ajakkal nézett le a tatemelvényről; ökle úgy szorongatta a korlátot, mint a satu.

A nagy húskoloncokkal megtűzdelt horgok még mindig a vízbe lógtak. A lovasaiktól megszabadult cápák orrukat ráncolva szimatolgatták a csábító csalétket. A delfinek közül egyetlenegy sem harapott rá a horgokra, de ezek a mohó fenevadak nem tudtak ellenállni a kísértésnek. Utánakaptak a jó szagú zsákmánynak — és fönnakadtak. A matrózok és katonák kurjongattak örömükben; hiszen egy zamatos cápaszelet sem éppen megvetendő dolog.

Borromaus a parancsnoki hídra vezető lépcső karfájához dőlt. Bull kapitány és Bagótpök kormányos éppen leereszkedett a fedélzetre, és a tűzmester meghallotta, hogy a kapitány bosszúsan morogja:

— Ugyan mit ért egy ilyen kótyagos szárazföldi patkány a tisztességes hajózáshoz; elvégre ilyen szélerősség mellett egy hajófedélzet nem fürdősétány! Kár, hogy a keresztelő nem tartott tovább!

Bagótpök széles ívben sercintette át a korláton a dohánylevet, aztán így vélekedett:

— De úgy látszik, a delfinekhez és a cápákhoz ugyancsak ért; engem bizony fölfaltak volna, vagy egyszerűen vízbe fulladok!

— Lárifári — mérgelődött Bull —, őnála minden csak a szerencse és a véletlen dolga, semmi egyéb!

A kormányos friss bagót tolt gondosan a zápfoga mögé.

— Éppen ez az: szerencséje mindenkinek akad, és a véletlen is olcsó. De ő a véletlenből csinál szerencsét, és a szerencsét üstökön ragadja. Szeretném egyszer *magát*, kapitány, cápán lovagolva látni!

Borromaus hozzátette:

— Nekem úgy rémlik, hogy a gróf derekasabban viselkedett *bent* a vízben, mint maga, kapitány a víz *fölött.* A gróf kihalászására szolgáló fordulatmanővert valószínűleg egy hajóinastól tanulta. Nemde?

Bull szuszogva szitkozódott, de nem mert Borromausra kezet emelni. A tűzmester tekintete olyan volt, mint a csupasz tőr.

Bagótpök vigyorogva fordult el.

Caprioli hosszú lábait keresztbe vetve ült parancsnoki kabinjában. Mosolyogva pödörgette ezüstfehér bajuszkáját.

Szemközt vele Bull kapitány nyugtalanul izgett-mozgott a székén.

— Már hogy a hajómanót látta volna, kapitány?... — kérdezte Caprioli. Szemében fölszikrázott a huncutság, és kékes fényt lövellt ki. A szőrmók izom- és húshegy összerándult előtte. Mancsait ördögűző mozdulattal kapta föl.

— Ne ejtse ki a nevét, gróf úr, mert akkor még több szerencsétlenség zúdul ránk, mint amennyit máris várhatunk!

— De hát hol látta? — firtatta Caprioli.

— Néhány perce láttam, a korláton ült, uram... A fedélzetre zúduló hullámtarajok úgy csaptak keresztül a hajómanón, mintha ott se lett volna!

Caprioli egymáshoz érintette ujjai hegyét, és fejét oldalra hajtotta.

— És honnét tudja, kapitány, hogy ő volt az? Kötött már vele ismeretséget korábban?

Bull meglepetten és gyanakodva nézett a grófra.

— Ismeretséget?... Nem, isten ments! De az ember ráismer, megérzi csak úgy...

Caprioli lebiggyesztette alsó ajkát.

— Megérzés annyi sincs magában, Bull, mint abban a malomkőben, amelyet már rég a nyakába kellett volna akasztani. De talán az a hasonlatosság ijesztette meg, amely a korláton ülő, hm... „úr" és egy bizonyos másik úr közt fönnáll...

Bull feszengve fölpuffasztotta pofazacskóit.

— Miféle másik úr?

— Nos, például arra a köpcös kis úrra gondolok, aki-

vel indulásunk előtt Amszterdamban, az Arany Apolló csapszékben olyan elmélyülten beszélgetett. Az illető aztán nyomtalanul eltűnt.
Hideg verejték gyöngyözött a kapitány homlokán.

— Ismeri azt az embert, gróf úr? Ki ő?... Én akkor láttam életemben először.

Caprioli furcsán mosolygott, felállt, néhány pillanatig kitekintett a kabinablakon, és hirtelen hátrafordult.

— Mennyit fizetett magának, amiért titokban magával hozta az útra, és mennyit ígért arra az esetre, ha feltűnés nélkül eltesz láb alól?!

Caprioli hangja úgy vágott Bull fülébe, mint az ostorcsapás. Tiltakozva emelte fel a kezét.

— Amikor a hullámok engem és Habakukot lesodortak a fedélzetről, ön a kormány mellett állt, kapitány. A megfelelő pillanatban úgy fordult a hajóval, hogy a hullámhegy elöntse a fedélzetet. Aztán a legrosszabb csónakot eresztette vízre, gyakorlatlan legénységgel, aztán... Ej, Bull, bármelyik matróz ügyesebben hajtotta volna végre a maga fordulási manőverét. Már régen vasra verettem volna, ha nem tudnám, *kinek* ment lépre kapzsiságában. Nos, mennyi aranyat kapott tőle?

Bull üveges szemmel tápászkodott fel a székéről. Tébolyultan hörögte:

— Arany!... Arany!...

Harsány röhögéssel kirohant a kabinból.

Habakuk, aki eddig keresztbe font karral, mozdulatlanult állt ura mögött, becsukta utána az ajtót.

— Azt hiszem, ezért megérdemlek egy pipa dohányt; mit gondolsz, Habakuk? — kérdezte Caprioli. — Ezzel a kapitánnyal és az ő „hajómanójával" megélünk még egyet-mást útközben.

A szerecsen vigyorgott, odanyújtotta a grófnak a hosszú szárú holland cseréppipát, és egy fidibusszal meggyújtotta a dohányt.

— Kapitány félni hajómanótól — felelte hamiskásan csillogó szemekkel —, és hajómanó félni nagyságos úrtól!

Caprioli szájából hosszú füstfelhő kígyózott elő. Hátradőlt, és már csaknem átadta magát az illatos növény élvezetének, amikor fölfigyelt a fedélzeten rohangáló lábak dobogására.

— Habakuk, nézd csak meg, mi történik már megint odafönn! — parancsolta szolgájának.

Habakuk eltűnt. Néhány pillanat múlva éles fütty hasított végig a fedélzeten: a gróf és szerecsen testőre között megbeszélt jeladás. Caprioli fölugrott, kardot ragadott, és kirohant a kabinból.

— Hozd a pisztolyokat, Peregrinus! — szólt hátra a vállán keresztül.

A fedélzeten ott találta a medveerős Habakukot, amint fenyegetően ökölbe szorított kézzel áll szemben egy csoport matrózzal és katonával. Az egyik tengerész kezében vízbe mártott vastag kötélvég volt, és éppen rá akart ütni vele az alacsony padhoz szorosan hozzászíjazott hajósinasra, Bilgre.

— Kioldozni! — parancsolta Caprioli.

Habakuk lehajolt, és a szíj után nyúlt. Bilg nem mozdult. Csak görcsösen feszülő öklei árulták el, hogy van benne élet.

Bull kapitány a parancsnoki hídról nézte, mi történik. Most lejött a lépcsőn, és rárivallt a grófra:

— Ki parancsolgat itt a legénységnek?! Menjen a pokolba, és törődjék a maga dolgával!

Kitépte a matróz kezéből a kötelet, meglóbálta a feje

fölött, és le akart csapni vele Bilg hátára. De ebben a pillanatban szisszent egyet Caprioli pengéje a levegőben, és a kötél széles ívben röpült át a korláton. Bull markában csak egy nevetségesen kurta darabka maradt. Döbbenten meredt rá.

— A legénységnek parancsol ugyan, kapitány, de életnek és halálnak nem ura! Az első ütés nyomorékká tette volna a fiút, és a második megölhette volna!

Caprioli hangja halk volt, de olyan fenyegetés lappangott benne, hogy az emberek hátán a hideg szánkázott végig.

Bull lassan fölemelte fejét, és vérben forgó szemmel meredt Capriolira. Villámgyorsan felkapott egy csáklyát, és előregörnyedve nekirontott a grófnak.

Habakuk rá akarta vetni magát, de Caprioli egyetlen pillantása visszatartotta.

Mintha csak vívóteremben állna, a gróf hanyag mozdulattal vette bal kezébe kardja hegyét, az éles pengét olyan könnyedén hajlította meg, akár a mogyorófavesszőt, és néhányszor a levegőbe suhintott vele. Ekkor ért oda a kapitány, és nekiszegezte súlyos fegyverét.

Caprioli pengéje újra felvillant, metsző sivítással háromszor-négyszer körülnyeste a kapitány fejét — és a szél lesöpörte Bull szakállát és haját a fedélzetről.

A kapitány dermedten bámult tovaszálló ékessége után, kiejtette kezéből a csáklyát, kétségbeesetten tapogatta fejének ama helyeit, amelyeket az imént még bodros fekete őserdő borított, hörgött és rikácsolt:

— Ezért még megfizet!

És elrohant.

Caprioli nevetve kiáltott utána:

— Fizetni ön fog, hiszen *én* voltam a borbélya!

Akármilyen nevetséges is volt a megkopasztott kapitány, a tengerészek nem kockáztattak többet egy-egy halk vihogásnál, csak a katonák röhögtek teli torokból Bull után. A matrózok zsebre dugott kézzel, lesunyt fejjel oldalogtak el. Egyszeriben ez a különc gróf lett egyetlen reményük, hogy megszabaduljanak Bull kapitány önkényétől.

Közben Habakuk kioldozta a hajósinast kötelékeiből, és talpra állította. Bilg zokogva hullott térdre Caprioli előtt. Aztán ájultan esett össze.

Habakuk karjába kapta a fiút, bevitte a gróf kabinjába, és lefektette egy párnázott kerevetre. Amikor Caprioli megsimogatta szőke bozontját és megkérdezte tőle:

— De hát mit követtél el, fiam? — Bilg egy pillanatra kinyitotta a szemét, és azt dadogta:

— Kilestem a kapitányt... megháborodott, és egy potyautast is fölvett a hajóra...

Mély sóhajtással ejtette újra fejét a párnák közé.

LARISSA MEGJELENIK, ÉS BILGBŐL KATONA LESZ

Valahol a falon kopogtattak, hangosan és tisztán, egyszer, kétszer...

Peregrinus a naplóját írta. Fülelve kapta föl a fejét.

Habakuk, aki egyébként nem volt ijedős, kiguvadt szemmel bámult maga elé.

— Szellemek... — rebegte, és a rémülettől megcsuklott a hangja.

— Talán a hajómanó akar meglátogatni bennünket! — csúfolódott Caprioli.

Újra kopogtattak, hangosabban, követelőbben — mintha hegyes csonttal ütögetnének kemény fára.

— No, gyere hát, teringettét! — kiáltotta Caprioli, valójában persze nem várta, hogy bárki is a fülkébe lépjen.

Halk kattanással kiugrott egy láthatatlan ajtó a faburkolatból, és egy nagyon fiatal hölgy suhant be.

— Pszt, nem kell megijedni! — suttogta bűbájos mosollyal. — Mindent láttam, ami a fedélzeten történt... csak Bilget szeretném megnézni.

— Ah, a titokzatos hölgy a tatfedélzetről ilyen titokzatos módon látogat meg minket!

Caprioli nevetve meghajolt, és intett Habakuknak, hogy rakja el a pisztolyokat az asztalról.

— Később majd mindent megmagyarázok önnek, Caprioli gróf — felelte a fiatal hölgy —, pillanatnyilag csak ez a szegény hajósinas fontos.

— Hagyja aludni, hölgyecském, foglaljon helyet, és legalább annyit áruljon el nekem: miért rejtőzködött eddig ennyire, és mit jelentsen ez a titkos ajtó a faburkolatban?

Caprioli előzékenyen egy székre mutatott.

Az ifjú hölgy Bilg lábához ült le a kerevetre.

Miközben a lány válaszolt, Caprioli megcsodálta fekete tincseit, nagy szemét, amelyben mintha aranyfények ragyogtak volna, finoman ívelt orrocskáját és bőrének különös, elefántcsontszínű árnyalatát.

— Nevezzen egyszerűen Larissának, gróf — csacsogott a lány halkan, hogy Bilget föl ne ébressze. — Az amszterdami nagykereskedők, akik közt családomnak jó barátai akadnak, rendelkezésemre bocsátották a *Fantom* lezárt hátsó részét, hogy itt utazzak fekete szolgálómmal. Hiszen ön tudta, hogy két utast visz magával a hajón. Paramaribói rokonaimat akarom meglátogatni. És a láthatatlan ajtót azért építették a falba, hogy bár-

mikor az ön oltalmába menekülhessek. Az ajtó innét is nyitható, csak meg kell nyomni ott azt a nagy díszszöget. És hogy miért jöttem csak most be? Bilggel akartam törődni, és — nehogy ön mégis partra tétessen valahol — kivártam, amíg az utolsó kikötőt is elhagyjuk. Ismerjük önt — még az amszterdami urak sem voltak egészen bizonyosak ezekben a dolgokban.

Caprioli szeme elszűkült, játszani kezdett lornyonjával.

— Mindazonáltal a *Fantom* hadihajó, és alapjában véve nem ifjú hölgyeknek való jármű. Viszont általában nem szoktam udvariatlan lenni. De mondja csak, Larissa kisasszony, ön Amszterdamban élt?

— Nem, egy évig Párizsban voltam; ott jártam iskolába. Miért kérdezi?

— Mert szerettem volna tisztában lenni azzal, honnét tudta meg, hogy én vezetem ezeket a csapatokat Paramaribóba, ha már valóban éppen az én oltalmamat találja annyira fontosnak.

— De hiszen az amszterdami nagykereskedők tudták!

— Hm, de ön Párizsban volt. Én csak két nappal a flotta indulása előtt érkeztem Amszterdamba, és előzőleg eszem ágában sem volt Paramaribóba utazni. — Caprioli vidáman mosolygott, és oldalra hajtotta a fejét.

— Hát éppen így adódtak a dolgok, Caprioli gróf. — Larissa arcocskáján huncut gödröcskék támadtak.

— Tudja, mi a féligazság, Larissa kisasszony?

Az ifjú hölgy pajzánul fölkacagott.

— Persze hogy tudom: teljes csalás! De kérem, elégedjék meg egyelőre annyival, amennyit most tud. Talán hamarosan többet is mondhatok önnek.

Bilg fölocsúdott ájulásából, és tágra nyílt szemmel hallgatta a beszélgetést. Larissa észrevette ezt, és a fiú keze után nyúlt.

— Föl a fejjel, Bilg, hiszen minden jól végződött! — mondta testvériesen. — Bár láthattad volna, hogy ráncba szedte Caprioli gróf a kapitányt!

— Agyonüt, ha útjába kerülök! — Bilg még mindig reszketett.

— Egyáltalán nem fog bántani, fiam!

Caprioli nagy ezüsttallért vett ki mellényzsebéből, és odadobta Bilgnek.

— Ezt a tallért átadod az én megbízásomból a kapitánynak; ez a foglaló, amit tőle kaptál, amikor hajósinasnak szerződtetett. Most pedig én fogadlak téged szolgálatomba, egyelőre mint kisdobost. Akarod?

— Gróf úr!...

Bilg örömében lelkendezve fölugrott.

— Jól van, Bilg — hárította el Caprioli —, itt van foglalónak egy dukát; most hát katona vagy!

Caprioli egy aranyat dobott a fiúnak. Bilg elkapta, és azt se tudta, hogyan köszönje meg.

— Remek! — kiáltotta Larissa, és örömében tapsolt. Egy pillanatnyi tűnődés után a még mindig remegő fiú karjára tette a kezét, és így szólt Capriolihoz: — Lenne egy kérésem, bizonyára nem tagadja meg tőlem. Már olyan sokat hallottam az ön csodálatos élményeiről, meséljen el nekünk egy történetet, de vidámat! Megtenné?

Caprioli gyors, aggódó pillantást vetett Bilgre.

— Jól van, Larissa kisasszony, elmesélek önöknek egy vidám történetet.

Kényelmesen keresztbe rakta lábait, és mialatt Habakuk édes bort öntött kis poharakba, elkezdte:

Még fiatalember koromban az erdészünk, Hadrian, egyszer egy nőstény tacskót ajándékozott nekem híres tenyészetéből. Mivel minden tekintetben rendkívüli kutya volt, én a nem éppen ódivatú Trixi nevet adtam neki. Minden szabály ellenére különösen vadkacsára vadásztam vele szívesen, mert úgy úszott, mint a vidra, és szenvedélyesen apportálta a zsákmányt. Ámbár mindig újra meg újra elkésett: vagy egy remek kacsa süllyedt el úgy az elérhetetlen mélyben, mint a kő; vagy ha éppen csak megsérült, úgy elbújt az ingovány nádasában vagy bozótjában, hogy még Trixi sem volt képes rejtekhelyét kiszimatolni.

Egy nap, amikor ismét zsákmány nélkül került elő a vízből, és halálosan szomorú szemmel könyörgött bocsánatért, fölsóhajtottam:

— Bezzeg ha röpülni tudnál!...

Vigasztalni akartam ezzel; de a könnyelműen odavetett szó nem ment ki többé a fejéből. Minthogy engem mindenekfölött szeretett, szavaimat szemrehányásnak vette, és bánkódott vélt hiányossága miatt.

A kastélyhoz tartozó majorságok egyikében nagy libafalkát tartottunk. Amikor ősszel a vadlibák dél felé vándorolnak, egy csomó közülük mindig beesik a háziszárnyasok közé, és jól élnek azok ocsújából. Egy nap észrevettem, hogy egy daliás vadgúnár rendületlenül az én Trixim mögött kacsázik. Trixit eleinte bosszantotta a nagy madár tolakodása, de hamarosan elbájolta az udvarlás. Amikor a vadlibák továbbvonultak, a gúnár ott maradt, és nem volt hajlandó elhagyni Trixit. Utóbb már tőlem se félt egy csöppet sem, sőt néha velünk röpült vadászatra.

Trixi és a gúnárja egy reggel eltűnt. Csaknem nyolc napba telt, mire újra előkerültek — de már nem kettes-

ben: egy újszülött kis tacskó totyogott közöttük kurta lábacskáin. Amikor közelebbről szemügyre vettem a pöttöm jószágot, a rémülettől csaknem elállt a szívverésem. Kétségkívül csodaszép tacskókölyök volt, de vállaiból egy vadlúd teljesen kifejlett szárnyai nőttek ki; tövüknél a finom pihék beleolvadtak a tacskó vöröses-barna szőrébe.

Trixi halkan vinnyogott, jutalmat és dicséretet várt különös gyermekéért. Miután ő maga nem tanulhatott meg röpülni, hát megajándékozott egy szárnyas vadászkutyával. A gúnár is értésemre adta, hogy elvárja az illő elismerést. Sikerült a furcsa párt kicsinyükkel együtt titokban apám egyik távoli erdészházába vinnem. A kis kölyöktacskót Viccecskének neveztem el, mert megfelelőbb név nem jutott eszembe.

Sajnos, öreg erdészem, Hadrian úgy vélte, hogy Viccecske az ördög származéka. Ennél az állításánál akkor is kitartott, amikor a már fölcseperedett Viccecske lesre járt velem, és igencsak rátermett vadásztársnak mutatkozott.

Viccecske megtanult röpülni; a libaszerű sipákolásról és gágogásról hál' istennek leszokott. Röviden nekifutott görbe lábain, majd kitárta szárnyait, és légbe szökkent. Széles körökben keringett az erdészház fölött, és vidáman ugatott le a magasból, ha meglátta, hogy Hadrian erdésszel beszélgetek a kapuban.

Az öreg, agyarai között pipájával, dühösen nézett a magasba, és öklét rázva eltűnt az erdészlakban, ha Viccecske lefelé igyekezett a levegőből.

Egy nap meglátogatott egykori iskolatársam, Pieter van Groenhagen, és én megmutattam neki Viccecskét.

Kikerekedett szemmel bámult a szárnyas tacskóra, aztán rám. A szava is elállt a megdöbbenéstől. Én meg lehajoltam, fogtam egy kövecskét, csettintettem a nyelvemmel, és a kavicsot a magasba dobtam.

Viccecske szintén lelkesen apportált. Fölvakkant, és olyan sebesen eredt a kavics után, mint a puskagolyó, elkapta a levegőben, és szelíd ívben vitorlázott vissza vele, letette a lábam elé, farkincáját csóválta, és jókedvűen ugatva felugrált rám.

Adtam neki egy szem cukrot.

Pieter barátomnak vasidegei voltak, de amikor Viccecske repülési bűvészmutatványát látta, percekre elvesztette önuralmát. Végül újra felém fordult, leírhatatlant pillantást vetett rám, puskáját vállára vetette, és csak annyit mondott:

— No, gyerünk!. ..

Útközben dörmögve megjegyezte:

— Tovább kellene tenyészteni ezt a nevetséges teremtményt.

Ez az ötlet nekem is eszembe juthatott volna! Úgy tettem, mintha már magam is gondoltam volna rá régen, és így feleltem:

— Nehéz dolog, mert ez az egyetlen nőstényem van, és kérdés, hogy Trixi meg az ő gúnárja...

— Mindenesetre gondolkodni kéne a dolgon — morogta Pieter.

Nyilvánvalóan rossz néven vette tőlem Viccecskét. Mint szenvedélyes vadászkutya-tenyésztő, úgy érezte, hogy a bolondját járatom vele.

Szabályszerű vadászatra, sajnos, sohasem tudtam Viccecskét ránevelni. Ha például rálőttem egy fakoronák közt csapongó fácánra, azt hitte, hogy neki a puskagolyót kell apportálnia. Gondolatsebesen süvített utána, elcsípte, nyelvével a zápfoga mögé kotorta, akár egy pofa bagót, és csak aztán, fönn a magasban kapta el rekedt ugatással a fácán gigáját. A fácánt szépen a lábam elé fektette, a puskagolyót kiköpte, és csillogó szemmel leste a megérdemelt jutalmat.

Viccecske sohasem hozott nekem élő zsákmányt. Fá-

cán, fogoly, vadréce vagy kócsag — egyik sem élte túl azt a rémületet, hogy hangosan lihegő és csaholó tacskó hajszolja őt felhőközeiben.

Pieter hamarosan megbarátkozott Viccecskével. Csak az volt gyanús nekem, hogy néhányszor rajtakaptam, amint esténként Hadrian erdésszel sugdolódzik a kutyáimról.

Egy késő őszi napon örökre elvesztettem Viccecskét. Mégiscsak több libaörökség maradhatott kis tacskószívében, mint sejtettem. Az erdészlak fölött egy raj nyári lúd húzott el. Viccecske felnézett a reggelijéből, fülelt, boldogan csóválta a farkát, aztán mint a villám, kirepült a nyitott ablakon a vadludak után.

Pieter, Hadrian erdész és én döbbenten bámultunk utána.

Eleinte pokoli zűrzavart keltett a madárrajban. De amikor aztán biztató nyüszítéssel a falka élére repült, a ludak megnyugodtak, engedelmesen sorakoztak a megszokott költözési alakzatba, és követték őt.

— Ez soha nem jön többé vissza — állapította meg szárazon a barátom —, nincs neki jelleme!

— Már megbocsáss, Pieter! — tiltakoztam én.

— Nincs neki! — makacskodott ő.

— Na jó, hát akkor nincs neki jelleme — feleltem bosszankodva —, de vége ám a te pompás ötletednek is, hogy repülő tacskókat tenyésszünk!

— Hm, úgy gondolod?...

Hangjában valamilyen sanda mellékzönge csengett. Hadrian erdész felállt, és hamarosan visszatért egy kosár tojással, amit az orrom elé tartott.

Mintegy húsz tojás volt, a szénába gondosan egymás mellé ágyazva, libatojás nagyságúak, de mindegyik szép, vörösesbarna héjú.

Sötét sejtelem ébredt bennem. A szívem gyorsabban kezdett dobogni. Ránéztem Pieterre.

— Csak nem...?!
Röviden, kárörömmel felnevetett.
— De bizony, ez volt a legegyszerűbb módja. Szárnyas állat tojásokat rak! Megtanítottam a te Viccecskédet tojni. De most, amikor költenie kellene, a jellemtelen bestia megszökik!
Elsápadtam az irigységtől, mert ez a bámulatos tenyésztési eredmény teljesen elhomályosította az enyémet.
— No de hogyan sikerülhetett ez neked, Pieter? — kérdeztem értetlenül és fölöttébb elszontyolodva. Magamban viszont már messze néző terveket kovácsoltam, és repülő tacskók egész falkáit láttam lelki szemeim előtt, amint szárnyas vadakat üldöznek.
Pieter a mellére ütött.
— Ez az én titkom!
Ekkor új ötletem támadt.
— Talán sikerül találnunk egy kotlóstyúkot vagy libát, és a tojásokat alája csempészhetjük — mondtam álnokul. — De valóban azt hiszed, hogy a csibék kikelnek a tojásból, noha Viccecskének nem volt férje?
— Miért ne? — felelte Pieter csodálkozva. — Hát nem történt már itt éppen elég csodálatos dolog?
Be kellett adnom a derekamat.
Sikerült egy kotlóslibát keríteni, és el is fogadta a különös tojásokat.

— Nos, kedveseim — fejezte be történetét Caprioli —, ez volt az egyetlen alkalom, amikor Pieter barátom lefőzött engem. De maga a természet állította helyre hamarosan a becsületemet.
Bilg tátott szájjal hallgatott, de Larissa majd kipukkadt a nevetéstől.
— Hogyan sikerült ez a természetnek, és mi lett a to-

jásokkal? — kíváncsiskodott, s keze fejével szemét dörzsölgette.

— Ó, hát azok kikeltek; néhány ugyan megzápult, de a többiből gyönyörű... libák bújtak ki.

— *Libák?*... — csodálkozott Larissa.

— Igen, de ezek, sajnos, hamar a fazékba kerültek. Ugattak! Ezt pedig senki se bírta ki!

Larissa visítozott a gyönyörűségtől.

Bilg tágra nyílt szemmel bámult a grófra, és eltűnődött a furcsa történeten.

CAPRIOLIBÓL CYPS BÁCSI LESZ

Larissa a nevetéstől újra meg újra beletüsszentett apró zsebkendőjébe. Nyilvánvaló volt, hogy nem csupán a libatacskóról szóló történet szerzett neki ilyen nagy élvezetet; valamilyen más gondolat is ingerelhette az újabb kacagásrohamokra. Caprioli megkérdezte tőle, min mulat annyira, de a lány csak a fejét rázta.

Bilg már annyira magához tért, hogy a gróf elküldhette Borromaus tűzmesterhez: adassa ki magának a szertárból kisdobosi egyenruháját.

Bilg ragyogó szemmel távozott.

Caprioli gróf titkos diplomáciai szolgálatot teljesített Amszterdamban. A díszlakoma alkalmával Mijnheer van Akker, az amszterdami Heerengracht nagy üzletembereinek egyike, mintegy véletlenül szóba elegyedett vele. Ez a kalmárkirály tette azt a meglepő ajánlatot a háborús dolgokban is szerfölött járatos grófnak, hogy vigye a Holland Nyugatindiai Társaság paramaribói erődjébe

az ottani helyőrség leváltására szolgáló csapatokat. Noha Caprioli már elintézte ügyeit, és a kalandok mindig vonzották őt, most mégis vajmi kevés kedvet érzett ahhoz, hogy ezt a megtisztelő ajánlatot elfogadja.

Azok a hajók, amelyeken általában csapatokat szállítottak, rendszerint kimustráltak voltak, és keserves vállalkozássá tették az ilyen több hetes tengeri utazást. Mijnheer van Akker azonban biztosította őt, hogy a kis flotta harcra termett, gyorsjáratú vitorlásokból áll, és vezérhajója a híres *Fantom* lesz.

Azok közül a hajók közül, amelyek az 1715. esztendőben az Atlanti-óceán hullámait szelték, egyetlenegy sem volt hasonlítható ehhez a remekül felszerelt háromárbocoshoz.

Ezek után Caprioli nem tudott többé ellenállni, annál kevésbé, mert hiszen régi vágya volt, hogy meglátogassa Holland Guayana kormányzóját, a Holland Nyugatindiai Társaság koronázatlan királyát.

Ez az ember pedig senki más nem volt, mint az ő egykori iskolatársa és vadászcimborája: Pieter van Groenhagen. Mindezek ellenére, amikor az amszterdami Süvöltő Kapu-dokkon először ment fel a *Fantom* fedélzetére, Caprioli csaknem visszautasította a parancsnokságot. A fregatt hátsó helyiségeit ugyanis külön erre az utazásra átépítették, és hallatlan fényűzéssel rendezték be.

Ezeknek a helyiségeknek a lakója egy titokzatos, nagyon fiatal és nyilvánvalóan roppantul elkényeztetett hölgy lett volna, néger szolgálójával. Ez az ifjú hölgy Caprioli oltalmában óhajtott Paramaribóba utazni ezen a veszélyes tengeri úton, azzal a kikötéssel, hogy ismeretséget kötni egyelőre nem kíván a gróffal.

Végül azonban a fenséges hajó, a kalandokkal kecsegtető utazás és az a kilátás, hogy viszontláthatja barátját, Pietert, mégis rábírta a grófot arra, hogy elvállalja a parancsnokságot.

— Később is akadtak még olyan élményei, mint a libatacskóval való, és máskor is lovagolt már cápán, ha vízbe esett, kedves Cyps bácsi? — verte fel gondolataiból Larissa.
Caprioli magasra vonta a szemöldökét.
— Hogyan hív engem?
Larissa ijedten kapott a szájához.
— Ejnye, most mégis kicsúszott... megbocsát nekem, Cyps bácsi? — A visszatartott pajzán nevetéstől összeráncolódott az orrocskája.
— Cyps bácsi?... — ismételte elgondolkozva Caprioli, és mintha egy távoli neszre fülelt volna. — Hisz ez sok éve volt...
— Éppen tíz esztendeje, hogy így neveztem önt Amszterdamban, kedves Cyps bácsi... akkor én ötéves voltam. Nézzen csak meg alaposan!
— Te... pardon, ön csak nem...?
— De bizony, Cyps bácsi, éppen az vagyok: Larissa van Groenhagen, az ön keresztlánya! És így most már azt is tudja, hogy miért akartam éppen önnel, az ön hajóján utazni! Ugye, hogy Hein bácsi milyen ügyesen játszotta az ön kezére a flotta parancsnokságát?
Caprioli felugrott. Még mindig kételkedett.
— Hein bácsi, az ön apjának a fivére?!
— Igen, ő akart engem teljes biztonságban Paramaribóba visszaküldeni, és egyben nagy meglepetést szerezni apámnak az ön személyében.
— De hogyan tudták önt Párizsból ilyen gyorsan Amszterdamba hozni?
— Nem is ment az olyan gyorsan, Cyps bácsi; elég időm volt rá. Amikor önnek a tavasszal Rómába kellett utaznia, Hein bácsi egyik bécsi ügynöke megtudta, hogy önt legközelebbi megbízatása valószínűleg Antwerpenbe szólítja. Egy komornyik kihallgatott egy beszélgetést... persze, nem ingyen! A Heerengracht kereskedő

urainak bizony mindenütt nyitva kell tartaniuk a fülüket. Ezek után már nem volt nehéz a bécsi udvar előtt az antwerpeni ügyeket olyan csábító színben feltüntetni, hogy az ön utazása bizonyos legyen.

— Uff — nyögött Caprioli —, hát így történt! Na hiszen, akkor Hein bácsi szépen lépre csalt engem. De azért nagyon kedvemre van ez így — tette hozzá mosolyogva. — És most mit kapok engesztelésül?

Caprioli kitárta karját, de Larissának előbb egy székre kellett állnia, hogy hórihorgas keresztapjának egy vigasz- és üdvözlő puszit adhasson.

ARANY! ARANY!

Bilg peckesen feszített új, tarka egyenruhájában, de nem sok ideje maradt rá, hogy önmagán ámuldozzék. Jacobnak, az öreg ezredtrombitásnak meg kellett őt tanítania arra, hogyan bánjon a dobverőkkel, hogy a katonainduló művészien perdüljön a borjúbőrön.

Bull kapitány neheztelt; napok óta nem hagyta el kabinját. Azóta Bagótpök kormányos vette át a kapitányi tisztet a *Fantomon.* Caprioli gróf nem szólt semmit ehhez a változáshoz, mert tudta, hogy Bagótpök elsőrangú tengerész, és zsebében van a hosszú távra szóló kapitányi kinevezés. Ezenkívül nem akarta Bull súlyosan megsértett hiúságát még jobban ingerelni.

De a legénység közben sugdolódzott és vihogott; az egyik matróznak helyre kellett nyírnia Bull haját és szakállát, mert Caprioli munkája a kardpengével nem vívta ki a kapitány megelégedését. No és azt is rebesgették: olyan lett, hogy még a hajómanó is megrémülne tőle...

Egy reggel Bilg besurrant Caprioli kabinjába, és izgatottan jelentette a grófnak:

— A kapitány egyre jobban megháborodik, láttam a kulcslyukon keresztül!

— A kulcslyukon keresztül?! — kérdezte Caprioli homlokát ráncolva.

— De igenis, gróf úr, annyira kiabált és nyögött, hogy végül is rálestem a kulcslyukon keresztül!

— És mit láttál?

— Egy asztal előtt áll, egy láthatatlan halomban vájkál, közben nyög és kiabál: „Arany! Arany!..." Pedig nem is volt ott arany...

Caprioli gyors pillantást vetett Peregrinusra, felállt, és intett Habakuknak.

— Akkor megnézzük magunknak közelebbről a derék Bullt — mondta elgondolkozva —, megháborodott kapitányokat nem alkalmazhatok.

Caprioli elcsavarta a kapitányi fülke ajtógombját; nem volt bezárva.

Ahogy Bilg jelentette, Bull az asztal mellett állt, mohón vájkált egy nem látható halomban, marokszám dobálta föl a levegőt, és kéjesen úgy tett, mintha fejére és vállára hullana vissza a láthatatlan aranyeső. Homlokát kiverte a verejték, és dülledt szemében lázas ragyogás izzott. Haja és szakálla úgy festett, mintha patkányok rágták volna össze.

Amikor a kabinajtó kinyílt, Bull megszakította rejtelmes játékát, és kábán meredt a belépőkre. Aztán hörögve és gurgulázva törtek ki a szavak a száján:

— Arany! Arany! Dúsgazdag vagyok! Hajót vehetek magamnak, akár egy egész flottát!

Szőrös mancsaival úgy turkált az asztalon, mintha csakugyan egy aranyhegyben vájkálna.

Peregrinus aggódva nézett a grófra.
Caprioli halkan így szólt:

— Itt, úgy látszik, egy régi jó ismerős munkálkodik. Ha így áll a dolog, ördögi káprázatát földi valósággá változtathatjuk...

A kapitány megint marokszám hajigálta föl a magasba a láthatatlan valamit, és közben vigyorgott az élvezettől. Caprioli gyorsan az asztalhoz lépett, a levegőbe nyúlt, mintha legyet akarna fogni. Tenyerében egy dukát csillogott...

A következő pillanatban valódi aranyeső zuhogott kattogva, pattogva és karikázva a kapitány fejére és vállára, majd kápráztató aranyheggyé tornyosult az asztalon.

Valahonnét a hajó belsejéből kaján nevetés hallatszott. Habakuk rémülten felordított.

— Ez a potyautas volt! — suttogta Bilg.

— Tudom, régi ismerősünk! — mondta Caprioli, és Bilg vállára tette a kezét.

Bull dermedten állt, keze fejével végigtörülte homlokát; olyan volt, mint aki lidérces álomból álomszerű valóságra ébred. Hirtelen tárt karokkal omlott rá az aranyhegyre, és elbődült:

— Ez az *én* aranyam! Az *én* aranyam, mind az *enyém!*

Felemelkedett, vérben forgó szemmel meredt a grófra és kíséretére, felkapott egy széket, és fenyegetően forgatta meg a levegőben.

— Menjünk innen — mondta Caprioli. Aztán a kapitányhoz fordult: — Ha valami mondanivalója lenne számomra, tudja, hogy hol találhat meg engem.

A parancsnoki fülkében együtt üldögélt Caprioli, Larissa és Peregrinus, a bölcs, öreg komornyik; beszélgettek.

Habakuk egykedvű nyugalommal mozgatta a menynyezethez erősített nagy legyezőt, mert már ebben a kora reggeli órában is nyomasztó hőség nehezedett a tengerre.

Csikorgó zaj hallatszott a hajótest oldaláról, valamennyien felfigyeltek rá. Úgy hangzott, mintha a hajó fala valamilyen homokos felülethez súrlódnék. Szokatlan rándulás hullámzott végig a fregatton, aztán megint elcsöndesült minden.

— Hát ez meg mi volt? — kérdezte Peregrinus. Még az orra hegye is belesápadt.

Caprioli vállat vont.

— Meglepő... hiszen zátonyok és homokpadok nincsenek errefelé — töprengett.

— Talán egy bálna... — suttogta Larissa.

— Itt bálna se akad, de talán a hajó valamilyen más óriási állatot súrolt, amely a víz mélyében aludt — vélekedett Caprioli. — Itt, a Sargasso-tenger közelében még sok titkot rejt az óceán.

— Aki a gróf úrral utazik, annak meg kell szoknia a fantasztikus szörnyeket... gyakran úgy fest, mintha maga az ördög küldené őket a nyakunkra — mondta Peregrinus Larissának. Nem volt bizonyos, hogy csak az aggódás beszél-e belőle, vagy titkos intelmet akar-e kifejezni.

Caprioli a fejét ingatta.

— Nem jó az ördögöt vagy más szörnyeket a falra festeni; olykor a képzelet szüleménye nem egyéb, mint egy még ismeretlen valóság képmása.

Erős lökés rázta meg a hajót. A *Fantom* veszedelmesen megdőlt.
Caprioli mosolygott.
— Úgy látom, a hajómanó gondoskodik szórakozásunkról!
Figyelmesen kifelé fülelt.
Larissa tágra nyílt, kérdő szemmel nézett bácsikájára. Habakuk szorgalmasan húzogatta a fali legyező zsinórját; Peregrinus várakozóan meredt maga elé. A kisasszony olyan határtalan bizalommal viseltetett híres barátja iránt, hogy annak jelenlétében nem is tudott félni. Peregrinus és Habakuk pedig annyi szokatlan kalandot élt át baj nélkül a gróffal, hogy nyugalmukból kizökkenteni többé nem lehetett őket, akármilyen szokatlan dologgal kerültek is szembe.
— Utánanézzek, mi van odakünn? — kérdezte Peregrinus.
Ugyanebben a pillanatban elsötétült a fülke ablaka, hosszú, ijesztő szörnyeteg kezdett bemászni rajta. Larissa élesen felsikoltott, és Capriolihoz menekült. Peregrinus egyetlen ugrással a szekrény mögött termett, Habakuk ökölbe szorított kézzel lapult az ajtóhoz.
Ha a szörny teste alul nem lett volna tele ököl nagyságú szívókorongokkal, azt lehetett volna hinni róla, hogy valamilyen óriáskígyónak a farka. Több mint ötrőfnyire kúszott be a fülkébe a rémületes tengeri herkentyű. Kutatva-keresgélve kígyózott a levegőben, aztán megragadta az egyik súlyos tölgyfa széket. A szék fellendült a fülke mennyezetéig, recsegve a falhoz csapódott, majd olyan erővel vágódott a földhöz, hogy szilánkokra tört, mint valami gyerekjáték.
Ekkor Caprioli is felkelt.
A legnagyobb lelki nyugalommal emelte szeméhez a lornyonját, és kijelentette:
— Ha nem csalódom, egy egészen szokatlan méretű

kráknak a karjáról van itt szó. Még ezen a tájon, sem szoktak soha ilyen tekintélyes példányok a tenger színére kerülni.

Hátralépett, sokatmondóan nézett Peregrinusra, és hozzáfűzte:

— Nem úgy fest-e a dolog valóban, mintha csak hívásra termett volna itt ez a bestia?

Lassan az ajtó felé hátrált.

A fedélzetről harsány ordítozás, segélykiáltások, puskalövések, baltacsapások és rohanó lábak zaja hallatszott le a fülkébe.

— Fogd a pisztolyaimat! — fordult Caprioli Habakukhoz.

A szerecsen máris a kezében tartotta őket.

Megfontoltan, fokról fokra haladt fel a lépcsőn a gróf, Habakuk előtt, a fedélzetre.

Peregrinus illő távolságban követte őket.

Larissa eltűnt lakosztályában.

A gróf döbbenten torpant meg, amint kidugta fejét a lépcső födémnyílásából. Hegynagyságú monstrum kúszott előre lassan a szélárnyékos oldal felől a *Fantom* fedélzetén, és súlyával veszélyesen dőlt helyzetbe hozta a nagy hajót. Iszonyú polipkarjai — néhány már egy-egy matróz vagy katona köré tekeredett — részint lecsüngtek a fedélzet túlsó részéről, részint pedig játékosan keresgélve matattak körbe a hajóorr, a parancsnoki emelvény és a hajófar tájékán.

A polipkarok között félelmetes fej ült, késélességű papagáj csőrrel és kereknagyságú, zöldesen villogó baziliszkusz-szemekkel.

Valóban krák volt, de olyan rettenetes méretű, ami-

lyen csak tengerészek elbeszéléseiben szokott szerepelni, amikor távoli országokban valamelyik kikötői csapszékben esténként nagyokat lódítanak egymásnak.

Caprioli teljesen fellépett a fedélzetre, de a nyílást fedő bódé árnyékában maradt.

A szörnyeteg még nem fedezte fel.

Baba, a fekete szolgáló éppen nagymosást rendezett a hajó tatján. Caprioli látta, amint kővé meredve áll, és borzalmában kiguvadt szemmel bámul a bestiára.

Az imént felteregetett fehérnemű lobogott a szélben.

Az egyik polipkar villámgyorsan nyúlt egy lengedező lepedő után, és lerántotta a kötélről.

Baba dühös kiáltással kapott fel egy teli vödröt, és a bugyborogva forró vizet a krák karjára zúdította.

A fenevad úgy csikorgott fájdalmában, mint egy rozsdás ajtószárny; fellendítette karját, aztán hevesen lóbálva, mélyen belemerítette a tengerbe.

Ezzel a rémült mozdulattal azonban elsodorta és összezúzta a tyúkólat a fedélzeten. Egy gyönyörű kakas felrebbent a korlátra, és hangos kukorékolással tette közhírré szerencsés kiszabadulását. Aztán — oktalanul, mint a baromfiak általában — leszökkent, és rátelepedett a krák egyik karjára, s azon mód nagy lelki nyugalommal csipegetni kezdte. Az eleven talaj összerándult karmos lábai alatt, mire a kakas megijedt, és hangos jajveszékeléssel, szárnycsapkodva viharzott végig a fedélzeten.

De nem jutott messzire.

A krák szempillantásnál gyorsabban elébe kanyarította egy másik karját, elcsípte a szárnyast, és kopasztás nélkül eltüntette a torkában.

Fura mocorgás hívta fel Caprioli figyelmét a szemközti hajóperem mentén heverő göngyölegre. A kapi-

tány dugta ki megnyirbált fejét óvatosan a kötélcsomó mögül. Szeme üveges volt az irtózattól.

Az egyik kar tapogatódzva csúszott a göngyöleg felé. Bull nem tudta elnyomni rémült ordítását. A feléje kunkorodó polipkartól csak úgy menekülhetett volna, ha a tengerbe veti magát — de még a vízben sem lett volna biztonságban a szörnyetegtől.

Kétségbeesetten keresett segítséget, és felfedezte Capriolit a lépcsőnyílásnál. Hajának gyér maradéka is égnek állt a rémülettől. Egyetlen ugrással, amely csaknem felborította behemót testének egyensúlyát, kiugrott a göngyöleg mögül a nyílt fedélzetre. Öklében súlyos csáklyát lóbált.

— Csak a gyávák bújnak el! Egy kapitány megmenti a hajóját, vagy vele pusztul! — üvöltötte a gróf felé. Hosszú léptekkel, a villogó csáklyát magasba emelve rohant a leselkedő krákra.

Valahonnét felbukkant Bull előtt az egyik polipkar kampós vége, a hasára tekerődzött, magasba emelte őt, majd játékosan végigszánkáztatta a vízen a hajó orrától a faráig. Aztán felkúszott vele a kar az előárbocra, amíg csak túl nem jutott annak csúcsán; ekkor hatvanlábnyi magasságban ide-oda lóbálta a csuromvizesen csöpögő, röfögő és csukladozó kapitányt, mint valami csecsemőt. Bull ijedtében leejtette a csáklyát.

Caprioli szeméhez emelte a kezét, úgy kémlelt fel a szédítő magasban kalimpáló kapitányra... és töprengett.

De a fenevad észrevette, hogy Caprioli árnyéka megmoccant. Kéjsóvár lassúsággal húzta ki azt a karját, amelyet még mindig a kabinablakba gyömöszölt, és tapogatódzva csúsztatta Caprioli felé.

A gróf látta a veszélyt, és odasúgta Habakuknak, aki egy lépcsőfokkal állt mögötte:

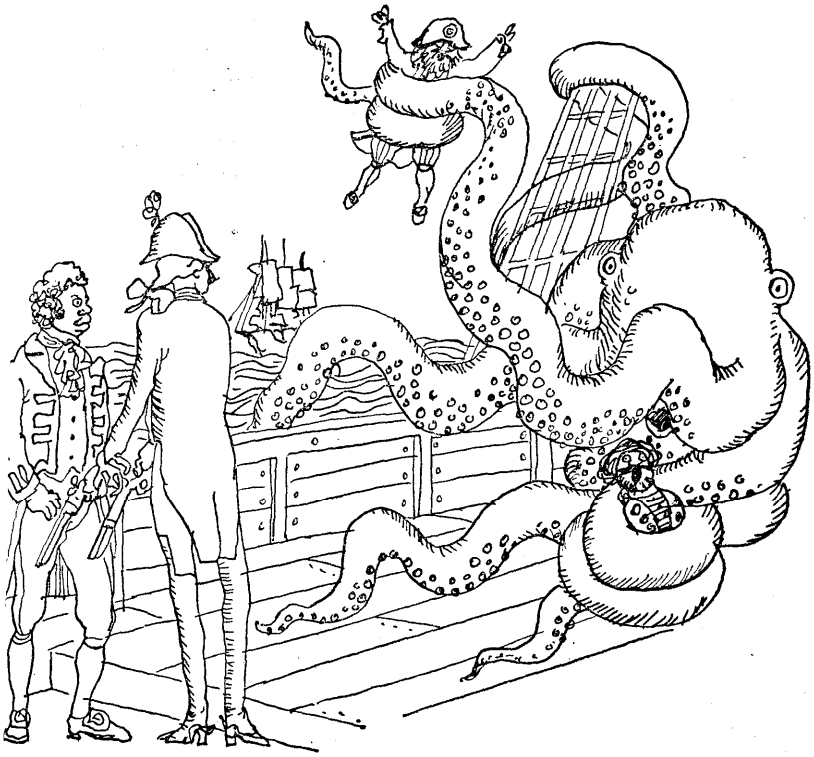

— Gyorsan hozd a nehézlovassági pisztolyokat, de dupla töltéssel!

Habakuk eltűnt, néhány pillanat múlva már ott is volt, és vigyorogva nyújtotta urának a súlyos fegyvereket.

— Mindegyikben két golyó van és háromszoros puskapor! — mondta halkan.

Caprioli hátranyúlt, elvette a pisztolyokat, ravaszukat felhúzta, és mindkét lőfegyvert megfordítva — a cső legvégét markolva — szorította a jobb kezébe.

Már csak féllépésnyi távolságban tekergett a polipkar gyilkos szívókorongokkal teli csúcsa Capriolitól.

A gróf mereven állt, mintha fából faragták volna. Lázasan töprengett valamilyen további lehetőségen, hogy megmentse a hajót és legénységét. A fregatt gyomrában egy ideig biztonságban lehetnek, de csak egy ideig. Az óriás krák rettenetes karjaival átnyalábolja az egész hajót, összeroppantja, mint valami üres dobozt, aztán magával rántja a mélybe. Szívós bőrén csak egy ágyúgolyó hatolhatna keresztül.

A polipkar tapogatója már közvetlenül a gróf lábhegye elé csavarodott. A szörnyeteg hatalmas, csillogó szeme tágra nyílt, hogy meglesse a legcsekélyebb mozdulatot is.

Abban a pillanatban, amikor a csáp megérintette Caprioli lábát, a gróf széles ívben a szörnyeteg elé nyújtotta a pisztolyokat. Villámgyorsan szökkent fel a polipkar, elkapta a pisztolyok agyát, és ugyanakkor nyitotta ki a markát Caprioli.

Akárcsak az imént a kakast, a krák most a fegyvereket is eltüntette a torkában.

A következő pillanatban szörnyű robbanás tépte szét az állat fejét. Remegés futott végig a polipkarokon, lassan elernyedtek, és elengedték zsákmányukat.

Az árboc csúcsáig magasan feltekeredett kar alláhanyatlott, mint egy hervadt falevél, és a kissé összehorzsolt, de egyébként sértetlen Bull kapitányt a hajó fedélzetére ejtette.

Caprioli megtörölgette selyemkendőjével a homlokát, helyreigazgatta zsabóját és kézelőjének hófehér csipkefodrait, aztán Habakukhoz fordult:

— No, hát ezzel meglennénk, öreg barátom. Ennyi belátást nem is képzeltem volna erről a bestiáról. Végül is az öngyilkosság volt a legokosabb dolog, amit tehetett. Itt csak útban lett volna.

A krák maradványainak eltakarítását bízvást ráhagyhatta a búvóhelyeikről lassanként előszivárgó matrózokra és katonákra.
A cápák váratlanul ünnepi lakomához jutottak.

KALANDOS MEDVEVADÁSZAT

A tengeri szörnytől való szabadulást nemcsak a Fantomon ünnepelték meg. A gróf egy kis hordó extrarumot ajándékozott a flotta minden egyes hajójának tengerészei és katonái számára.

A *Fantom* parancsnoki fülkéjében Larissa pajkos nevetése összecsendült a poharak csilingelésével, amikor Cyps bácsijával koccintott. Közbe-közbe Peregrinus megfontolt, kissé törékeny hangja donogott, és Habakuk mély basszusa orgonált. Bagótpök kormányos kötélcsikorgásra és szélzúgásra emlékeztető hangon adott kifejezést örömének. Borromaus, a tűzmester csak hébehóba mormolt néhány szót, szívesebben nézett némán a pohara fenekére.

A nagyoktól kissé távolabb, de mindig Larissa figyelő szeme előtt állt Bilg, és óvatosan szürcsölgette a szokatlan tokaji bort. Caprioli határozott kívánsága volt, hogy ő is vegyen részt a kis ünnepségen.

Bull kapitány pedig magányosan gubbasztott fülkéjében, és gyilkos dühét igyekezett pálinkapatakokba fojtani. Ahelyett, hogy hőssé vált volna, nevetségessé tette őt egy — *krák!* És méghozzá a gróf szeme láttára! Ez már több volt a soknál!
Sötét bosszút forralt.

Ezalatt Caprioli kabinjában a bor egyre jobban feltüzelte a kedélyeket. Tréfás szavak röpködtek ide-oda, és

több szólamú kacagás jutalmazott minden találó feleletet.
Larissa váratlanul Capriolihoz fordult.
— Cyps bácsi — könyörgött —, Cyps bácsi, a mai nap örömére mesélj nekünk megint egy történetet! Kérlek!
Olyan szépen nézett a grófra, hogy az zavartan pödörte meg bajuszkáját.
— De hiszen nemrég meséltem egyet!
Megcsipkedte a lány arcocskáját, s úgy tett, mintha haragudnék, de Larissa felugrott egy székre, és megcsókolta őt.
— De igen, gróf úr, meséljen! — kérlelte még Bilg is.
A tűzmester pedig így dörmögött:
— Ahol ön megjelenik, gróf úr, ott igazán nincs hiány kalandban, és éppen elég történetkét hallottam már az ön különös élményeiről; de egy olyan elbeszélésért, amelyet önmaga mond el, még egy ágyút is szívesen feláldoznék!
Caprioli nevetett.
— Remélhetőleg nem a mieink közül! Olcsóbban is adom. Üljünk hát le. Éppen most jutott eszembe egy élményem, amelynél éppen olyan váratlanul és utolsó pillanatban következett be a menekülés, mint most a kráknál.
Caprioli kedélyesen mesélni kezdett.

Öreg barátommal, Lieven báróval Kurlandban jártunk, és egy szarvast vettünk űzőbe. Erős, harminchat agancsú volt. Azóta se láttam ilyen pompás állatot.
Már a hajnali szürkületben a magaslesen ültünk, és lélegzetfojtva vártuk a királyi vadat. Egyetlen falevél se rezdült.
Hirtelen kibukkant a szarvas az erdőből, és sokáig

neszelt, mielőtt a tisztás harmatos füvére merészkedett és nyugodtan legelészni kezdett volna. Sem a barátom, sem én nem akartuk a békés látványt puskalövéssel megzavarni.

A szarvas egyszer csak fölvetette a fejét, fülelt — és nagy ugrásokkal visszanyargalt az erdőbe. Hamarosan megláttuk menekülésének okát: egy hatalmas medve tört át dörmögve a bokrokon, és vágyakozva szimatolt fel a méhekhez, amelyek egy nagy tölgy koronáját dongták körül.

Meglepetten léptem hátra, és megtörtént a szerencsétlenség: recsegve-ropogva beszakadt alattam a magasles korhadt padlója, és a fűbe zuhantam.

Szerencsére nem sérültem meg, de a puskám fennakadt.

Kihúztam övemből a vadászkésemet, s már láttam is, hogy a medve két lábra emelkedve felém tart. Mancsának egyetlen csapásával kiütötte kezemből a békanyúzót, és hanyatt lökött a fűbe.

A következő pillanatban a medve már tátott torokkal hajolt fölém.

Rémülten néztem tűhegyes agyarait és vörös nyelvét. Forró leheletét arcomba fújta.

Védekezésül semmi egyéb nem állt rendelkezésemre, mint a két puszta kezem.

Halálos veszedelmemben megmarkoltam az állat vastag bundáját a véknyán, és jól megcibáltam. Nyomban felkapta a fejét, és különös bömbölést hallatott.

Még erősebben belecsimpaszkodtam a hasa szőrébe, és ő még jobban hátravetette fejét. Ordítása vinnyogássá változott. Egyidejűleg bal hátsó lába furcsán rángatódzni kezdett.

Ekkor hirtelen megleltem jajongásának magyarázatát, és gyönge remény éledt bennem, hogy életben maradok: a medve *kacagott!*

„No megállj, öregem — gondoltam magamban —, most jön még a java!"

Már mind a két kezemmel mélyen beletúrtam a bundájába, és erőteljesen, de művészi átérzéssel kezdtem gyömöszölni a kappanháját.

A medvéből hangos, zokogáshoz hasonló bődülés tört ki, aztán akár egy kutya, a hátára hemperedett.

Azonnal talpra ugrottam, rátérdeltem, és olyan ügyesen folytattam a vakarászást, hogy a medve magas hangon orgonálva ujjongani kezdett.

Visongása mérföldekre elhallatsztt.

Ugyanakkor annyira rúgkapált, hogy alig bírtam megmaradni rajta. Nyilván véletlenül egy különösen csiklandós pontjára tapinthattam, mert hirtelen felcsuklott, köhögött, görcsösen hasára rántotta hátsó lábait, és olyan szörnyű röhögésben tört ki, hogy azt hittem, megreped a dobhártyám.

Most aztán két kézzel láttam neki ennek az érzékeny pontjának a bundájában, és addig dögönyöztem, csiklandoztam, amíg a verejték patakokban nem ömlött a homlokomról.

De ez már a medvének is több volt a soknál — én magam szintén alig bírtam visszafojtani a nevetésem.

A legtündéribb csiklandozás közben hirtelen oldalra ejtette a fejét, kinyújtotta mind a négy lábát és — nem moccant többé.

Halálra csiklandoztam!

Remegő tagjaimmal éppen fel akartam állni, amikor hangos deszkareccsenés arra késztetett, hogy a magasba tekintsek. Lieven barátom alatt is beszakadt a vékony lécekből összetákolt leshely. Nem sérült meg ő sem, de fetrengett a nevetéstől, levegő után kapkodott, és a hasát fogta, mintha csak őt csiklandoztam volna, nem pedig a medvét. Amikor közeledtem hozzá, kézzel-lábbal tiltakozott, és azt kiabálta:

— Eridj innét! Eridj innét!

Csaknem egy óra hosszat kellett várnom, mire annyi lélegzethez jutott, hogy néhány értelmes szót válthattunk egymással. De hogyan is sejthettem volna különös hajlamát! Annyira csiklandós természetű volt, hogy a dolog puszta látásától csaknem olyan nevetőgörcsöt kapott, mint a medve!

A szarvast ezúttal elszalasztottuk. Helyette nem éppen vadászhoz illő, de annál különösebb módon olyan vadat ejtettünk, amilyenre valóban nem számítottunk. A medvét másnapig ott kellett hagynunk a helyén.

Sajgó tagokkal vánszorogtunk a vadászlakhoz; barátom lesántult a nevetéstől, jómagam meg belebetegedtem a csiklandozás fáradalmaiba.

— Veled se megyek egyhamar vadászni — mondta barátom elalvás előtt —, hiszen ez életveszélyes! Fenyegetődzését azonban nem váltotta be.

A CSODÁLATOS DOBÁS

Caprioli elhallgatott, és szokása szerint jobb keze három ujjával simogatta állát.

A kis társaság még mindig rázkódott a nevetéstől. Borromaus fájó hasát fogta, Bagótpök újra meg újra szemét és orrát törülgette, Larissa kacagása pedig Habakuk basszusának mély harangkongása fölött csilingelt.

Bilg felkiáltott:

— Nagyszerű ötlet, gróf úr! Ha legközelebb újra egy szörnyeteggel lesz dolgunk, én is halálra csiklandozom!

— Csak vigyázz, fiam — intette Caprioli —, mert a legtöbb szörnyeteg nem csiklandós!

Peregrinus alig vett részt az általános vidámságban. Csöndesen maga elé mosolyogva lejegyezte ura elbeszé-

lését, hogy majd később beillessze naplójába. Most felemelte fejét, és szerényen így szólt:

— Gróf úr, ön már régebben megígérte, hogy elmeséli egyszer, hogyan hajított puszta kézzel egy puskagolyót egy sor kacsa után, és terítette le vele valamennyit. Ez a történet hiányzik még a gyűjteményemből, mert én akkor éppen gyöngélkedtem, és nem tudtam önt elkísérni.

— Igen, igen! Mesélje el! Mesélje el! — hajtogatta tüstént kórusban az egész társaság.

— Na jó, mivel ma egészen különös esténk van, és mert csak egészen rövid történetről van szó, hajlandó vagyok elmesélni, mi is történt akkor valójában — egyezett bele Caprioli.

Jókedvűen belefogott.

Minduntalan faggatnak engem, hogyan tettem szert arra a fölséges kócsagforgóra, amelyet azóta viselek háromszögletű kalapomon, mióta Lieven barátommal vadásztam.

Így történt.

Egy nap a parti nádasban vadkacsákra vadásztam. Éppen eltaláltam egy remek gácsért, és vadászkutyám, Senta, nekiiramodott a víznek, hogy apportálja.

Ólomgolyó volt a kezemben, hogy puskámat újratöltsem, amikor egy hatalmas ezüstkócsag suhant el előttem. Nyilván lövésem zaja riasztotta föl.

Szempillantás alatt akkora vadászláz fogott el, hogy csillogó verejtékcsöppek gyöngyöztek a homlokomon. De hát a puskám még nem volt lövésre kész állapotban, a golyót még a markomban szorongattam.

Ekkor vakmerő ötletem támadt. Pontosan megcéloztam a pompás madarat, majd roppant lendülettel utána vágtam a golyót.

Olyan hallatlan szerencsével találtam el a kócsag nyakát, hogy a golyó lemetszette a fejet a törzsről.

Az értékes ezüst tollakkal díszített fej közvetlenül a lábam elé esett. Gondosan vadásztáskámba rejtettem.

A kócsag maga mintegy százlépésnyire tőlem a nádasba zuhant.

Ekkor megint meghallottam, ezúttal a hátam mögül, a vadkacsák surrogását, amint szabályos láncban felröppentek a tóról. Időközben már újratöltöttem puskámat, és odafordultam, de nem találtam értelmét, hogy rájuk lőjek. A madarak messze a látóhatár peremén röpültek.

Sóvárogva néztem utánuk, és akkor döbbenten vettem észre, hogy a vezérkacsa, mintha villám sújtotta volna, lebukik a vízbe, s nyomban utána a második, a harmadik és így tovább, mígnem mind a hét tetem a tavon lebegett.

Álmélkodva emeltem fel a kezemet, hogy intsek Sentának: a szuka éppen a gácsért cipelte elém diadalmasan. Ebben a pillanatban finom zúgást hallottam, és könnyű ütést éreztem a tenyeremen.

De mi a szöszt fogtam itt a levegőben?

Az ólomgolyó volt. Az, amelyikkel a kócsagot találtam el.

Vadászlázam olyan heves volt és dobásom olyan erőteljes, hogy a puskagolyó megkerülte az egész földgolyóbist, és hajszálpontosan viszatért hozzám. Röviddel azelőtt, hogy belém akadt, még olyan erős volt a lendülete, hogy átszaladt a vele pontosan szemközt repülő vadkacsák láncán.

Ennél sikeresebb vadászatot se éltem meg soha többé! De olcsóbbat se!

— Teringettét! — robbant ki a tűzmesterből, amikor Caprioli befejezte elbeszélését, és szeme sarkából hamiskásan hunyorogva megpödörgette bajuszkáját.

— Körül az egész földgolyóbison... — suttogta lefittyedt alsó ajakkal Bagótpök. Szikár kezével kört írt a levegőbe, mintha egy láthatatlan gömböt kerülne meg. Sehogy sem értette a dolgot.

A szálfatermetű Habakuk mögül kuncogás hallatszott. Bilg volt az.

— De Cyps bácsi... — Larissa visított jókedvében.

— Hát igen — mondta Caprioli —, így történt. A kócsagtollakat mindenesetre hazavittem vadászzsákmányként, és feldolgoztattam. De hiszen valamennyien megcsodáltátok már a kalapomon. A kacsákat pedig barátaim és én még aznap este elköltöttük. Több bizonyítékot aligha követelhet valaki.

Egy másodpercre belenézett Larissa huncutságtól csillogó szemébe, kicsit tépelődött, aztán a faliszekrényhez lépett, és holmijai között kutatott. Nagyon finoman kidolgozott aranyboglárral tért vissza, amely leheletkönnyű fejékké fogta össze egy ezüstkócsag tolldíszét.

— Látom a szemedből, hogy a bizonyítékok ellenére sem hiszel nekem — fordult a lányhoz. — Tessék, itt van annak a kócsagnak a bóbitája! Az emlékezetes vadászat óta magammal hordozom a poggyászomban, hogy alkalomadtán rendkívüli örömet szerezhessek vele egy hölgynek. Tessék, Larissa, gyönyörködj benne!

A szép lány remegő ujjakkal nyúlt a tollak után. Szeme ragyogott a boldogságtól.

— Köszönöm, Cyps bácsi... Én hiszek neked... majdnem mindent elhiszek...

Larissa mind gyakrabban vállalkozott kutatóutakra a nagy hajón. A tengerészek és katonák megszokták őt, nyers, de tisztelettel teljes szívélyességgel bántak vele.

Voltaképpen csak arra keresett alkalmat, hogy Bilggel cseveghessen, aki alig volt idősebb nála; de ezt önmagának se vallotta be. Valamilyen különös titokzatosságot érzett a kisdobos körül, és ezt a rejtélyt akarta felderíteni.

Bilg az alsó ütegállásban gyakorolta a csinnadrattát, ahol csak az ágyúkat zavarhatta. Most felkapta a dobot és a dobverőt, hogy a kuckójába vigye, amely még a legénységi hálókamráknál is mélyebben feküdt.
A sötét lépcsőn szembetalálkozott Larissával.

— Mit keres ön itt, kisasszony? — kérdezte csodálkozva. — Idelenn nincs más, mint sötétség, patkányok és — én.

— Mutasd meg, hol laksz, Bilg — kérte a lány.

A fiú tiltakozott:

— Nem, Larissa kisasszony, ez nem önnek való látvány. Megrémülne... egy hajósinas nem szalonban lakik.

Larissát ismét meglepte a fiú beszédmodora, amely éppen olyan kevéssé illett társadalmi helyzetéhez, mint finoman formált arca és illemtudó viselkedése.

— De kérlek, mégis mutasd meg, nem félek egy csöppet sem! — állhatatoskodott.

— De a patkányok...

— Melletted még a patkányoktól se félek!

— Jó, akkor hát mutatok valami különöset, de legyen óvatos, mert a lépcső nagyon meredek.
Még a fedett ütegállásoknál is lejjebb haladtak, vé-

gigtapogatództak a lőszereskamrák, a fegyvertárak és élelmiszer-raktárak mellett.

Bilg fekhelye a legtávolabbi zugban volt, ahol a víztartályok hosszú sora véget ért.

A fiú egy ideig a sötétben tapogatódzott, tüzet csiholt, meggyújtott két faggyúgyertyát, és a padlóra ragasztotta őket.

— Kérem, kisasszony, foglaljon helyet a ládámon! Larissa leült, és kíváncsian nézett körül az imbolygó gyertyafényben. Egy laposra nyűtt szalmazsákon kívül semmi egyebet sem tudott felfedezni.

— Hol tartod a holmidat? — kérdezte kíváncsian. Bilg nevetett.

— Abban a ládában, amelyen ül; egy tengerésznek több holmija nem is lehet. De most figyeljen jól, és ne ijedjen meg — igyekezett a szót másra terelni. Halkan füttyentett a fogai közt.

Parányi neszek zizzentek azonnal, és Larissa két-három patkányt pillantott meg a gyertyafényben.

Bilg feléjük nyújtotta a kezét. Finom orrukkal megszaglászták ujjait, kezére ugrottak, felsurrantak a karján, és a vállára telepedtek. A fiú kenyérhéjat vett ki a zsebéből, eltördelte, és etetni kezdte a patkányokat. Larissa tátott szájjal bámult rá.

— Még sohasem láttam patkányt — mondta kisvártatva halkan —, de mindenki azt mondja, hogy ocsmány állatok.

— Csakugyan ocsmányak?

— Talán nem, Bilg, ha már jobban ismeri őket az ember... de azért én mégis más játékot keresnék magamnak.

— Én nem játszom velük, Larissa kisasszony, a patkányok a barátaim. Ha az ember egészen egyedül van, megtanulja, hogy örülni lehet még a patkányok társaságának is.

A szürke bundás állatok elmajszolták a kenyér héját.

— Ssst — lehelte Bilg oly halkan, ahogy hullongó falevél zörren a falon.

A patkányok eltűntek, mint az árnyak.

Bilg leült a szalmazsákjára, és belebámult a gyertyák lángjába. Larissa sem tudott mit mondani. Hirtelen a nyakában csüngő finom aranylánchoz nyúlt, elővont egy érmecskét, és Bilg felé tartotta.

— Nézd, ő volt az édesanyám...

Bilg letérdelt eléje, és elővigyázatosan kezébe vette a kis elefáncsont-faragványt. Idegenes külsejű, szép, előkelő hölgyet ábrázolt. Megfordította a képet, és félhangosan olvasta a bevésett feliratot.

— Te tudsz olvasni?! — álmélkodott Larissa.

Bilg ránézett.

— Nekem sincs már édesanyám — mondta kitérően —, az enyém meghalt, amikor még egészen kicsi voltam.

— És az édesapád?

Bilg vállat vont.

— Nem tudok róla semmit, őt keresem.

— Ezért lettél hajósinas?

Bilg bólintott.

— Elszöktem hazulról.

— Hol van az otthonod?

— Ó, nagyon messze... Trieszt közelében. De ön bizonyára nem is tudja, merre van Trieszt.

— Dehogynem tudom — felelte lelkesen Larissa —, sőt voltam is ott, ismerősöknél a Fantoroso-kastélyban... de akkor még kisgyerek voltam.

Bilg dermedten nézett a lányra, ajkát összeszorította. Lassan felállt.

— Menjünk, kisasszony, őrt állok a fedélzeti ágyúknál.
Larissa a fiú keze után nyúlt.
— Akarod, hogy ezentúl tegeződjünk? — kérdezte.
— Igen, de csak akkor, ha egyedül vagyunk. Nem jó, ha a nagyok is megtudják — felelte Bilg halkan.
Magával húzta Larissát, és gondosan felsegítette a lépcsőkön.

SATAN DIABOLI

Caprioli nem tudta kiverni a fejéből a „potyautast", akiről Bilg beszélt.
Eddig csak annyit tudott meg a fiútól, hogy az kulcslyukon keresztül tisztán látta őkelmét egy bizonyos kabinban; ez azonban lakatlannak bizonyult.
A meglepő az volt, hogy nemcsak a *Fantom* matrózai és katonái, hanem a többi hajó legénysége között is elterjedt a rémhír: potyautas bukkan föl hol itt, hol ott; ám ha elő akarják keríteni a rejtélyes alakot, felfoghatatlan módon folyvást eltűnik.
Caprioli elhatározta, hogy megkérdezi Larissát. A lány arca nyomban elkomolyodott.
— Igen, Cyps bácsi, láttam egy embert, egy alacsony, csúf emberkét. A fedélzeti korlátnál állt, amikor te Habakukkal visszatértél a cápalovaglásból — mondta.
— Talán valamelyik matróz volt — vágott közbe a gróf. — Azok közt is akadnak visszataszító figurák.
— Ez az ember skarlátvörös frakkot viselt, aranyhímzéssel.
Caprioli halkan füttyentett a foga között.
— És átlátszó volt — folytatta Larissa —, átlátszó, akár az ablaküveg.
— Csak nem valami szellemet láttál?...
Larissa elhúzta a száját.

— Az én fekete Babám, az igen, az szokott szellemeket látni!
— És te?
A lány elmerengett.
— Én tulajdonképpen nem. Csak néha éjjel, tudod, Cyps bácsi, amikor...
— Nem ijedtél meg?
— Ó, tulajdonképpen nem, hiszen itt vagy a hajón.

Bilg is csak pontatlanul tudott beszámolni.
— Szinte sosem tartózkodik a kabinban, a többi hajón sem látható, aztán egyszerre csak hirtelen megjelenik, mint egy... mint a...
— Mint a hajómanó, ugye? — segített neki Caprioli, és megsimogatta szőke üstökét.
— Elég gyakran láttam őt a kulcslyukon keresztül.
— És miért nem mondtad ezt nekem soha?
— Nem akartam, hogy kinevessen, gróf úr.
Caprioli felemelte Bilg állát.
— És hogyan fest az az alak?
— Időnként egészen zöld és áttetsző, máskor meg csak a feje lebeg ide-oda, egyéb nem is látszik belőle. Olykor teljes egészében láthatatlan, de az ember azért tudja, hogy ott van, az asztalnál ül és olvas, mert a lapok maguktól forognak...
— És mit olvas? — firtatta Caprioli.
— Ó, csupa nevetséges dolgot — Bilg megvetően biggyesztette a száját. — Rengeteg lap fekszik előtte, valamennyi piros tintával teleírva. Ezeket tanulmányozza állandóan, mintha betéve akarná megtanulni a szöveget. Ha kész van, néha látni, amint összesodorja a lapokat, és frakkja hátsó zsebébe dugja őket.
— Érted te ezt, Bilg?... — Caprioli hangjának különös mellékzöngéje volt.

— Az eszemmel nem nagyon, gróf úr.

— Sok minden van, fiam, amit az ember pusztán csak az eszével nem érthet.

Bilg hangja suttogóra vált:

— Akarja őt látni, gróf úr? Éppen az imént ott volt még az üres kabinban...

— Most, az üres kabinban ...

Bilg bólintott.

Caprioli magával vitte Habakukot és Peregrinust is. A lakatlan kabin a hajó elején feküdt, egy hosszú folyosó végén.

A gróf egyetlen rántással feltépte az ajtót.

Az ablaknál álló férfi meglepetten fordult hátra, majd hirtelen az asztalon heverő két súlyos lovassági pisztoly után kapott, és megcélozta velük a grófot és kíséretét.

— Ej, ej, ki hitte volna... Bull kapitány ismerőse az amszterdami Arany Apollóból! — válaszolt Caprioli mosolyogva a veszélyes fenyegetésre. — Satan Diaboli őexcellenciája személyesen, vagy milyen néven nevezi magát kegyelmességed pillanatnyilag?

— Nevek itt nem számítanak, gróf, az én családfám egy kicsit régibb, mint az öné — rikácsolt fel a rekedten károgó hang. — Még egy lépést, és meghúzom a ravaszt!

Cápaszeme zölden és bőszen izzott.

Caprioli úgy mustrálgatta a gyűrött pergamenarcú, kövérkés emberkét, mint valami paprikajancsit.

— Ugyan mit érne a pufogtatással? — mondta nyugodtan. — Ön a pisztolyok után kapott, és tulajdon személyében életveszélyesen megfenyegetett embereket, így önmagát fogta meg: ismeri a saját törvényeit!

A rút szerzet kajánul vigyorgott.

— Egyelőre még nem történt önökkel semmi, csak

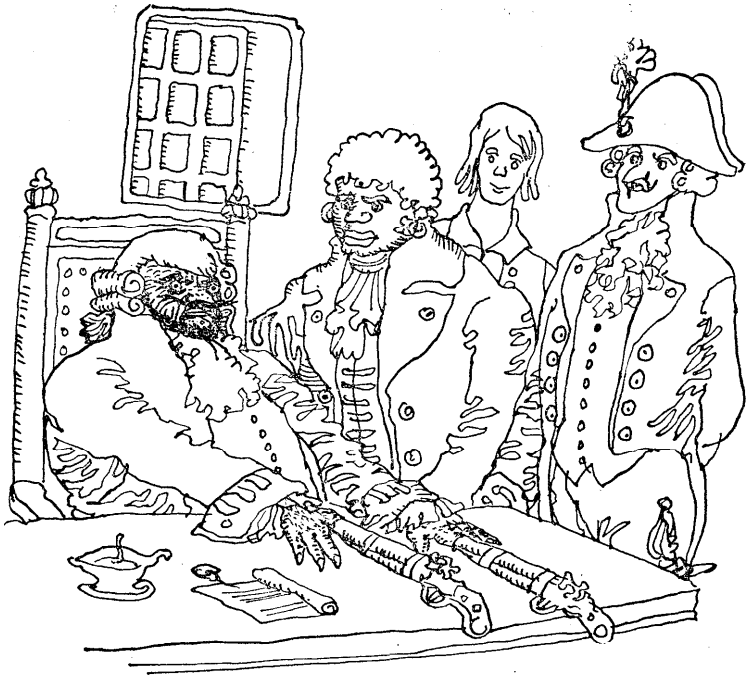

a levegőt markolnák, ha... De most már legfőbb ideje, hogy távozzanak, még ha magamnak kell segítenem is egy kicsit. Csak lopják az időmet!

Keményebben szorította a pisztolyokat.

A gróf még mindig mosolyogva felelte:

— Most, miután — véleményével ellentétben — szinte a kezem ügyében itt áll előttem, könnyen eszembe juthat megakadályoznom, hogy úgy távozzék, ahogy szokott. Nem lenne ez nagyon kínos önnek?...

— De hiszen megmondtam, hogy...

Ebben a pillanatban Bilg felrikoltott, előrelépett, és kinyújtott karral mutatott a kabinablakra.

— Ég a hajó! — kiáltotta harsányan.

Satan Diaboli ijedten fordította hátra a fejét.

Bilg egyetlen ugrással előtte termett, és felütötte mindkét kezét.

Dörrenve fúródott két lövés a kabin mennyezetébe.

A következő pillanatban Habakuk olyan szilajon ragadta meg Diaboli grabancát, hogy az hangos kiáltással elejtette pisztolyait. Bilg felkapta a fegyvereket. Caprioli átvette őket, teljes lelki nyugalommal újratöltötte mindkettőt, és mosolyogva lóbálta a kezében.

— Ez aztán jó kis meglepetés volt, nemde, tisztelt uram? Mit szólna hozzá, ha én most önt küldeném haza két csinos kis golyónyílással a testében? Biztosíthatom, pokoli röhögéssel üdvözölnék.

Diaboli alsó ajka megrándult.

— Ezt nem merészeli, gróf!

— Hm, úgy véli?... — kérdezte gúnyosan Caprioli, Habakukra hunyorított.

A szerecsen azonnal megértette és vigyorgott.

— Van egy kis játék, amelyet a törököktől tanultunk, Diaboli — folytatta a gróf, egyre a pisztolyokkal játszadozva. — Aki egyszer részt vett ebben a játékban, az nem felejti el egyhamar, és aki elég agyafúrt, az még üdvös tanulságot is vonhat le belőle. Rajta! — parancsolta hirtelen, és mindkét fegyvert a szerecsen felé nyújtotta.

Mielőtt Diaboli ráeszmélt volna, mi is történik vele, Habakuk megragadta a kezét, és villámgyorsan a pisztolyok csövébe dugta mindkét mutatóujját, majd két rövid ütéssel szilárdan beléjük ékelte őket. A gróf felhúzta a ravaszokat, aztán hátralépett.

— Hát ezzel is megvolnánk — mondta. — Leghelyesebb lesz, kegyelmes uram, ha most óvatosan helyet foglal, és csak nagyon vigyázva moccan meg. Azok a jószágok ott az ujjain nagyon rossz néven vennék öntől, ha megkísérelne megszabadulni tőlük.

Habakuk segített az emberkének leülni, sőt még pisztolyos kezeit is elővigyázatosan az asztalra helyezte.

— A hajómanó-játékhoz most egy ideig nem lesz érkezése — szólt vissza Caprioli már az ajtóból. — Élelemmel ellátják majd öcsikéi, ha éppen szüksége lesz rá, ha pedig unatkozni találna, csak üzenje meg nekem. Az önhöz hasonszőrűeknek mulatságosabb játékokkal is szolgálhatok. '

— Gróf, ön egy ördög — csikorogta a rászedett Diaboli —, de az utazás még korántsem ért véget, és legközelebb én húzom el az ön nótáját!

— Csak el ne felejtse, hogy amíg az ujjain vannak a pisztolyok, addig emberi törvények érvényesek önre, és nem játszhat ördögösdit! — figyelmeztette Caprioli, és behúzta maga után az ajtót.

Peregrinus ráfordította a kulcsot, kihúzta a zárból, és zsebre vágta.

LELKIFURDALÁS

Caprioli a tűzmester kíséretében megtekintette az ütegeket.

Bilg éppen az egyik ágyúcsövet dörzsölte fényesre. Amikor a gróf megszólította, azt mondta:

— Az imént találkoztam a kapitánnyal az alsó ütegfedélzeten, gróf úr. Kérdezteti, hogy mikor beszélhetne önnel.

— A kapitány? És éppen téged küld hozzám?

Bilg megsértődött.

— Ő tudja, miért pont engem küld, gróf úr.

Caprioli bajtársiasan a fiú vállára tette a kezét, és azzal az üzenettel küldte Bullhoz, hogy máris várja.

A kapitány fújtatva gyömöszkölte be súlyos termetét Caprioli kabinjába, és nyögve szuszakodott bele a felkínált karosszékbe.

— Mi a szél hozta, kapitány? — segített neki Caprioli, hogy belefogjon végre mondókájába.

— Az utóbbi időben nagyon cudarul bánt velem, gróf úr — kezdte Bull akadozva.

Caprioli megpödörte bajuszkáját, és odaszólt Habakuknak, hogy töltsön két pohár bort.

— Nem volna jobb, ha ahelyett, hogy énrólam beszélne, inkább a saját ténykedéseire gondolna és hallgatna?

Bull megvakarta a fejét. A gróf válasza megzavarta. Aztán minden egyebet feledve zihálta:

— Az arany, gróf úr, az arany őrjít meg engem!

— Hát nem ragaszkodik jobban a lelki üdvösségéhez?

A kapitány otromba mancsai magasba kapkodva kóválygogtak.

— Váltson meg engem az arany bűvöletétől, gróf úr, nincs többé nyugtom tőle! Éjszakánként úgy nehezedik a mellemre, mint egy sziklahegy, nappal pedig olyan gondolatokat sugalmaz nekem, amelyek nem az én gondolataim. Nem vagyok angyal, gróf úr, de gyilkos sem vagyok!

— Nem sok hiányzott, hogy azzá legyen!

— Nem tudom megmagyarázni, de meg kell tennem olyasmit is, amit nem akarok megtenni... mióta... mióta...

— Mióta az amszterdami Arany Apollóban eladta magát annak a furcsa úriembernek, és egészen régimódiasan aláírt egy bizonyos papírdarabkát. Nem így van?

Bull kétségbeesetten szipákolt. Szeme alatt a könnyzacskók kékesre színeződtek.

— Ön valóban mindent tud, gróf úr — hebegte —, könyörgöm, szabadítson meg engem ettől az aranytól!

Caprioli elkomolvodva rázta a fejét.

— Ettől az aranytól csak saját ereiéből szabadulhat meg, kapitány — felelte halkan.
— Tengerbe dobom...
— Azzal nem érne semmit; visszakerülne önhöz, az ördög a maga módján becsületes üzletember. Egyetlen-egy lehetősége van csupán, hogy az aranytól megszabaduljon. Ha tőlem tudná meg, hiába vágna neki. Ön kitűnő kapitány, teljesítse kötelességét, és fontolja meg a dolgot. Hiszem, hogy megtalálja a szabadulás módját.

Sietős léptek dobogtak a folyosón, az ajtót felszakítottták, és Borromaus robbant be a kabinba.
— Kalózok, gróf úr! — jelentette. — Egyedül vagyunk, a többi hajó erősen hátramaradt mögöttünk, nem tudnak segíteni.
Caprioli felállt, és derekára csatolta kardját.
Bull ökölbe szorított kézzel kifurakodott a kabinajtón.
— Hány hajójuk van, Borromaus?
— Egy, gróf úr, de az ennek a szélességi foknak a legveszedelmesebb kalózhajója! A vörös kalóz *Ördög* nevű gyorsvitorlása.
— Milyen a széljárás?
— Viharos, gróf úr, égiháború közeleg.
— Rendelje el: „Ütközetre felkészülni!"
Borromaus elsietett, és hamarosan felharsant a levegőben az érces trombitajel: „Minden tüzér ágyúhoz!"
Caprioli megnyomta a nagy díszszöget, amelyet Larissa mutatott neki a fali faburkolaton. A titkos ajtó kipattant.
— Peregrinus, te a nőkkel maradsz! — parancsolta. Intett Habakuknak, és felsietett a fedélzetre.

Az *Ördög* olyan pompás kétárbocos brigantin volt, hogy láttára minden tengerész szíve kacagott, és minden harcos szívesen a talpa alatt érezte volna. Két árbocán duzzadó, teljes vitorlázattal suhogott előre, magasra ívelt orra a tajtékos hullámokat hasította.

Caprioli egyetlen pillantással megállapította, hogy a *Fantom* harcra kész.

Minden egyes ágyú mögött ott állt a lövegirányító és mellette egy másik tüzér, kezében az égő kanóccal.

A matrózok szétoszoltak a vitórlakötelek köré, hogy bármilyen manővert villámgyorsan végrehajthassanak.

Bull felcsatolta nehéz kardját, és a parancsnoki híd-ról a közeledő égiháborút kémlelte.

Bagótpök egy matróz segítségével a kormánykereket rögzítette.

A hajón lélegzetfojtó, izgatott csönd uralkodott.

— Súlyos harc előtt állunk — vélte Caprioli.

A Fantomnak ugyan még egyszer annyi ágyúja volt, és sokkal súlyosabb golyókat tudott kilőni, mint a brigantin; a kalózhajó ágyúcsövei viszont hosszabbak voltak, és így lövedékei jóval messzebbre repültek.

„Borzasztó kár ezért a remek hajóért — futott át a gondolat Caprioli fején. — Sértetlenül kellene megkaparintanunk... De hogyan?

Az első súlyos csöppek megkoppantak a fedélzeten. A gróf feltekintett az égre; ennek a szélességi foknak szokott gyors zivatara gomolyodott fölébük, hogy teljes hevességgel kitörjön.

A brigantin már csaknem ágyúlövésnyire került a Fantomhoz. Hirtelen elegáns fordulatot vett, és ugyanabban a pillanatban egész oldalhosszán eldördültek ágyúi.

De a parancsnok odaát túlságosan sietett, nem várta

be, amíg hajója hullámhegyre kap fel. Így aztán valamennyi ágyúgolyó magasan a *Fantom* fölött zúgott el. Borromaus elharapott egy káromkodást, mert mielőtt még értelme lett volna tüzet parancsolni, a brigantin már megfordult, és teljes sebességgel elsuhamlott.

— Ezek a messze hordó ágyúikkal akarnak kikészíteni minket, mielőtt akár egyet is lőhetnénk, aztán megcsáklyáznak — morogta.

És csakugyan, a brigantin széles ívben közeledett újra feléjük.

Caprioli hallgatott. Valamilyen hadicselen törte a fejét, de semmi sem akart eszébe jutni. Az elülső árbochoz dőlve feszülten figyelte a kalózhajó manőverezését.

Vakító villám cikázott végig a már csaknem fekete égbolton.

— Irányítsák a *Fantom* orrát állandóan a kalózok felé! — kiáltott most a gróf Bullnak.

Azt akarta, hogy a fregatt minél kevesebb támadási felületet nyújtson.

A *Fantom* úgy fordult, mintha orrával meg akarná lékelni az újra feléje tartó brigantint.

A kalózok ismét sortüzet nyitottak, de az erősen háborgó tenger miatt a golyók megint csak nem találtak célba; magas szökőkutakat fakasztva hullottak vízbe a *Fantom* két oldala mellett.

Akkora csattanással, mintha az égbolt repedne ketté, most egy egész nyaláb villám vágott a tengerbe. Caprioli mögött vakító láng villant fel.

Félreugrott, és észrevette, hogy egy kisebb villám lemerészkedett egészen az árboc aljáig, és ott elakadt. Vadul rángatódzott és tekergődzött ide-oda, de nem tudott szabadulni.

Caprioli bemártotta vastag lovaglókesztyűjét a fedélzeten készenlétbe helyezett vizesvödrök egyikébe, gyors

mozdulattal megragadta a villám farkát, és kirántotta a már parázsló farúdból.

A tűzsugár pillanatokig dermedten vesztegelt Caprioli markában, aztán kétségbeesett menekülési kísérlettel, tündöklő szikrazuhatagként a magasba szökött. De Caprioli biztosan fogta.

— Mit csinál, gróf úr?! — rikácsolta megrettenve a közelben álló Borromaus.

— Mindjárt meglátja. Egyetlen löveg se tüzelhet! Magasba tartott öklében a villámmal, Caprioli a hajó orrdísze mögé állt.

A brigantin harmadszorra is rohamozott, és igyekezett úgy hozzáférkőzni a Fantomhoz, hogy oldalba kaphassa.

Az *Ördög* fedélzeti emelvényén maga a vörös kalóz állt, kardjával hadonászott, és parancsokat bömbölt.

Caprioli megcsóválta a villámot, mint valami ostort. Célzott — és kinyújtott karral lecsapott vele.

A tűzcsóva tovasistergett, és egyenesen belevágott a kalóz kardjába... Láng villant fel, és ahol az imént még a rablóvezér állt, már csak egy kis rakás forró hamut szórt szét a szél.

A *Fantom* valamennyi tengerésze és katonája üvöltött örömében. A brigantin ismét megfordult, most farával a *Fantom* felé, és megmutatta két sor messze hordó ágyúját.

Caprioli megcsördítette villámát — a tűzkorbács sövítve csapott le... egyszer... kétszer... és odaát az *Ördög* ágyúinak bronzcsövei úgy olvadtak el, mint a forró viasz, és belecsöpögtek a tengerbe.

A tengerészeknek és katonáknak pillanatokra a lélegzetük is elállt. Aztán kitört a harsogó éljenzés, és örömükben vad táncba kezdtek az árbocok és az ágyúk körül.

A *Fantom* most aztán teljes sebességgel a brigantin

nyomába eredt. Borromaus már egyetlen sortűzzel végezhetett volna vele. De várta Caprioli parancsát.

A gróf még mindig a hajó orrában állt, mint valami rettenetes túlvilági lény, a veszélyesen fickándozó villámmal a kezében.

— Adjunk le egy üdvlövést az elülső ágyúkból a kalózhajó orra elé! — kiáltotta oda Caprioli Borromáusnak. — A pribékek elszöknek előlünk, még mindig gyorsabbak nálunk!

Négy tüzérrel rohant az öreg az ágyúkhoz. Dübörögve robajlott a sortűz a tenger fölött.

Amint a puskaporfüst eloszlott, meglátták, hogy az ördögön fehér lobogó fut fel az árbocra.

— Oldalvást kerülni és megcsáklyázni a brigantint! — parancsolta Caprioli a kapitánynak.

A tengerészek felkapták a súlyos csáklyákat, szekercéket és kardokat, aztán a korláthoz tódultak.

Az *Ördög* leffegő vitorláival szélbe állt, és a *Fantom* melléje suhant.

MEGLEPETÉSEK MINDENFELŐL

Habakuk a *Fantom* középrészén állt, egy keze ügyébe készített, szikla nagyságú ágyúgolyó előtt. Próbaképpen felmarkolt egy húszfontos golyóbist. Olyan súlyos volt, hogy puszta dobással is átütött volna bármely hajófedélzetet.

Borromaus, aki ilyen rövid távolságban mit sem kezdhetett ágyúival, várakozóan támaszkodott az előárbochoz. A szablyákkal és tőrökkel való harc nem az ő dolga volt, de hogy valamennyire mégis a mesterségénél maradjon, egy ládára kirakott maga elé egy sor nehéz mordályt.

Mint különleges események alkalmával szokta, most

is folyvást felráncigálta nadrágját, és ingét elöl-hátul derékszíjába gyűrögette. Ez volt az egyetlen jel, amelyből a beavatottak észrevehették izgalmát.

Tágra nyílt szeme fekete tűzben izzott, de időnként kutató pillantást vetett Capriolira.

A gróf volt az első ember, akinek a fölényét elismerte.

Most már idáig jutottak: a *Fantom* csikorogva súrlódott az *Ördög* mellé. A matrózok és katonák harsány kurjongatással vágták bele csáklyáikat a kalózhajó oldalába, teljes hosszában magukhoz húzták és odakötözték.

A brigantin legénysége, csupa kalandos alak, felemelt kézzel sorakozott a korlátnál, és ellenkezés nélkül hagyta, hogy megbilincseljék.

Huszonnégyen voltak; valamennyit egymás mellé fektették a *Fantom* fedélzetén, akár a tele zsákokat. Caprioli csodálkozva és bizalmatlanul szemlélte ezt.

Miután nem látott közvetlen veszélyt, kinyitotta a markát, és a villám bosszankodva szökött az elvonuló viharfelhők után.

— Itt valami nincs rendben, vigyázzatok! — kiáltotta intőn Borromaus és Habakuk felé.

A katonák eléje vezettek egy ősz szakállú tengerészt, akit az *Ördög* egyik árbocához kötözve találtak.

— Uram, én a *Vlissingen* kapitánya vagyok, amelyet ezek a fickók elraboltak — mutatkozott be. — A nevem Dierk Opzoom.

Bizalomgerjesztően festett. Caprioli szívélyesen kezet nyújtott neki.

— Hozta isten, kapitány, úgy vélem, önnek az utolsó pillanatban érkezett ez a segítség.

Az öreg tengerész bólintott.

— Igen, a bitangok éppen hozzáfogtak, hogy megkínozzanak, amikor az ön hajója a szemük elé került.

Caprioli magához intette Peregrinust, aki a kabinokhoz vezető lépcső fedélzeti nyílásán kukucskált ki elővigyázatosan.

— Vezesd a kapitány urat az én kabinomba, és adj neki jócskán szíverősítőt, szüksége van rá.

Aztán a megszabadított fogolyhoz fordult:

— Pihenjen egy kicsit, kapitány, és frissítse fel magát. Később majd elbeszélgetünk.

— De jöjjön mielőbb, uram, fontos közlendőim vannak az ön számára! — felelte Dierk Opzoom.

Borromaus tűzmester vezényletével Caprioli egy különítményt küldött a kalózhajóra, hogy alaposan átkutassák.

Ilyen parancsot se kell kétszer kiadni a legénységnek. Mint a majmok, úgy kúsztak át a hajóra, és eltűntek a belsejében.

A gróf éppen vissza akart vonulni kabinjába, hogy elbeszélgessen a megszabadított kapitánnyal, amikor odaát csikorogva kinyílt egy csapóajtó.

Hat, állig felfegyverzett martalóc kapaszkodott fel sebesen a fedélzetre, és átugrottak a *Fantom* párkányán. Ami ezután történt, pillanatok műve volt.

A fickók egyike, hosszú késsel a kezében, a foglyokhoz rohant, hogy elvágja kötelékeiket.

Habakuk felkapta őkelmét, megforgatta a feje fölött, és széles ívben a tengerbe hajította.

Három másik a hajó fara felé száguldott, hogy onnét tartsák sakkban pisztolyaikkal az egész fedélzetet.

Itt azonban a fekete Baba állt teknője mellett, és éppen a tisztek fehérneműjét mosta nagy szappanhabhe-

gyek közepette. Egy kiszögellés mögött félig rejtve maradt, és csak rövid időre hagyta abba munkáját a lövöldözések alatt. Az volt a véleménye, hogy a verekedés férfidolog.

De most azt látta, hogy a banditák arrafelé szaladnak, ahol úrnője lakik. Ez már sok volt. Lerázta kezéről a szappanhabot, felfogta szoknyáit, utánuk viharzott, és medveerejével kettőt nyakon csípett közülük. Dühös visítással koccantotta össze a fejüket, nagyot taszított a rémülettől tehetetlen fickókon, és belemártotta kobakjukat a kenőszappanba.

Bilg elbűvölten nézte. Most odaugrott, zsineggel összehurkolta a csirkefogók lábát; karjukat, törzsüket is jó szorosan gúzsba kötötte Baba segítségével. Baba ezután hatalmasat rúgott hátsó fertályukba, így menesztette őket a fedélzeten sorba fektetett cimboráik mellé.

A két másik kalóz Capriolira vetette magát, mert feltűnt nekik előkelő öltözéke.

A gróf kardot rántott, két süvítő csapás — mindkettő bőröve szétmetélve repült el, a bő gatyák lecsúsztak a lábukra.

A fickók nadrágjuk után kaptak, hogy befedjék pucérságukat, és közben elejtették fegyvereiket. Habakuk vasmarka kapocsként zárult a karjukra, akárcsak kis kölykökére. Miután nem hagytak fel az őrjöngéssel és rugdalódzással, Caprioli a penge lapjával rásózott kettőt a pőre hátsófelükre. Ez használt. Engedték, hogy megkötözzék és a többiek mellé fektessék őket.

De még mindig hiányzott az egyik briganti, hiszen Baba csak kettőt csíphetett el a fedélzetre rohanó három közül.

Vajon elbújt, vagy rátört Larissára?

A kérdésre magától megjött a felelet, még mielőtt elhangzott volna.

Nyikorogva csapódott ki a hátsó kabinsor ajtaja... a kalóz egyetlen ugrással a szabadban termett, és azonnal visszafordult. Bal kezében egy szurokkal tömör masszává göngyölt csepükoszorút tartott. Jobb kezében széles tengerészkardot lóbált, ezzel hadakozott kétségbeesetten egy karcsú vívótőr ellen, amelyet Larissa vadmacskaügyességgel forgatott feléje. A lány szabad kezével szoknyáját fogta össze.

Baba visított a gyönyörűségtől, amikor ezt látta, és térdét ütögetve rikoltozta:

— Hoj, hoj, hoj, rajta! Üsd-vágd a gyalázatost!

A fickó alig volt magasabb, mint Larissa; hosszú haját csimbókba kötötte a feje búbján, és egy papagájtollat tűzött bele.

Larissa tízszer gyorsabban vívott a tőrével, mint a tengeri rabló a kardjával. A viadal nézőinek általános megrökönyödésére ronggyá szabdalta a legény buggyos ingét, de meg nem sebesítette. Alig néhány csapásra volt csak szükség, hogy a szablyát távol tartsa magától, a többiek máris akkorákat vágtak a fickó kezére, lábára és mellére, hogy vinnyogott kínjában, akár a kölyökkutya, ha elnáspángolják.

Mielőtt Caprioli odaugorhatott volna, a lány a hátsó árbocig kergette a kalózt, s ott feléje bökött. Tőre alulról felfelé átszúrta a briganti kontyát, és odaszegezte az árbochoz. Aztán elengedte a hosszú tőrt, hogy az le s fel billegve himbálódzott a tengeri zsivány orra előtt.

A nyavalyás abban a hitben volt, hogy már meg is halt, és elejtette a kardját meg a szurokkoszorút.

Amire még szükség volt, azt Habakuk néhány kézmozdulattal elintézte.

Caprioli tisztelegve hajtotta meg kardját keresztlánya előtt.

— Lám, lám, manapság még a vívás magasiskoláját is kitanulják az ifjú hölgyek a párizsi lányintézetekben! Kellemes meglepetés! — mondta nevetve.

Larissa elpirult a büszkeségtől.

— De nem az intézetben tanultam, Cyps bácsi. Vívásra meg más férfimesterségekre apám taníttatott. Hímezni persze nem tanultam meg — vallotta be.

Caprioli nagyot nevetett, és belerúgott a kalóz szurokkoszorújába, amely még mindig a fedélzeten hevert. A matrózok és katonák kíváncsian sereglettek oda.

— Görögtűz — jelentette ki Caprioli —, szurok, kén, kóc meg még néhány csinos dolog keverékéből áll. Ez a pokoli vacakság a víz alatt még jobban ég, mint a levegőn. Ha a gazfickónak sikerült volna meggyújtani a koszorút, akkor mindnyájan elveszünk a hajókkal együtt, mert ennek a tüze elolthatatlan. Habakuk, vidd be a kabinomba, soha nem lehet tudni, mikor tehet jó szolgálatot.

A kalózok által elfogott *Vlissingen* kapitánya, a katonás tartású öregember elmesélte, hogyan történt vele a szerencsétlenség.

A Holland Nyugatindiai Társaság két másik háromárbocosával együtt két hónapja indult el Rotterdamból, hogy rakományát Paramaribóba szállítsa.

Vihar térítette el útjából, és a vörös kalóz bandája körülbelül egynapi hajózásra innét fogta el hajóját. A banditák rejtekhelye egy kis szigeten van, amelyet egyetlen térkép sem tüntet fel.

Caprioli némán hallgatta. Aztán azzal az utasítással küldte Habakukot a kapitányhoz, hogy lehetőleg azonnal jöjjön hozzá.

Bull még mindig magánkívül volt, annyira megdöbbentette az a mód, ahogyan a gróf a veszélyes kalózhajót néhány perc alatt harcképtelenné tette. Ekkor már olyan mélyen tisztelte, mint amennyire borzadt mosolygó hidegvérűségétől.

Most félszegen állt szemben az idegennel. Caprioli röviden közölte vele mindazt, amit a *Vlissingen* kapitányától hallott.

Opzoom kapitány térde megroggyant az örömtől és meglepetéstől, amikor megtudta, nemcsak hogy a híres Caprioli gróf előtt áll, hanem az a hajó, amely őt megmentette, saját társaságának a tulajdona, sőt ugyanoda is tart. Visszaroskadt a székébe.

Bull rátette mancsát Opzoom vállára.

— Igaz ugyan, hogy megfehéredett a szakállad, de azért ha nem tévedek, te ugyanaz a Dierk Opzoom vagy, aki húsz esztendővel ezelőtt a *Volendam* nevű hajón az én vitorlamesterem voltál, és akit egyszer kihalásztam a vízből az utolsó pillanatban.

Az idegen kapitány hitetlenül bámult Bullra.

— Akkor te meg senki más nem lehetsz, mint Frank Bull, az angol hajósinas, aki egyszer egy döglött patkányt csempészett a hálófülkémbe, s akinek ezért istenesen kiporoltam a nadrágját! — mondta lassan.

— A kötélvég csípését még ma is érzem — nevetett Bull rengő hassal. — De hogyan lehetséges, hogy azóta sosem találkoztunk, noha ugyanannak a társaságnak a szolgálatában állunk?

— Én az elmúlt években állandóan a Déltengert jártam — felelte Opzoom —, ez volt az első kapitányságom a társaság kötelékében... és nyilván egyben az utolsó is.

— Nem ért még minden este véget, kapitány — nyugtatta Caprioli —, most azonban tanácskozzunk, uraim, mi legyen a legközelebbi teendőnk.

A *Vlissingen* személyzetének negyvenkét tagját találták meg összekötözve a kalózhajó rakodóterében. Inkább holtak voltak, mint elevenek. A rablók elhurcolták őket, hogy majd alkalomadtán elbánjanak velük a maguk módja szerint, és végül a tengerbe vessék valamennyit.

A megmentetteket a *Fantomon* és az őt időközben utolérő négy másik hajón helyezték el, ahol gondos ápolásban részesültek.

Bullon és Dierk Opzoomon kívül Caprioli a többi fregatt kapitányát is meghívta a tanácskozásra.

A *Vlissingen* kapitánya kijelentette, visszatalál a vörös kalóz titkos rablófészkéhez, amelyet oly régóta keres minden tengerjáró: egy apró szigeten van, amely eldugott, kitűnő kikötővel rendelkezik. Azt reméli, hogy egy kis szerencsével sikerül visszaszereznie hajóját. Továbbá közölte, hogy a sziget partjain különféle kifosztott és elpusztított hajókról származó töméntelen ágyút és ágyúgolyót látott felhalmozva. Hogy a rablók hol őrzik elrejtett zsákmányukat, azt nem tudta megmondani, mert miután foglyul ejtették, nyomban az *Ördög* fedélzetére hurcolták. A *Vlissingen* személyzetéből tizenegy ember vesztette életét a kalózokkal való harcban.

A haditanács csakhamar véget ért.

A tengeri jog értelmében a brigantin a Holland Nyugatindiai Társaságot illette meg. Opzoom kapitány ideiglenes parancsnoksága alatt és kis létszámú, a különböző hajókról összeválogatott legénységgel Caprioli flottájának hatodik hajójaként tette meg az utat Paramaribóba.

A foglyokat láncra verték, és biztonság kedvéért szétosztották őket a fregattokon.

A fődolog azonban az volt, hogy mielőtt eredeti út-

irányukra térnének, felszámolják a tengeri rablók fészkét.

A sziget megtámadása négy hatalmas hadihajó ágyúival és ötszáz katonával — a tengerészeket nem is számítva — akkor se kockázatos, ha akadnának rajta kalózok. A flotta tömören felzárkózva haladt, élén az Opzoom kapitány vezette *Ördög*gel mint vezérhajóval.

Távol a rendes hajózási útvonalaktól, harmadnapon feltűnt előttük a tengerből kiemelkedő parányi sziklazátony: a kalózsziget.

Caprioli parancsára a flotta csillag alakba rendeződött, hogy a szigetet mindenfelől harapófogóba szorítsák. Kurtított vitorlákkal, óvatosan suhant az *Ördög* a sziget felé. Opzoom némi keresgélés után csakugyan megtalálta a szélvédett, csöndes öböl bejáratát — vélhetőleg azt a kikötőt, amelyet említett.

Hogy minden meglepetésnek elejét vegyék, a *Fantom* harcra készen követte.

Majd egymás mellett ringatódzott a két hajó, és csaknem kétszáz szempár fürkészte végig a partokat és a szirteket.

Hiába.

Az életnek semmi jelét sem tudták felfedezni.

Egyedül a hullámveréstől félig összeroncsolt és a zátonyokon meglékelődött csónakok, széttört ládák, mélyen a parti fövénybe süppedt üres hordók jelezték, hogy itt valaha emberkéz munkálkodott.

De hová tűnt az a rengeteg ágyú és lövedék, amit Opzoom kapitány előzőleg látott?...

Caprioli parancsára csörömpölve kattogtak le a súlyos horgonyláncok a horgonyszájakon keresztül. Aztán csónakokat bocsátottak a vízre.

A szigetet alaposan át kellett kutatni.

Bull kapitány felhívta figyelmüket arra, hogy nagyon megkönnyítené a továbbhajózást, ha egy forrást találnának, amelyből a hajók vízkészletét fel lehetne frissíteni.

Larissa és Bilg némán hallgatta Capriolinak és hajóstisztjeinek tanácskozását.

A gróf az első csónakban vitette át magát a szigetre Habakukkal és Bilggel. A kormánynál a morcos Bull kapitány ült.

A második csónakban Bagótpök követte őket, hat, állig felfegyverzett katonával.

Borromaust hátrahagyták mint a két hajó parancsnokát. Füstölgött mérgében.

A szirt úgy festett, mint valami sziklasivatag, amelyen csak sirályok és más tengeri madarak élhetnek meg. Fehér felhőkként köröztek a kőtörmelék közt bukdácsoló emberek feje fölött; metsző víjjogásuk szinte lehetetlenné tette, hogy megértsék egymás szavát. Emberi hajléknak nyomát sem tudták felfedezni.

Úgy rémlett, mintha a rablóbanda állandóan hajóin élt volna, és a szigetet csak alkalmilag keresték volna fel valamilyen sötét célból.

Caprioli elhatározta, még továbbutazásuk előtt kikérdezi a foglyokat, hogy titkuk nyomára jusson.

Sok száz madártojás gömbölyödött a sziklák közé rakott lapos fészkekben, amelyek láttán a matrózok és katonák komor arca újra felderült. Amikor ezután még egy ezüstcsengésű vékonyka csermelyt is találtak, minden csalódásuk elpárolgott.

De Caprioli nem adta fel a harcot.

Ha a tengeri haramiák el is süllyesztették az összes kifosztott hajót, ösztöne azt súgta, hogy a hatalmas *Vlissingen*nek a nyomára kell bukkanniuk.

Bilg és a szuszogó kapitány kíséretében Caprioli továbbmászott a sziklákon keresztül.

Hagyta, hogy a matrózok és katonák ezalatt sirálytojásokat gyűjtsenek.

Caprioli hirtelen megállt, és a levegőbe szimatolt.

— Szagoljátok csak! — szólította fel Bull kapitányt és Bilget. — Nem értem, de ez a szag valahogy ismerősnek tűnik előttem.

Mindketten szimatolva emelték magasba az orrukat.

— Ne legyen Bull a nevem, ha itt nem sajtszag bűzlik, a lehető legközönségesebb, csuda finom holland sajté! — morogta a kapitány zihálva.

— Sajt?... — nevetett Bilg. — Ugyan honnét kerülhetett volna sajt a szigetre?

— Csakugyan sajtszag van — erősítette meg Caprioli, még mindig szimatolva —, márpedig a sajton kívül nem tudok egyébről, aminek sajtszaga lenne.

Négykézláb kúsztak tovább a szirteken, egyre az orruk után.

Egy hatalmas szikla mögött, amely elzárta előlük a kilátást, megtalálták a rejtély nyitját.

Mélyen a szigetbe nyúló öböl tűnt fel előttük. A part sziklái között tekintélyes kalmárhajót láttak, melyet körültajtékzott a hullámverés. Gömbölyű sajtok százai hevertek szétszóródva a kövek közt, további százak pedig a roncs meghasadozott oldalfalai és szilánkokra forgácsolódott bordázata közül kandikáltak ki.

Ez volt a *Vlissingen!*

De miért nem szólt Opzoom kapitány erről a különös rakományról?

Némán és csodálkozva bámulták mindhárman a váratlan áldást.

— Nagyszerű fogás, Bull!
Caprioli találta meg elsőként a hangját:
— A sajt egészséges, és máskülönben az orrát sem kell mellette befognia az embernek, ha nem ilyen tömegben jelentkezik, mint itt...
— Odaát azok az ágyúk sem megvetendők! — mutatott Bull az egymás hegyén-hátán tornyosuló, nagy halom mindenfajta méretű ágyúcsőre. — Talán még az *Ördög*öt is sikerül ezekkel újra felszerelnünk — tette hozzá elgondolkozva. — Borromaus megkékül mérgében, ha tudomására jut, mit fedeztünk fel!
A *Vlissingen* mögül most előbukkant egy csónak; a matrózok gondosan lehorgonyozták a parti szirtek közt.
Opzoom kapitány ült benne, akinek nem volt már maradása az *Ördög* fedélzetén, és maga is hajója keresésére indult. Amikor Caprioli hívta magával, azzal az ürüggyel hárította el, hogy fontosabbnak tartja az *Ördög* nyugodt átkutatását. Azt azonban nem árulta el, mit óhajt a hajón megtalálni.
Mindhárman lementek hozzá.
A fehér szakállú kapitány megrendülve állt. Egyetlen szóra sem volt képes, csak rámeredt a *Vlissingen* roncsára.
— Egyéb rakománya is volt még ezen az illatoson kívül? — kérdezte Caprioli tréfálkozva, hogy elterelje Opzoom fájdalmas gondolatait.
— Igen, pótolhatatlan rakományom volt — felelte Opzoom leverten. — A sajtot itt hagyták a gazok, mert nem tudtak vele mit kezdeni. Fel kell mennem a *Vlissingen*re, hogy átkutassam.
— Ilyen bukóhullámokon aligha lehetséges a hajóra jutni — mondta Bull, a roncs helyzetét és a hullámverést vizsgálva.
— Mégis meg kell próbálnom!

— Mindenesetre valamennyi még romlatlan sajtgolyót a hajókra kell vitetnünk — határozta el Caprioli.

Bilget Visszaküldték, hogy hozzon legénységet csónakokkal.

A SAJTCSATA

A bukóhullámok csak a *Vlissingen* fara körül tajtékzottak, a nagy hajó orra aránylag csöndes vízben feküdt.

Amikor csónakból vizsgálták meg, kiderült, hogy a *Vlissingen*nek ezen az oldalán hatalmas rés tátong. Így hát itt veszély nélkül bemászhattak, és biztonságba helyezhették a rakományt.

Caprioli elrendelte, hogy a *Fantom* és a brigantin nyomuljon lehetőleg minél közelebb a *Vlissingen*hez, s horgonyozzon le a roncs mellé. Hamarosan sajtokkal megrakott csónakok igyekeztek a hajók felé.

Opzoom kapitány ezalatt hajójának egyik helyiségéből a másikba kóválygott; még mindig nem tudta senki, mit keres.

Néhány óra múltán majdnem teljesen kiürítették a *Vlissingen*t; a sajtgolyók hegymagasságban tornyosodtak a *Fantom* és az *Ördög* fedélzetén; úgy határoztak, hogy később osztják szét a flotta valamennyi hajójára, és töltik fel velük a raktárakat.

A vízkészleteket szintén megújították, a szakács pedig gondjaiba vette a sok száz madártojást.

Caprioli és Bull kapitány egy sziklaoromról felügyelt a tengerészek lázas munkájára.

A négy őrhajó egyikéről hirtelen lövés dördült el a tenger fölött.
Számtalan ágyú sortüze dörögte rá a feleletet.

A hasadékoktól összeszabdalt sziget egyik rejtett öbléből hevesen tüzelve siklott ki egy brigantin a tengerre.

Hajszálpontosan hasonlított testvérhajójára, az oly különös módon megkaparintott *Ördög*re, amely most békésen ringatódzott a *Fantom* mellett.

Nyilvánvaló volt, hogy kapitánya csupán alkalmas pillanatra lesett menekülési kísérletéhez.

De nem számított Caprioli kapitányainak önállóságára és határozottságára. Pillanatok alatt ismét a rudakon duzzadtak a négy fregatt letekert vitorlái, és a hajók tovasuhantak, hogy elfogják a szökevényt.

Csak az volt furcsa, hogy a *Lidérc*, amely a figyelmeztető lövést leadta, még mindig tüzelt hátsó fedélzeti ágyúiból.

Úgy festett a dolog, mintha kapitánya valamilyen láthatatlan veszélyre akarná figyelmeztetni Capriolit.

A gróf feszült figyelemmel kísérte a meglepő fejleményeket. Most intett Bullnak.

— Vissza a hajókra!

A kapitány hangja úgy süvített át a hullámverésen, mint az orkán, és visszakergette a legénységet a csónakokba.

Caprioli azonnal felszedette a horgonyokat, és harci készültséget rendelt el a *Fantom*on.

A védtelen *Ördög*nek az öbölben kellett maradnia, amíg a levegő kitisztul.

A négy üldöző hajó vitorlái már csak apró fehér felhőkként lebegtek a láthatár mélyén.

Időnként ágyúdörgés hallatszott a messzeségből.

— Kár, hogy összelövöldözik a brigantint, és maguk sem szabadulnak sértetlenül — mondta sajnálkozó hangon Caprioli a parancsnoki hídon Bull kapitánynak.

A kapitány megnyirbált szakállába dörmögte:

— Odaát a *Lidérc*en az osztrák Bichler a tűzmester,

ez pedig az ő „Hosszú Lizi" nevezetű ágyújával miben sem marad hátra a mi Borromausunk mögött. Alig hiszem, hogy elszalasztaná ezt a zsákmányt!

A *Fantom* kifutott a nyílt tengerre, és nekilátott a sziget megkerülésének, hogy minden egyes öblöt ellenőrizhessen.
Caprioli kivette Peregrinus kezéből a távcsövet.

A sziget egyik különösen szakadékos partszegélye keltette fel érdeklődését.

Innen siklott ki ebben a pillanatban madárkönnyedséggel egy harmadik brigantin a nyílt vizekre. Ügyesen rejtőzködött eddig egy sziklás földnyelv mögött.

Orrára nagy vörös betűkkel volt felmázolva a neve: *Pokol.*

— No, most már tudjuk, miért adta le figyelmeztető lövéseit a *Lidérc* — mondta Caprioli —, a mi öblünkből nem láthattuk ezt a hajót.

Észrevette, hogy a *Pokol* széles ívben, a testvérhajójával ellentétes irányban igyekszik menekülni. Ennek ellenére valamilyen sugallat óvatosságra késztette; a hajó kapitánya láthatólag áttekintést akart nyerni. Keresett valamit?

A *Fantom* mint valami szellemhajó iramodott nyomába a hullámokon át, és a *Pokol*nak vajmi csekély reménye maradt a menekülésre.

— Hagyja szökni, gróf úr — morogta Bull. — Hiszen látja, ennek is messze hordó ágyúi vannak. Ha nagyon megszorítjuk, összelövöldöz bennünket, mielőtt még egyetlenegyszer eltalálhatnánk. Ezúttal nincs villám az ön keze ügyében!

Mintha ettől hirtelen ötlete támadt volna, Caprioli állát simogatva ránézett a kapitányra.

— Nem, villámom persze nincs, de azért...

Nem szólt többet, megpödörgette bajuszkáját, és pajzán mosolyt rejtett el a keze mögött.

— Borromausszal kell beszélnem, Bull — mondta. Sietve leszaladt a fedélzetre vezető keskeny lépcsőn.

— Azt szeretném csak tudni, ki öntötte a vörös kalóznak ezeket a messze hordó ágyúkat! Már megint nem fogunk lövéshez jutni, gróf úr!

Borromaus hangja a méregtől még rekedtebb volt, mint egyébkor.

Caprioli mosolygott.

— Azt hiszem, a találaton múlik, kedves barátom.

— De ahhoz, hogy találjak, lőnöm kell!

— No persze, de attól függ, hogy mivel!

— Hogy mivel? Nem értem! Természetesen ágyúgolyókkal!

Caprioli halkan nevetett.

— Persze hogy golyókkal, de nem ezekkel a súlyosakkal, hiszen velük hátrányban vagyunk a fickókkal szemben. Próbálja meg egyszer a sajtgolyóinkkal...

— Gróf úr!...

A tűzmester felháborodásában csak hápogni tudott.

— Komolyan gondoltam! Nézze csak, ahogy sejtettem, a kalózok megfordulnak. Hamarosan ágyúcsöveik elé kapnak bennünket.

Borromaus még mindig ellenállt az elképesztő követelésnek.

— Az ágyúknak is van önérzetük, gróf úr! Még soha nem tüzeltek ágyúból sajttal!

— Az önérzet a sikerből fakad, nem pedig a töltényből, öreg barátom. Sajttal nem ölünk meg senkit, és nem roncsolunk szét egyetlen hajót sem; viszont győzhetünk, és megszerezhetjük a hajót. Ezen múlik minden! — Caprioli hangja visszanyerte érces, parancsoló

színezetét. — Tűzmester! A legsürgősebben üríttesse ki az összes ágyút, és valamennyi csövet töltesse meg három-három sajtgolyóval, de a puskaporadag a szokásos legyen!

Futótűzként terjedt el a parancs egyik tüzértől a másikig.

A pattantyúsok röhögtek, de a legnagyobb gyorsasággal teljesítették a parancsot, mert tudták, hogy a „kerge gróftól" származik.

Még Larissát sem lehetett visszatartani, ő is sajtgömböket cipelt lázasan.

A szerecsen Baba a matrózokkal vetélkedve gurítgatta végig a fedélzeten az ágyúcsövekből kipiszkált vasgolyóbisokat vissza a lőszerraktárba. Szoknyái lobogtak, és szemében elragadtatás csillogott.

— Ütközetre készen! — jelentette Borromaus a grófnak.

Bilg kipirultan állt a fedélzet közepén, nyakában a dobbal, kezében az ütőkkel, és várakozó szemmel nézett Capriolira.

A gróf felemelte a kezét.

Trombitajel rivallt fel élesen, és Bilg harci riadót vert ki dobjának borjúbőrén. Most első ízben az ellenség előtt.

A *Pokol* rájuk rontott.

Ágyúcsövei felemelkedtek.

De még mielőtt bevégezhette volna fordulatát, és egyik oldalhosszában célozhatott volna, felhangzott Borromaus nyers parancsa:

— Saaajt-tűűűz!

Zengve dördült el a sortűz a *Fantom* előfedélzeti ágyúiból, majd nyomban utána a tatfedélzetről.

A hatás borzalmas volt.

A kilövést még elviselték a sajtgolyók, de amikor lecsattantak a brigantinra, azt az ütést már nem bírták ki. Ezer meg ezer foszlányra pukkadtak szét, és elöntötték olvadtan rezegő, nyúlós, ragacsos masszájukkal a hajót.

A büdös zápor betapasztotta a kalózok szemét, száját, kioltotta az égő kanócokat, és olyan kásaréteggel vonta be a fedélzetet, amelyben egyetlen láb sem bírt megállni.

A rablók halálra rémültek, és fel nem foghatták, mi történt.

A *Pokol* parancsnoki hídjáról és ágyúcsöveiről sajtpép csöpögött.

De a *Fantom* ágyúit máris újratöltötték.

A finom holland sajtgömböcök második és harmadik sortüze fröcskölve robbant a brigantinon.

A *Pokol* valóban pokollá vált a kalózok számára.

Amikor eloszlott a lőporfüst, tisztán látszott, hogy az egész hajót, síkos, kegyetlenül bűzlő sajtmassza lepi.

A kalózok óbégatva csúszkáltak-botladoztak egymáson keresztül.

De ez még nem volt elég: hirtelen eszeveszett harc kezdődött odaát. Szablyákkal, tőrökkel estek egymásnak, pisztolylövések durrogtak, embereket dobáltak a tengerbe nagy ordítozás közepette.

— Megcsáklyázni! — parancsolta Caprioli. — Gyorsan, mert még felgyújtják a saját hajójukat!

Kardot rántott.

A *Fantom* teljes sebességgel fordult, és szorosan az azonos gyorsaságú *Pokol* mellé simult. Csáklyák vágódtak keményen a brigantin oldalába, nehéz rögzítőhorgok repültek át, és korlátjába kötélhágcsók karmai akaszkodtak.

Különös: a kalózhajó legénységének egy része harsány örömujjongással fogadta a *Fantom*ot.

De a csetepaté azért tovább tartott.

Az óriás Habakuk égett a harci vágytól.
Odafönt állt a tat emeletén, Bilg és Baba egymás után adogatta fel neki a sajtgolyókat, melyekkel pontosan telibe talált mindenkit, aki csak moccant odaát. Akit fejbe vagy mellbe vágott egy ilyen szertefröccsenő labdacs, az beletottyant a fedélzeti sajtkenőcsbe, ha mégoly biztosan állt is a lábán.

A tarka cicomáiról felismerhető rablóvezér egy árboc mögött keresett fedezéket a sajtvihar elől. De tehetetlen dühében megfeledkezett az óvatosságról, és kardjával megfenyegette Habakukot.
Azon nyomban hasba csapta egy golyóbis.
A dobás olyan erőteljes volt, hogy a kalóz egy fedél-

zeti nyílásba hanyatlott, és lekalimpált a hajó fenekére.
Valaki meglátta ezt a kalózhajón.

Csúszkálva, csaknem úszva elvergődött odáig, megragadta a csapóajtót, rácsapta a nyílásra, aztán bereteszelte.

A harcolók egy része válaszul felrikkantott örömében. S ahelyett, hogy védekeztek volna, ezek a rablók kezüket nyújtották a *Fantom* legénysége felé.

Ellenfeleiket is sikerült hamarosan lefegyverezni, megvasalni és a *Fantom* fedélzetén heverő cinkosaik mellé juttatni.

Kiderült, hogy a *Pokol* legénységének zöme az elfogott hajók tengerészeiből állt, akiket a kalózok szolgálatukba kényszerítettek. Leírhatatlanul örültek a szabadulásuknak.

Bull kapitány, aki már rekedtre ordítozta magát, lemászott parancsnoki hídjáról a fedélzetre, és rengő hassal igyekezett kabinja felé, hogy egy kiadós korttyal felüdítse magát.

El kellett haladnia a tat emelvénye mellett, ahol Habakuk még mindig lesben állt egy kupac tartalék sajtgolyóval. A szerecsen nem bízott a békében, és újra meg újra átkémlelt a *Pokol* fedélzetére, hogy valóban nem mutatkozik-e ott mégis valami veszély.

A hajó heves rándulása meggörgette a sajtokat, a golyók egyike lepottyant, és a kapitány kobakján repedt széjjel.

Bull felháborodva pillantott a magasba, meglátta a szerecsent, és azt hitte, hogy az csúfot űz belőle.

Bosszúért lihegve nézett körül valamilyen lövőalkalmatosság után, és felfedezett néhány golyóbist, amelyeket Bilg még nem nyújtott fel fekete barátjának. Ká-

romkodva ragadott meg egy sajtot, és felhajította Habakukra.

A szerecsen azt hitte, hogy a kapitány mókázik vele, nevetve elkapta a sajtot, és Bull fejéhez vágta.

Dühében fortyogva hajolt le Bull egy újabb sajtgolyó után, de még mielőtt felemelhette volna, máris csattant a harmadik belövés terebélyes ülepén.

Bull elbődült, akár a sebzett bika, és teljes erőből megdobta Habakukot.

A golyó célt tévesztett.

Habakuk azonban csak most kapott kedvet a játékhoz. Hatalmas lendülettel fordult meg, és újabb sajtgömbért nyúlt, de ekkor az éppen arra menő Baba került roppant markába.

Mielőtt a szerecsen észrevette volna, mit tart a kezében, és fékezhette volna lendületét, már magasan meg is csóválta Babát, és Bull feléje meredő arcába nyekkentette.

Akár egy üstökös, úgy csapódott Baba hátsófele repkedő szoknyáival Bull képébe.

Számos csöbör vízre volt szükség, hogy a kapitányt újra eszméletre térítsék.

Capriolinak pedig magának kellett megvédelmeznie szerecsen testőrét a fekete Baba bősz támadásai ellen. Habakuk ettől kezdve úgy félt tőle, mint az ördögtől.

HAJÓZÁS A LEVEGŐBEN

Estefelé Caprioli áteveztetett az *Ördög*re, melynek ágyúcsöveit elolvasztotta a villám.

Opzoom kapitány és az elfogott hajókra vezényelt legénység közben a *Fantom*on ünnepelte második nagyszerű győzelmét a tengeri haramiák fölött.

Miután a kalózok üldözésére kifutott négy fregatt még nem tért vissza, a gróf fel akarta használni ezt az időt arra, hogy a kalózhajót teljes nyugalomban átkutassa.

Alighogy kissé körülnézett a parancsnoki kabinban, különös suhogás ütötte meg a fülét, és a hajó szokatlanul lágy mozgása keltette fel a figyelmét.

Az ablakhoz lépett, és akkor látta, hogy az *Ördög*öt már nem zölden csillogó habok veszik körül, hanem magasan vonuló felhők között lebeg.

— Hogyan tetszik ez a kis légi utazás, gróf? — szólalt meg mögötte egy jól ismert hang.

Caprioli hátrafordult.

A kabin egyik sötét sarkában méregzöld fény csillámlott, amely apránként Satan Diaboli alakjává tömörült, de továbbra is áttetsző maradt.

— Légi utazás egy gyorsvitorláson, ez még önnek is újdonság. Fogadjunk, hogy ezúttal még hagyományos szerencséje is cserbenhagyja önt!

Caprioli kényelmesen elhelyezkedett egy bőr karosszékben, háromszögletű kalpagját az asztalra dobta, és játszadozni kezdett lornyonjával.

— Hogyan szabadult meg a pisztolyoktól? — kérdezte, és alulról felfelé végigmérte Diabolit.

Őexcellenciája károgva felnevetett.

— Még egyszer nem tesz lóvá! A derék Bull keresett fel kabinomban, és észrevette, hogy ön kivette a tűzköveket a zavarokból, mielőtt a csövekbe dugaszoltatta volna ujjaimat. Miután őkelme még mindig aranyhegyeiről álmodik, meg kellett ezt mondania nekem, s máris szabad voltam. Honnét is tudhattam volna egyébként, mi kell ahhoz, hogy a pisztolyok ne sülhessenek el? Én békeszerető lény vagyok. De ön, úgy látszik, még az ördög jólétét is a szívén viseli.

Caprioli bólintott.

— Bizonyos, ha ön és a hasonszőrűek nem lennének fontosak, akkor ön most nem volna itt.

Rekedt gúnykacaj volt a felelet.

— Nos, akkor hát lásson hozzá, és intézzen el engem, hacsak nem támad az az okos gondolata, hogy a segítségemet kérje...

Caprioli hangosan felkacagott.

— Menjen a fenébe a nagymamájához, hisz a saját kárán sem okult!

Akár a távoli villámlás, tűzcsóva rebbent át a homályos szobán. Diaboli eltűnt. A hajó süvöltve zuhant le, csobbanva süppedt a hullámok közé... pillanatok múlva valamilyen akadálynak reccsent... élesen csikorogtak a hajófalak... üveg vagy fa repedt... az ablaktábla szétpattant.

— Szép kis meglepetés — dünnyögte Caprioli —, vajon miféle ördöngösséget eszelt ki már megint ez a bitang?!

Felment a fedélzetre, hogy megállapítsa, mi történt.

Ameddig szeme ellátott, zordul csipkézett jégmező terült el körülötte, amelyből kéken villódzó jéghegyek emelkedtek a magasba.

Csak maga mögött látta a sötét tengert.

Az *Ördög* bizonyára az Északi-sark táján kötött ki. A hajó teljes irammal siklott neki a jégfelületnek, hosszú csatornát túrt beléje, aztán megfeneklett.

Óvatosan kúszott le a fedélzetről. Hogy megrongálódott-e a hajó, nem tudta kideríteni, de az mélyebbre merült a szokásosnál. Ebből arra következtetett, hogy léket kapott vízvonal alatt. Egyelőre valószínűleg felszínen tartják még azok a jégtömegek, amelyek közé beékelődött.

Legfőbb ideje volt tehát elhagynia a hajót, és megkísérelnie, hogy szilárd talajon a lehető legelőnyösebben berendezkedjék.
Hogy aztán mi lesz, azt ki kell várnia.

— Még jó, hogy én vagyok a saját legszórakoztatóbb társaságom — mondta önmagának, végigpillantva a végtelen fehér sivárságon.
Újra felment a fedélzetre.

A szakács éléstárában felfedezett egy zsák szárított borsót, sót és egy jókora darab füstölt disznóhúst.

A parancsnoki kabinban, a rablott holmik közt talált egy fókabőrből mesterien összeöltött eszkimó öltözéket a hozzávarrott szőrmecsizmákkal; kabátrésze sarki rókaprémmel volt bélelve. Az egyik ülőpadnak használt ládában pedig egy egész ütegnyi whiskysüvegre bukkant.
— Szerencsésnek kell lenni!

Sietősen átkutatta az egész hajót, aztán kihordta a jégre mindazt, amire szüksége volt ahhoz, hogy az elkövetkező időket nagyobb szűkölködés nélkül vészelje át. Egy puskáról és a hozzá való töméntelen golyóról meg lőporról sem feledkezett meg. Legutoljára még egy halom hasábfát is lecipelt táborába a szakács kalyibájából.

A szokatlan munkától kimerülten letelepedett készletei közt a jégre, tüzet gyújtott, kihúzta a dugót az egyik whiskysüvegből, és nagyot húzott belőle.

— Brrr! De jólesik ez az izé, legalább belül felmelegít!

Kortyintott még egyet, aztán újra egyet. A palack már csaknem kiürült, de ő még mindig fázott.

— Hohó, az eszkimó viselet! Csaknem megfeledkeztem róla!
Levetette öltönyét, és belebújt a szokatlan ruhada-

rabba. Annak előző tulajdonosa óriás lehetett, mert az öltözék úgy illett neki, mintha rászabták volna.
No, még egy kortyot!

Leült néhány összehajtogatott takaróra, és kényelmesen nekidőlt a mögötte magasodó jégbuckának.

— No, várjuk ki, amíg a legközelebbi postakocsi erre halad...

Behunyta szemét, és békésen elszundikált.

A JEGESMEDVE

Már pirkadt a hajnal, amikor Caprioli felébredt.

Ásított, szemét dörzsölte, nyújtózkodott... meglátta a jégen heverő üres whiskysüveget... hirtelen mozdulattal felült, és színjózan lett.

Sem az *Ördög*nek, sem a terjedelmes jégmezőnek, amelynek a szegélyén partra szállt, nyomát sem bírta felfedezni.

Jégtorlaszok helyett a tenger feketéskék hullámai gomolyogtak körülötte, és ráeszmélt, hogy egy kis jégszigeten tutajozik. Az éjszaka folyamán leszakadt az a tábla, amelyen ő megtelepedett, és az áramlat kihajtotta a tengerre.

„Vitorlákat és evezőket is kellett volna hoznom — tépelődött. — Bámulatos, hogy ennek a csirkefogónak mi minden, nem jut eszébe, hogy engem elpusztítson! De eddig még nem sikerült!"

Mogorva dörmögés hallatszott a jégszirt tetejéről, amelyhez ültében támaszkodott; megfordult és feltekintett.

A csipkézett jégoromtól félig elfedve egy ormótlan fejű, összeráncolt orrú sarki medve pislogott le rá.

A medve már hosszabb ideje figyelhette őt, de nyilván nem tudott tisztába jönni vele, mi a szösz lehet az

a furcsa lény odalenn, aki felől pálinkaszag egész felhői terjengenek fel őhozzá.
Caprioli a fegyvere után kapott, és fel akart ugrani.
De nem tudott.

A tömény italtól olyan erősen felmelegedett belülről, hogy az éjszaka folyamán nadrágja fenekével egy kis gödröt olvasztott a jégbe. A hideg hajnali órákban aztán szilárdan belefagyott.
Egyetlen menekvése maradt hát: ki a nadrágból!

Közben folyvást a medvére sandítva, gondolatsebesen oldozta ki a gatyakorcát, bújt ki a nadrágszárakból és a hozzájuk varrt csizmákból, egyenest a jégre, kapta fel mordályát és vetődött egyetlen nyaktörő ugrással a legközelebbi jégtömb mögé.

Lapockalövésre nem volt módja, mert az állat testét csaknem egészen eltakarta a jégszikla.

A mackó ínyét kivicsorítva pislogott még mindig hol a jégbe fagyott prémcsizmás nadrágra, hol meg Caprioli felé.

A grófnak ugyan még a lábán volt a gyapjúharisnyája és hosszú lenvászon alsónadrágja, de most már mégis dideregni kezdett.
Valaminek történnie kellett.

És olyan hirtelen történt, hogy meglepetésében még lőni is elfelejtett.

A medve felemelkedett, sonkáira csüccsent, nagy lendülettel leszánkázott a jégszikláról, és hátsó lábaival nyílegyenesen belecsusszant az odafagyott nadrág kerek és hívogatóan nyílt öblébe. Olyan hevesen landolt, hogy a mélyen belefagyott nadrágülepet kiszakította a jégkéregből.

Lomhán feltápászkodott, és nadrágban meg szőrmecsizmákban tüstént rá akart rontani a grófra. De a sima csizmatalpak rögtön kicsúsztak alóla, és — zsupsz!

— máris hájas csülkein ült. A nadrágos mackó elképedése olyan komikus volt, hogy Caprioli hangosan felkacagott.

A medve néhány másodperc múlva megint talpra állt, és tátott pofával, kimeresztett karmokkal cammogott a gróf felé.

Caprioli vállhoz kapta puskáját, célzott — csettintett.

Plikk! — a ravasz vakító szikrát csiholt a tűzkőből, Caprioli szájából pedig hosszú, kékes lángnyelv villant elő, pontosan belelobbant a medve pofájába, és leperzselte tüskebajszát.

A lőpor átnedvesedett ugyan a flinta serpenyőjében, Caprioli tömény whiskygőzös lehelete azonban mégis tüzet fogott a szikrától.

A medve felordított rémületében, és eliramodott. A gróf csúszkálva-botladozva érte utol éppen abban a pillanatban, amikor fejjel lefelé, esetlenül a vízbe tocsccsant. Még sikerült elkapnia a csizmákat, és a medve, amilyen gyorsan beléjük huppant, olyan sebesen bújt ki belőlük és a nadrágból.

Úgy úszott el, mint a megszállott.

Milyen felségesen meleg volt a nadrág meg a csizma! Caprioli nyugodalmasan huzogatta menedékházikója övét.

Miután a gyomra korogni kezdett, elhatározta, hogy mindenekelőtt alaposan bereggelizik.

Fát rakott halomba, a hasábok fölé kipeckelte a hajóról magával hozott háromlábú vasállványt, rézüstjébe havat szórt, és tüzet gyújtott.

Miközben a fahasábok sercegtek, rendbe hozta fegyverét, feltette főni a száraz borsót, és jó darab szalonnát kanyarított le magának.

— Éhen halni egyelőre nem fogok — állapította meg, és rápillantva a whiskysüvegekre, hozzátette: —, de

megfagyni sem! Tegyük hát félre a gondokat holnap-utánra!

Az üstben ezalatt megolvadt a hó, és a víz langyos lett. Gondolatban már meg is kóstolta a szalonnával ízesített, remek borsólevest.

De túl korán örült.

Kis szigetének közvetlenül a szélénél újra felbukkant a sarki medve otromba feje a tengerből. Az állat a jég karimájába kapaszkodott talpaival, és nekilendült, hogy fölkecmeregjen a jégtáblára. Éhsége erősebb volt félelménél.

Caprioli megint nem tudta szerét ejteni, hogy lapockán lője. Meg kellett kísérelnie, hogy elijessze; körülnézett egy olyan tárgy után, amit az állat fejéhez vághatna. Pillantása az üstre esett, amelyben már olvadt a jég. Felkapta, magasba lendítette — és elcsúszott.

A víz a ragadozó toppancsaira ömlött.

A medve a meglepetéstől néhány másodpercig mozdulatlanná merevedett, de ennyi idő elég volt ahhoz, hogy a csípős hideg jéggé dermessze a vizet, és odafagyassza a medve talpait.

Az állat rángani, vonaglani kezdett. Hiába. Harsányan bömbölt dühében, és egyre, szilajabban rángatódzott. De mert egész teste vízben volt, erejének csak kis hányadát tudta kifejteni; hátsó lábaival annyira rugdalódzott, hogy magasra tajtékzott körülötte a tenger.

Caprioli fegyverrel a kezében figyelte a dolgot. Most már egy vagy két jól célzott lövéssel leteríthette volna a medvét, de ekkor jobb ötlete támadt.

Szélvészgyorsan annyira felszította a tüzet, hogy magasra csapott a lángja. Patakokban zúdult a jeges víz a medve mancsaira, s azok szempillantás alatt odafagytak.

De még ez sem volt elég.

Caprioli újabb teli kondér jeget olvasztott, és ismét

ráöntötte a medve toppancsára. Hamarosan vastag jégréteg borította a bundás mancsait, teljesen megszűnt a veszély, hogy kiráncigálhatná magát.

Csak miután idáig jutott, gondolt Caprioli ismét önmagára, és teljes nyugalommal pompás lakomát főzött.

A medve még mindig sikertelenül kísérletezett azzal, hogy felkapaszkodjék a jégre, ugyanakkor szakadatlanul rugdalódzott a vízben, s így maga előtt tolta a jégtutajt.

Harsogott dühében.

Caprioli ebéd után ismét nagyot húzott a whiskysüvegből.

A medve szinte tombolt az éhségtől.

Bömbölésébe könyörgő vinnyogás keveredett, és mohóságában csurgott a nyál a pofájából, ahogy rákancsalított Caprioli hórihorgas termetére. De hát hol kaphatna puskavégre a gróf ezen a sivár jégtáblán valamilyen lőhető vadat, amelyet elé dobhatna?

Töprengve játszadozott a mordályával.

A tábla túlsó feléről hangos lubickolás és prüszkölés hallatszott: egy megtermett fóka lendült fel gyanútlanul a jégre.

Abban a pillanatban eldördült Caprioli lövése, és a kövér tengeri állat nem mozdult többé.

Vadászkésével feldarabolta a fókát, és jókora cupákot vetett oda a medvének. Csakhogy a húsdarab úgy esett a medve orra elé, hogy nem bírta elérni. Mohóságában őrjöngeni kezdett; hogy csak azért is megkaparintsa az illatos húst, még vadabbul taposta a vizet, és egészen oldalra fordult.

A jégsziget forogni kezdett.

Aha!

Ez a megfigyelés valóban megért egy különlegesen huzamos kortyot! És Caprioli benyakalta.

Puskája csövével visszakotorta magához a fókahúst,

felszeletelte apró darabokra, és néhány különösen ízletes falatot a medve elé tolt. A hatalmas fenevad falánkul habzsolt, de mohóságától csak még féktelenebb lett. Időközben bealkonyult.

Caprioli elővette térképét, és a napfény utolsó sugarainál tanulmányozni kezdte a tájat, ha ugyan itt tájról egyáltalán beszélni lehetett. A még csak szelíden szikrázó csillagképek és a már ragyogva tündöklő sarkcsillag segítségével végre sikerült meghatároznia azt az irányt, amelyen haladnia kellett, hogy újra visszatalálljon flottájához.

Vajon bevárták-e a kapitányok?...

Puskacsövével újabb és újabb húscafatot tolt a medve elé, de mindig csak úgy, hogy a veszettül csapkodó jószág a megfelelő irányba hajtsa a jégtáblát, ha el akarja érni a húst.

GALOPP A TENGEREN

Caprioli hosszú éji órák során át kormányozta furcsa járművét a helyes útvonalon, végül agyoncsigázva elaludt a második whiskys üveg mellett.

Amikor a hajnal felderengett, kellemetlen érzésre ébredt.

Langyos légáram lengedezett, az Atlanti-óceán déli részének acélkék hullámai fodrozódtak alatta, és repülőhalak rajai vitorláztak hosszú sávban a víz színén.

A medve eltűnt.

A sziget már nem állt egyébből, mint az erősen megkisebbedett jégdombból és egy percről percre vékonyabbá olvadó keskeny jégcsíkból.

Percekbe tellett, mire Caprioli kitalálta, mi történt. A medve sokkal gyorsabban tolta maga előtt a szigetecskét, mint ahogy ő feltételezte; az éjszaka folyamán

belejutottak a meleg Golf-áram sodrába, a medve mancsai körül felengedett a jég, a sziget pedig a meleg vízben egészen apróra olvadt.
Kicsi híja, és Capriolinak úsznia kell.

„Ha már vízben kell folytatnom az utamat, akkor legalább rangomhoz illő öltözékben vágok neki" — mondta magában.

Levetette az eszkimó viseletet, újra felhúzta saját nadrágját, bebújt a frakkjába, derekára övezte kardját, és fejébe nyomta a háromszögletű kalpagot, amelyen a fenséges kócsagforgó ékeskedett.

Puskáját, golyótartóját és lőporszaruját vállára akasztotta, bár aligha vehette hasznukat a vízben.

Sajnálkozó pillantást vetett a borsós zsákra és a füstölt húsra, de újabb tűzrakás már túlságosan veszélyesnek látszott. Kárpótlásul hátsó frakkzsebébe egy whiskysüveget dugott, két másikat pedig zsinóron lógatott a nyakába.

Ekként felszerelve várta, hogy a jég szétolvadjon lába alól.

Különös zajra neszelt fel: fújtatás, nyihogás hangzott, és afféle gyöngéd nyerítés, amellyel a szerelmes csődör kancáját szokta hívogatni...
Lovak?...
Itt, az óceánban?...

Csakugyan azok voltak. Három pompás paripa, sohasem látott nagyságú! Egy csődör és két kanca kergetődzött a sziget hátában, és csak most nyargaltak játékosan a gróf látókörébe.
Caprioli nem akart hinni a szemének.

Az állatok — nagyságukat leszámítva — semmiben sem különböztek szárazföldi társaiktól, ámde tengerzöld szemük és hosszú, selymes pillájuk volt. A gróf vissza-

emlékezett, hogy ódon metszeteken látott ilyen rég kihaltnak vélt vagy mesebeli, legendás állatoknak tartott teremtményeket.

Caprioli, a kitűnő lovas és lószakértő, a kecses paripák láttán elragadtatásában megfeledkezett veszélyes helyzetéről.

A pompás almásderesek szinte észre se vették.

Önkéntelenül is zsebeiben kezdett kotorászni. A hajószakács éléstárában nem tört-e le és nem vágott-e zsebre néhány darabkát a süvegcukorból...

Nicsak, hát mégis!

Halkan, csalogatóan csettintgetett a nyelvével.

A csődör fülét hegyezte, szimatolva remegtette orrcimpáit, és bizalommal közeledett. Óvatosan körülszaglászta a számára ismeretlen cukrot, kicsit megnyalogatta, és látható tetszéssel csippentette fel bársonyos ajkaival. Csöndes nyihogással hívta oda kancáit. Azok is kaptak cukrot, és hagyták, hogy a gróf gyöngéden vakargassa őket a két fülük közt.

A csődör puha szájjal, kéretőzve kapkodott Caprioli keze után. Kapott még egy darabkát, és lelkesen fújtatott.

„Ezentúl sosem indulok tengeri útra elegendő cukortartalék nélkül" — határozta el magában Caprioli.

A jég, amelyen állt, vékony lemezzé olvadt alatta. Borsó, szalonna, tűzifa és eszkimó öltözék már rég lemerült vagy elsodródott az áradatban.

Komollyá vált a dolog.

Caprioli kétségbeesett kísérletre szánta el magát menekülése érdekében, s ezúttal nem csupán hagyományos szerencséjében, hanem elsőrangú lovaglóművészetében is bizakodott.

Magához csalogatta a csődört, megsimogatta a pofáját, megveregette a nyakát, aztán játékosan, lágyan az állat hátára vetette magát.

A csődör felhorkant, áthatóan nyerített, magasra ágaskodott a vízben, de Caprioli jól értett hozzá, hogy gyorsan lecsillapítsa, és az állat megfeledkezett ijedségéről, még mielőtt szokatlan terhét lerázta volna magáról.

Mind ő, mind kancái újra cukrot kaptak, és a béke helyreállt.

Nem sokáig tartott, mire a csődör megszokta, hogy készségesen engedelmeskedjék a gyöngéd combnyomásoknak; a kancák dévajul követték, és olyan bámulatos ügyességgel és sebességgel száguldoztak a hullámokon, hogy Capriolinak fejébe kellett szorítania a kalapját.

Ekkor kényelmesen elhelyezkedett, megragadta hátaslova sörényét, csettintett, és biztatóan rápaskolt. A csődör úgy rúgtatott vele tova, mint az orkán; a kancák prüszkölve vágtattak utána.

Caprioli a napállás szerint határozta meg útirányukat.

A lovak szinte nem ismertek fáradtságot, és rövid idő alatt akkora távolságot hagytak maguk mögött, amekkorához a leggyorsabb vitorlásnak is napokra lett volna szüksége.

Csak az a sok cápa és hatalmas kardhal volt kellemetlen! Láthatóan féltek a tengeri lovaktól, de minél inkább haladtak dél felé, minél melegebb lett a víz, annál szemtelenebbek lettek.

Tengeri lóhús után nem nagy étvágyat mutattak, de alájuk sündörögtek, és egyre pimaszabbul kapkodtak Caprioli lába felé.

Egyszer olyan közel suhant el mellette egy hatalmas cápa, hogy szemcsés bőre a lábszárát súrolta; a rablóhal pusztán a csődör gyorsasága miatt vétette el őt hajszálnyival.

Ez már több volt a soknál!

Minthogy egy sereg kisebb cápa is odacsődült, Caprioli nagy áldozatra szánta, rá magát. Leemelte nyakából a két whiskysüveget, és amikor egy újabb cápafej bukkant ki a közelében, egymáshoz csapta őket, a méregerős italt a tengerbe csurgatta, a szilánkokra zúzódott palackokat pedig a fenevad torkába vágta.

A cápa úgy bukott a mélybe, mint a megszállott.

A többiek pedig nagyot szippantottak kopoltyújukkal a méregerős alkoholból, s eszeveszett táncba fogtak, kiugráltak a vízből, lökdösődtek, tántorogtak a habok közt, végül részegségükben felfalták egymást.

Olyan volt az egész, akár egy falusi templomavatás.

Gyorsan, egyre gyorsabban nyargalt a csődör Caprioli-val a hullámokon. Amikor az izzó napkorong legszéle is a láthatár alá süllyedt, a tengerből kibukkantak a ka-lózsziget csipkézett sziklái.

Caprioli az öbölbe kormányozta táltosát, és legna-gyobb meglepetésére nemcsak saját öt fregattját látta ott békésen együtt ringatódzni, hanem a sajtbombákkal meghódított *Pokol* mellett egy ahhoz teljesen hasonló brigantint is, amely orrán a *Halál* nevet viselte. A *Halál* mellett pedig sértetlenül horgonyzott az *Ördög*, amely őt az Északi-sark jegére ragadta el.

Caprioli megdörzsölte a szemét, de amit látott, az nem volt álomkép.

A Fantomhoz fordította csődörét, kedveskedve meg-vakarta az állat nyakát, s az egyik lelógó kötélhágcsón észrevétlenül felkapaszokodott a vezérhajó fedélzetére.

Még javában folyt a győzelmi áldomás, a kalózokon aratott diadal ünneplése.

Furcsa: valóban két éjszakán és egy napon keresztül tartott a kalandja, vagy mindössze néhány óra káprá-zata volt, lázálom, Diaboli lidércnyomása, amivel elva-rázsolta?!

De bőrig ázhat-e valaki, ha csupán álmodja, hogy át-vágtatott a tengeren?...

EGY ÁMULÓ KOMORNYIK ÉS EGY FEJEDELMI AJÁNDÉK

Caprioli elgondolkozva haladt le a lépcsőn kabinja felé. Peregrinus kis íróasztala mellett ült, és egy szál gyer-tya fényénél a naplóját írta. Ijedten ugrott fel, amikor meglátta, hogy ura csuromvizes ruhákban lép be.

— Beleesett a vízbe, gróf úr? — kérdezte álmél-kodva.

Caprioli mosolyogva tette le az asztalra a puskát, a

golyótartót és a lőporszarut, mindössze ennyije maradt meg az *Ördög*ön zsákmányolt holmik közül.

— Ha nem homok az, ami ruhámból hullik, akkor hát valahol a vízbe kellett esnem, és ha ezt a mordályt még soha, sehol sem láttad volna, akkor nagyon is kézzelfogható álomból hoztam magammal.

Peregrinus nem értette ugyan a grófot, mégis óvatosan a puska után nyúlt, és szemügyre vette.

— Ez valóban idegen fegyver, gróf úr... — mondta lassan.

— Mindjárt sejtettem! De most minél gyorsabban adj másik ruhát, hogy végre szárazba kerüljek!

Sietős, apró léptekkel és értetlenkedő fejrázások közepette Peregrinus friss fehérneműt és egy száraz öltönyt hozott.

Caprioli mosolygott.

— Örülj neki, hogy kettőnk közül legalább egyikünk száraz maradt, és adj hálát az égnek, hogy te nem álmodsz olyan élénken, mint én. Egyébként láttál már részeg cápákat és tengeri lovakat, Peregrinus?

— A gróf úr megfázott és lázas — felelte aggódva a vén szolga.

— Remélem, nem, noha elég okom lenne rá. Tehát te még nem láttál ilyet soha? Nos, ha egy kis szerencsénk van, holnap reggel megcsodálhatsz néhányat!

Peregrinus csaknem parókája illesztékéig húzta fel a szemöldökét.

— Részeg cápákat?...

— Dehogy, öregem, *tengeri lovakat* látsz majd, tengerzöld szeműeket és nagyobbakat, mint amilyeneket én valaha is láttam. Naplódnak rengeteg új oldalát teleírhatod majd róluk.

Peregrinus melegre dörzsölte a gróf lábát, és tiszta harisnyát húzott rá.

— Holnapra már jobban érzi magát a gróf úr —

mondta megnyugtatóan csöndes aggastyán hangján. — Majd bort forralok, amitől jól átizzad, akkor aztán hamarosan elfelejti lidérces álmát a részeg tengeri lovakról...

Caprioli sóhajtott.

— Kedves Peregrinus, nem a lovak voltak részegek, hanem a cápák. Most már az álmaimat sem hiszed el, az összes bizonyítékok ellenére?!

Bevonult hálófülkéjébe, jóízűen elhörbölgette Peregrinus fűszeres forralt borát, hagyta, hogy jól betakargassák, és nyomban elaludt.

Másnap reggel a kapitányok fölös hangpocséklás közepette gondoskodtak arról, hogy a tengerészek sebtében útra szereljék az immár három pompás hajóval megnövekedett flottát.

Rövid tanácskozás után a legtapasztaltabb tisztek közül kapitányokat neveztek ki az elfogott hajókra. Miután a *Vlissingen* megmentett tengerészei időközben összeszedték magukat, őket is szétosztották a brigantinokon; mindegyikőjük mellé tíz-tíz katonát adtak, hogy ezek segítsenek a matrózoknak.

A kalózhajókról megszabadított legénységet egyelőre még pihenni hagyták.

Az újonnan szerzett hajókat is el kellett látni friss vízzel. A holland sajtot és a talált sirálytojásokat Caprioli arányosan szétosztatta.

Borromausnak és a többi tűzmesternek sikerült az *Ördög*öt új ágyúkkal felszerelni; a legjobbakat válogatták ki az óriási kalózzsákmányból.

Minthogy a hajóknak nem volt rakományuk, a maradék ágyúkat magukkal vihették. A szigeten keresgélő matrózok rengeteg ágyúgolyót és lőporos hordót leltek

egy barlangban. Ezt is magukkal vitték, mert Paramaribo erődjében még jó szolgálatot tehetnek.

A gróf előtt még homályosabbá vált a jegesmedvével és a tengeri lovakkal átélt kalandja, amikor óvatosan kifaggatta tisztjeit, vajon nem hiányolta-e őt valamelyikük az eltelt huszonnégy órában.

A tisztek értetlenül néztek rá, és azt hitték, tréfál. Maga Peregrinus se vette észre távollétét, így kérdezősködését a hűléses láz utótünetének tartotta, noha a megfázásról még csak egy kis nátha sem árulkodott.

Caprioli a délelőtt folyamán kipuhatolta az elfogott kalózoktól és azok tisztjeitől, mivel magyarázhatók az elfogott kalmárhajók kapitányainak egymással ellentétes közlései. A kapitányok szerint ugyanis egyidőben támadta meg őket a vörös kalóz, egymástól sok tengeri mérföldre fekvő helyeken.

De most kiderült, hogy nem egyetlen vörös kalóz garázdálkodott, hanem három testvér, akik három teljesen egyforma brigantinnal rendelkeztek. Ha ezek a hajók egyidőben indultak rabolni, de különböző irányban, akkor valamennyi az *Ördög* nevet viselte; ha azonban kettőnek közülük az volt a feladata, hogy békés kereskedőhajókat megtévesszen és a lesben álló valódi *Ördög* csapdájába csaljon, akkor orrdíszükre a *Pokol* és a *Halál* neveket mázolták fel.

De hogyan sikerült a harmadik brigantint, a *Halált* elcsípni?
Björkr, a *Lidérc* kapitánya, és Bichler tűzmester ke-

züket dörzsölték örömükben, amikor Caprioli ez után érdeklődött tőlük.

— Előbb káprázatos tűzijátékot rendeztünk, de ez hiábavalónak bizonyult, mert kénytelenek voltunk ágyúiktól lőtávolon kívül maradni — jelentette az ősz szakállú kapitány. — Aztán feltettünk mindent egy lapra, és utánuk eredtünk. Még mielőtt tüzet nyithattak volna ránk, Bichler célzott „Hosszú Lizi"-jével, elsütötte, és — bumm! — a *Halál* kormánylapátjából csak szilánkok maradtak... A kalózok brigantinja hatalmunkban volt. Megcsáklyáztuk, legénységét lefegyvereztük, és a hajót vontatókötélre vettük. Kormányát időközben kijavíttattam.

— Hát ezt nagyszerűen csinálták! — dicsérte meg Caprioli. — Az amszterdami uraknak mélyre kell majd pénzes zacskóikba nyúlniuk, hogy megjutalmazzák önöket ezért a zsákmányért!

Opzoom kapitány még mindig sötét arccal keresgélt a zsákmányolt hajókon. Újra meg újra átcsónakáztatta magát egyik brigantinról a másikra, aztán megint visszsza a saját *Vlissingen*jére.

Caprioli végül nem bírta tovább nézni az öreg bánatát, és nyíltan megkérdezte tőle:

— A hajó és rakománya az ön hibáján kívül veszett el, kapitány. Árulja el hát, mi egyebet raboltak még el öntől a brigantik?

Opzoom vonakodva válaszolta:

— A kolóniának küldött egész pénzt, harmincezer dukátot, amelyet Paramaribo kormányzója számára bíztak rám. Elveszett ember vagyok, gróf úr. Ha nem is az én hibámból történt a szerencsétlenség, soha többé nem bíz rám egyetlen hajót egyetlen üzletember sem.

Caprioli meglepetésében halkan füttyentett.

— Ez persze komisz helyzet, kapitány — mondta. — Felelősség ide vagy oda, ilyen esetekben az üzletemberek a szerencsét is számításba veszik, ha ki nem is mondják, mert ez minden eredményes üzlethez hozzátartozik, akár az ámen az imádsághoz. De nem hinném, hogy a kalózok a szigeten dugták volna el a pénzt, nem úgy fest a dolog. Véleményem szerint valamelyik brigantinban rejtették el.

— Hiszen éppen ezért kutattam át őket annyiszor, gróf úr; már igazán nem tudom, hol keressem...

Érdes ordítás és súlyosan döngő zuhanás szakította félbe a beszélgetést.

Caprioli és Opzoom gyorsan a korláthoz futott, hogy lássa, mi történt.

Bull kapitány megcsúszott egy gondatlanságból ottfelejtett parányi sajtdarabon, keresztülbukfencezett a korlát rakodónyílásán, és lezuhant a fedélzetről. Kabátgallérjánál fogva fennakadt egy kiálló kampón, de úgy rémlett, mintha tohonya termete miatt nyakát szegte volna.

Mint valami élettelen báb, úgy lóbálódzott a hajó oldalán.

Két matróz csáklyával felhúzta, és végigfektette a fedélzeten. De a hústoronynak semmi baja nem történt; csak az ijedtségtől ájult el. Egy jókora korty pálinkától ismét felvetette, a szemét. Csodálkozva nézett körül, meglátta Opzoom kapitányt, és nyögve feltápászkodott.

— Mit mondtál az imént, Dierk? Harmincezer dukát? — hörögte. — Gyere! — Aztán Capriolihoz fordult: — Ezt megint az amszterdami finom uraságnak köszönhetem: pontosan láttam, amikor a sajtdarabot a lábam elé csúsztatta! — mondta üveges szemmel.

Aztán vállon ragadta a meghökkent Opzoom kapitányt, és magával hurcolta kabinjába.

Caprioli füttyre csücsörítette ajkait, és mosolyogva

pödörgette bajuszát hüvelykjével és mutatóujjával. Magához intette Bagótpököt, és parancsot adott, hogy a fogoly kalózok közül húszról vegyék le a bilincseket, és ezek — megfelelő katonai őrizet mellett — alaposan tisztítsák meg az *Ördög*öt a sajtlövedékek ragacsos maradványaitól.

Mintegy két óra telhetett el.
Caprioli a *Fantom* orrán állt, és távcsövével a tengert kémlelte.

Hamarosan felfedezte, amit gyanított: átellenben, a látóhatár puszta szemmel már fel nem mérhető peremén fehér tajtékbarázdák hasították a tengert, játszi körökben kereszteződtek, majd eltűntek, hogy odébb kavarodjanak fel újra.
A tengeri lovak!...

— Engedelmével, gróf úr, szabad valamit kérdeznem öntől? — hallotta Opzoom kapitány hangját maga mögött.

Leemelte szeméről a messzelátót, megfordult, és belenézett az öreg tengerész teljesen feldúlt arcába.

Bull kapitány vigyorogva állt bajtársa mögött. Opzoom hüvelykujjával háta mögé bökött.

— Bull egy nagy láda aranyat ajándékozott nekem, pontosan harmincezer vadonatúj, jó holland aranydukátot, és azt állítja, hogy ön igazolja majd a pénz törvényes eredetét...

Az öreg kapitányon meglátszott: azt hiszi, hogy lidércálom tébolyítja.

— Hja, kedves kapitányom, én csak azt igazolhatom, hogy ez a pénz éppen olyan törvényes szerzemény, mint minden pénz, amelyért nem dolgoztak meg ugyan, de amely azért mégis saját tulajdon — felelte Caprioli megfontoltan.

— Ezt nem értem, gróf úr!

— Később gondolkozzék még rajta. De ami az aranyat illeti, megnyugtathatom önt: ez egy kis kalandból származik, amelyet nemrég együtt éltünk át Bull kapitánnyal, és ... jogos zsákmánynak tekinthető.

— De ki ajándékoz el egyszerűen ennyi pénzt?... Egyetlen értelmes ember se tesz ilyet! — okvetetlenkedett Opzoom.

Caprioli az állát simogatta.

— De hát láthatja, hogy néha mégis előfordul ilyesmi! Nyugodtan elfogadhatja az aranyat, ámde soha ne érdeklődjék a fejedelmi ajándék eredete felől, ez ugyanis Bull és az én titkom marad.

Opzoom úgy tántorgott el, mint az alvajáró.

A behemót Bull boldogan rávigyorgott Capriolira. A gróf meg bólintott.

— Kedves Bull, magától megtalálta az egyetlen helyes utat... szabad lett!

A KALÓZKINCS ÉS EGY VÁRATLAN KALAND

A rakomány könnyebb szétosztása kedvéért szorosan egymás mellé horgonyzott le a nyolc hajó.

Miután a kisdobosnak, Bilgnek, semmi egyéb dolga nem volt, elhatározta, hogy saját szakállára újra átkutatja az elfogott brigantinokat.

„Ha egy kalózhajónak nincs valamilyen titka, akkor nem is igazi kalózhajó" — mondta magában.

De nem volt egyedül.

Larissa fantasztikus jelmezt fabrikált össze magának Bilg holmijaiból, és most nadrágban, fekete haján rikító kendővel bujkált barátjával a hajó legrejtettebb zugaiban.

Miután Bilg otthonosan mozgott a hajón, Caprioli

nem zavarta mulatságukat, de egész rábeszélő képességére szüksége volt, hogy a sápítozó Babát hallgatásra bírja.

A tengerészeknek és katonáknak nem volt rá idejük, hogy Bilg és csodálatos társa szöszmötölésével törődjenek, de csöndesen a markukba nevettek, amikor a furcsa pár szemük elé került.

— Ezek a brigantinok elsősorban arra a célra épültek, hogy más hajókat meglékeljenek. Ha tehát valami különleges leletre akarunk bukkanni, akkor a taton kell kutatnunk, mert a kalózok aligha rejtenek el kincseket a veszélyeztetett oromrészben — jelentette ki Bilg szakavatottam

Kézilámpással felfegyverkezve másztak le mindketten a *Pokol* sötét hasába.

Mélyen az ütegállások alatt egy hosszú sor kamrában köteleket és vitorlákat, fegyvereket és ágyúkhoz való muníciót találtak. Látszott, hogy mindezeket a készleteket valamikor gondosan rendezték el és halmozták egymásra, de az is észrevehető volt, hogy valaki — valószínűleg Opzoom kapitány — nemrég töviről hegyire feldúlt itt mindent.

A tat legvégén fekvő utolsó kamra meglehetősen tágas volt, de üresen állt. Meredek, rézsútos lépcső nyílt belőle, amely egyenesen a parancsnoki kabinba vezetett.

A kamra ajtajának zárát valaki feltörte.

— Ha valamit egyáltalán találhatunk, akkor az csak itt lehet — vélekedett Bilg. — A zárat a hajó elfoglalása után feszítették fel, ugyanis a forgácsok még egészen frissek. Ennek ellenére sem vihetett ki innét senki semmit, mert nincsenek lábnyomok a padló homokjában.

Larissa vállat vont.

— Úgy látszik, éppen csak bevilágított az üres kamrába, aztán továbbment. Én sem tudom, hol keresgél-

hetnénk itt, hacsak nem akad egy csapóajtó, vagy nem dupla a hajófal.

— A hajófal csak egy rétegből áll, ez mindjárt látszik — felelte Bilg, aki lépésről lépésre megvilágította a padlót. Csapóajtónak nyoma sem volt.

A kamra legsötétebb sarkában felfedeztek egy hatalmas hordót; úgy festett, mintha réges-régen odagurították, aztán ottfelejtették volna. A hordóról ócska, hanyagul félig-meddig rávetett, szakadozott halászháló fityegett le, ami ezt a benyomást még jobban megerősítette.

Kissé odébb egy hordozható, ötfokú lépcső hevert.

— Minden rendben van tartva ezen a hajón, csak éppen itt nincs rend — mondta Bilg elgondolkozva.

— Ha ezt a lépcsőt odatolnánk a hordóhoz, akkor felülről belenézhetnénk — fontolgatta Larissa.

— Csak a heringes vagy a pácolt húsos hordóknak van levehető tetejük — magyarázta neki Bilg —, ez pedig egy ósdi boroshordó, amelybe csapot vertek.

Larissa nem hagyta zavartatni magát, odament a hordóhoz, és belerúgott cipője orrával.

Nem kongott.

Bilg is odalépett, és ökle bütykeivel megdöngette a hordó dongáit.

Kétségkívül, a hordó nem volt üres.

— De bor vagy egyéb folyadék sincsen benne — mondta Bilg —, nicsak, a csapot csak egy összegöngyölt rongydarabbal dugaszolták el. Gyere, segíts egy kicsit!

Letette a lámpást a padlóra, és együttes erővel szorosan a hordó mellé tolták a kicsi lépcsőt.

Bilg újra felemelte a lámpást, fellépett a fokokon, és némi nehézség árán lecibálta a halászhálót.

A hordó tetejét csak keskenyre hasogatott falécek fedték, azok is inkább csak lazán ráillesztve, könnyen félre lehetett hárítani őket

Bilg megigézve, tátott szájjal bámult a hordóba.

— No, mi van benne, talán csak nem drágakő? — csúfolódott Larissa.

Bilg hallgatott, és fürkészően ide-oda ingatta a lámpást.

— Elvesztetted a hangodat, Bilg?! — csattant fel Larissa mérgesen.

Bilg végre visszafordult barátnőjéhez, és halkan suttogta:

— Te, megtaláltuk...

— Mi a csudát?...

— A kincset, Larissa!

— A hordóban? Te kísértetet látsz!

— Larissa, a hordó színültig tele van aranyakkal! Belenyúlt, s egy marék csengő dukátot hullatott vissza a hordóba.

Larissa hangosan felujjongott.

— Gyere le, és hagyd, hogy én is belenézzek! — könyörgött.

A fiú odanyújtotta neki a lámpást, hogy könnyebben kapaszkodhassak le a keskeny lépcsőn. Larissa letette a lámpást a padlóra, és kezét nyújtotta Bilgnek. De a lépcsőfokok nedvesek voltak, a fiú megcsúszott, és esés közben magával rántotta a lámpást.

A fény kialudt.

— Na tessék, jól nézünk ki! — mondta Larissa ijedten.

— Nagyobb baj sose érjen! — nevetett Bilg. — Én pontosan tudom, hol a lépcső, amely a parancsnok kabinjába vezet, könnyen odatapogatózhatunk. Add ide a kezedet! Az a fő, hogy ráakadtunk a kincsre! Majd nagyot néznek a többiek!

— Maradj csöndben! — suttogta Larissa. — Nem hallasz semmit? Valaki motoszkál...

Visszafojtott lélegzettel hallgatóztak.

Halkan botorkáló léptek neszeztek át a gerendafal mögül, amelyen a feltört ajtó csüngött.
A lépések közeledtek.

Kézilámpás gyöngén hunyorgó fénye hullt be a félig tárt ajtón keresztül, eltűnt, majd újból odasugárzott az ajtórésből, mintha hordozója keresne valamit.

Gyönge nyikorgással tágabbra nyílt az ajtó, és egy idegen tengerész osont be rajta görnyedten. Egyik kezében egy fityulával jórészt bebugyolált lámpást tartott, a másikban pedig egy súlyos, hosszú nyelű kalapácsot. Bilg és Larissa alig mert lélegzetet venni.

A férfi nem lehetett más, mint egy fogságból szabadult kalóz. Ennek ellenére ismeretlen lehetett számára a hajó, vagy legalábbis ez a kamra, mert másként minek világította volna végig a falait?

Nem soká tarthat, amíg felfedezi kettőjüket — s akkor vad harcnak kell kezdődnie.

Bilg mindenre elszántan, ökölbe szorított kézzel készült ugrásra. Larissa nyugodt lélegzetéből tudhatta, hogy a lány sem fél.

A fénynyaláb most hosszasabban vesztegelt a hajófal egy bizonyos pontján, és Bilg észrevett ott egy vaspecket, amely mintegy négylábnyi magasságban állt ki a hajófalból.

A férfi úgy állította lámpását a padlóra, hogy a fénycsóva a pecekre essék. Aztán nekilendítette kalapácsát, és teljes erőből oldalvást alulról vert rá a csapszegre.

Tenyérnyire felcsúszott egy tolóajtó, amely csaknem láthatatlanul volt beépítve a hajófalba. A résen bugyborogva zúdult be a tenger vize.
Bilg ijedtében felkiáltott.

A férfi sarkon perdült, fellendítette kalapácsát, és rémülten meredt a sötétségbe. De még mielőtt észhez tért volna, Larissa a sötétségből egyetlen ugrással nekilódult, és fejjel vágódott a hasának.

A rabló öblösen elbődült, orra bukott, és homlokát alaposan belevágta saját kalapácsa élébe. Eszméletlenül fekve maradt.

Bilg felkapta a kalapácsot, és csattanó ütéssel sikerült visszazárnia a tolóajtót.

A beömlött víz gyorsan átszivárgott a padlódeszkák hasadékai közt az alsó fenéktérbe.

Fürge rándítással kapta le Bilg a leplet a kézilámpásról, és félig felemelt kalapáccsal a kezében a magatehetetlen férfi mellé állt.

— Ezt nagyszerűen csináltad, Larissa! — csodálta meg barátnőjét. — Úgy vívsz, akár az ördög... és most ez itt!... Egy lányról sose hittem volna ilyesmit!

— Egy lányról! Mit képzelsz... hisz ez még semmi! Vedd tudomásul, hogy egyszer egy eleven békának leharaptam a fejét, csak úgy, fogadásból! — hencegett Larissa.

— Fogd a lámpást, és hozd ide gyorsan a hálót! — parancsolta neki Bilg. — Aztán gyújtsd meg újra a saját lámpánkat!

Larissa odacipelte a terebélyes hálót, és ebbe úgy belegöngyölték az eszméletlen férfit, hogy egy pók se fonja be különbül a zsákmányát. A hálóhoz erősített tartókötelekkel olyan szorosan körültekerték a csomagot, hogy a rablónak, ha magához tér, semmi reménye ne lehessen önmaga kibogozásához.

— És most mi legyen? — kérdezte Larissa.

— Hogy mi? Hogyan kérdezhetsz ilyet?! Most odamegyünk a grófhoz, és elmondunk neki mindent, de kizárólag csak neki! Érted?

— Igazán bebizonyítottam már neked, hogy nem vagyok buta liba! — sziszegte Larissa.

— Bocsáss meg, nem így értettem — visszakozott Bilg.

Fogták a lámpásokat, és óvatosan felhágtak azon a lépcsőn, amelyik a parancsnok kabinjába vezetett. Onnét már könnyűszerrel kijuthattak a fedélzetre.

HOGYAN SIKERÜLT MEGMENTENI A BRIGANTINOKAT ÉS ELREJTENI AZ ARANYAT?

Roppant izgalom dúlt a *Halál*, az *Ördög*, de legfőképp a *Fantom* fedélzetén.

A tengerészek és katonák ordítozva, heves taglejtésekkel futkároztak ide-oda, mintha menthetetlenül ki lennének szolgáltatva valamilyen sorscsapásnak.

Bilg és Larissa csak nagy üggyel-bajjal hámozta ki a hangzavarból:

— Segítség! Süllyednek a hajók! Ez a kalózok műve!

A *Fantomról* nem hihették, hogy süllyed, mert az nyugalmasan és hatalmasan ringott a vízen, mint mindig.

De a két másik brigantin!

Bilg és Larissa rémülten látta, hogy ezek a hajók mintegy háromlábnyival mélyebbre merültek a vízbe, mint szoktak.

Az a fickó tehát, akit a *Pokol* mélyében legyűrtek, előzőleg ezeken a hajókon járt, és kinyitotta a titkos lékeket.

Nem volt több veszteni való idő!

Úgy pattogtak át a fedélzeteken egyik hajóról a másikra, mint a toll-labdák, amíg csak a *Fantom*ra nem értek.

Itt Caprioli éppen Bull-lal és a többi kapitánnyal tanácskozott.

— Valaki belülről meglékelte a hajókat — hallották Opzoom mérges hangját —, csak abban reménykedhetünk, hogy mielőtt színültig telnének, zátonyt érnek.

— De hogyan férkőzzünk a lékekhez? Hiszen nem vagyunk halak! — dörmögte Bull harapósan.

— Gróf úr! — kiáltotta Bilg. — Meg tudjuk menteni a hajókat!... Tudjuk, hol vannak a titkos tolóajtók! Megmutatjuk... csak néhány markos legényre lenne szükség, hogy nagykalapáccsal bereteszeljék őket!

Közönséges hajókon ilyesféle tolóajtók ismeretlenek voltak, ezért a kapitányok nem értették meg mindjárt, hogy miféle berendezésről van szó.

— Ostobaság! — morogta Bull, és Opzoom csak megvetően legyintett.

De Caprioli azonnal felfogta, hogy Bilgnek és Larissának igaza van, hiszen a tömör hajófalakat észrevétlenül meglékelni a lehetetlenséggel volna határos. A pokoli szelepek rendeltetésével is azonnal tisztába jött: a kalózok szükség esetén elpusztíthatták az ellenük forduló legénységet, ők maguk azonban megszabadulhattak. Rablóhadjárataikon ugyanis többnyire rászorultak az elfogott hajók tengerészeire, akiket szolgálatukba kényszerítettek.

— Gyerünk! Próbáljuk meg! — parancsolta Caprioli határozottan.

Bagótpök közben már meg is ragadott egy súlyos csáklyát, amely pörölyként is használható volt.

A kapitányok csatlakoztak, vasrudakat és más alkalmas tárgyakat kaptak fel, mert kalapácsok éppen nem voltak a kezük ügyében.

Caprioli átugrott Bull, Bagótpök és Bilg kíséretében a legmélyebbre süllyedt *Ördög*re, a többiek Larissával a *Halálra* siettek.

Csakugyan: kiderült, hogy mindkét hajó legalsó fedélzete alatt, a fenéktér lezárásánál nagy tolóajtókat építettek be a hajófalakba — egyet-egyet a bal és a jobb oldalon, a hajóorr tájékán, két másikat pedig a tatnál. Ámde mindegyik brigantinon ezúttal csak egyet-egyet

pöcköltek fel. Bárki is nyitotta ki azonban őket, túl izgatottan végezte munkáját, noha úgy akarta, hogy a hajók egészen lassan süllyedjenek, és csak az éjszaka folyamán fedezzék fel a bajt, amikor menekvésre már semmi esély sincs.

Mind a *Halál*on, mind az *Ördög*ön mindössze néhány hüvelyknyi nyílás volt a tolóajtókon.

A beözönlő víz azonban így is megtöltötte már a hatalmas fenékteret; a *Halál*on csaknem elérte a reteszeket, az *Ördög*ön pedig egy arasznyira el is lepte őket.

A mentőcsapatoknak csaknem a melléig ért a víz a fenéktérben, de azért sikerült a tolóajtókat helyrekalapálniuk.

Ha a szabotőr úgy tervezte, hogy a hajók az éjszaka folyamán süllyedjenek el, elszámította magát. Túlságosan szélesre tárta a tolóajtókat.

Amikor már semmi veszély nem fenyegetett, a foglyokat hosszú láncba állították, hogy a vizet mindenféle rendelkezésre álló edénnyel kimeregessék a hajó belsejéből, és a fedélzetről a tengerbe öntsék.

Minden használható szivattyút áthoztak a két veszélyeztetett brigantinra, és a katonák nekiláttak a rájuk kiosztott munkának, anélkül, hogy túlságosan megerőltették volna magukat; a munka zömét a kalózoknak engedték át.

Minthogy a két nagy hajó teljes kiürítése ilyen módon napokig tartott volna, Caprioli elrendelte, hogy a hajóácsok a fölösleges ládadeszkákból ideiglenes darukat ácsoljanak össze. Kötelekkel, fonaltekercsekkel és csörlőkkel üres hordókat függesztettek rájuk, és amit a matrózok, katonák és foglyok egymagukban nem lettek volna képesek véghezvinni, az sikerült a daruk segítsé-

gével: mint óriás kutakból, úgy vedelték ki a vizet a két hajótestből.

Így is több mint három napig tartott, mire a két brigantin ismét a szabályos magasságban lebegett a víz színén.

Nyomban azután, hogy Caprioli kiadta parancsait a hajók kiszivattyúzásához, a munka egyenesbe jutott, s ő nedves ruháit szárazakkal cserélte fel, Larissa és Bilg közölte vele, hogy még titkos mondanivalójuk is van a számára.

A gróf bevitte őket a kabinjába. Legnagyobb meglepetésére nemcsak azt tudta meg, hogyan jutott kettőjük tudomására a beépített titkos tolóajtó, hogyan teperték le a rablót, hanem a kincs felfedezéséről is értesült.

— Valóban nagyszerű munkát végeztetek, és sokkal többet értetek el, mint sejtenétek — dicsérte meg őket Caprioli. — A ti felfedezésetek nélkül elpusztultak volna a zsákmányolt brigantinok; ti újra meghódítottátok őket! Ehhez járul még az aranykincs, sőt ennél is több, mert meggyőződésem szerint a másik két kalóz hajója szintén rejt még efféle kincseket. Egyelőre többet nem mondhatok, mert gyorsan kell cselekednünk, hogy a bajt elhárítsuk, de a zsákmány jogos hányada bizonyosan megillet benneteket.

— A magam részét Bilgnek ajándékozom — mondta gyorsan Larissa —, hiszen én tulajdonképpen semmi egyebet nem tettem, minthogy fellöktem a kalózt. Minden mást Bilg csinált.

Bilg hevesen ellenkezni akart, de a gróf nevetve emelte fel a kezét, aztán bizalmasan átkarolta a fiú vállát.

— Minderről később is beszélhetünk, gyerekek, van idő. De valami egyebet el kell még sürgősen intézni.

Bilg, te mától fogva nem kisdobos vagy többé, hanem ezreddobos. Menj a szertármesterhez, és adasd oda magadnak az altiszti rangjelzést. Téged, kedves Larissám, sajnos, nem tudlak megjutalmazni, ezt csak édesapád teheti... és bízvást hiszem, meg is teszi majd.

Bilg zavartan, kipirultan állt, és egyetlen szót sem tudott szólni. De Larissa könnyedén így csacsogott:

— Ha úgy gondolod, Cyps bácsi, hogy jutalmat érdemlek, tehetnék neked egy javaslatot... — Ráhunyorított a szeme szögletéből Bilgre, aztán így folytatta: — De erről is ráérünk később beszélni, lesz még elég idő rá. Egyébként csak szeress engem is nyugodtan éppúgy, mint Bilget, máskülönben féltékeny leszek, és többé ki nem állhatom őt, ezt pedig nem szeretném.

Caprioli harsányan nevetett, másik karjával Larissa vállát fonta át, és mindkettőjüket magához ölelte.

— Szép kis hősök vagytok ti, mondhatom! De nem — javította ki önmagát —, valóban hősök vagytok, mert amit ti tettetek, azt egyhamar nem teszi utánatok senki!

A *Fantom* vitorlamestere azt a feladatot kapta, hogy a kalózhajókon fellelhető legjobb minőségű vitorlavásznakból különösen erős, lábnyi hosszúságú zsákokat varrjon legényei segítségével, és ezeket vigye Caprioli kabinjába.

Ezután Caprioli bizalmas megbeszélést folytatott Bagótpök kormányossal és Borromaus tűzmesterrel. Közölte velük, hogy a félig csaknem elsüllyedt kalózhajó tathelyiségeiben valószínűleg a rablók zsákmányolt aranya rejtőzik, és rájuk parancsolt, gondoskodjanak arról, hogy senki se kutathasson ezekben a helyiségekben, ha majd a hajókat kellőképpen kiszivattyúzták.
Bichler tűzmestert is beavatta a titokba, és Peregri-

nus, Bilg meg Larissa kíséretében a *Pokol* fenékterébe küldte az aranykincset rejtő hordó őrizetére.

Mihelyt az első tíz vitorlavászon zsák elkészült, Habakuk kíséretében, aki a zacskókat vitte, Caprioli is átment a *Pokolra*.

— Teringettét! — szaladt ki a gróf szájából, amint a hatalmas hordóba belenézett. — Ami itt van, az számos év zsákmánya lehet! Nehéz feladat lesz igazságosan elosztani ezt a töméntelen vacakot!

Habakuknak kellett most a zsákokat teletöltenie és szorosan elkötnie. Aztán egyet keresztbe vetett bikanyakán, két másikat pedig hóna alá csapott, és Bilg kíséretében visszament a *Fantom*ra.

Ilyen módon hordta át apránként a szerecsen a *Pokol* egész aranykészletét Caprioli kabinjába. Bilg ott maradt, hogy vigyázzon a kincsre.

— A megkötözött rabló is itt hever még! — figyelmeztette Larissa a grófot.

— Igaz, csaknem megfeledkeztünk róla! — nevetett Caprioli.

Amikor Habakuk visszaérkezett, ki kellett bogoznia és talpra kellett állítania a rablót. Ilyen komák számára Habakuk különleges eljárást eszelt ki. Éppen csak a fenekébe csípett acélujjaival, és a kalóz rémülten óbégatva máris engedelmeskedett.

— Én sok ilyen kicsi tréfát ismerni még — súgta a fülébe Habakuk barátságos vigyorgással. — Ha a gróf úr téged kérdezni, és te nem felelni vagy hazudni, én téged egész egyszerűen felfalni! Te biztos nagyon jól ízleni nekem!

A rabló gégéjéből csak egy gurgulázó hang tört fel feleletképpen. De amikor ezek után Caprioli kikérdezte, válaszai kapkodó sietséggel buggyantak ki belőle. Ha

éppen nem jutott eszébe azonnal az, amit Caprioli tudni akart, Habakuknak csak a fogát kellett vicsorgatnia, vagy a kalóz ülepe felé kellett csippentenie, a gazfickóból máris dőlt a szó, mintha felkurblizták volna.

Így derült ki aztán, hogy ő a három vörös kalóz testvér legidősebbike, és ő a vezér. Az ő lelkiismeretét terhelte a *Vlissingen* elfogása is; aranykincsét saját magának akarta félretenni.

Különös gondossággal megláncolták, és a *Fantom* egyik üres kabinjában helyezték fogságba.

A rejtélyes, nehéz zsákok, amelyeket Habakuk a *Pokol*ról a *Fantom*ra, hordott, valamint Capriolinak a brigantinokra vonatkozó különös parancsai felkeltették a kapitányok és tengerészek figyelmét, gyanakvását.

A hajószemélyzet megbízásából Bull és Opzoom komor arccal állított be Capriolihoz.
Az ősz szakállú hollandus megkérdezte:

— Megbocsásson, gróf úr, arra lennénk kíváncsiak, mi folyik itt tulajdonképpen. Mi van azokban a zsákokban, amelyeket az ön szerecsenje az ön kabinjába cipel, és mit jelentsenek az őrök a brigantinokon? Már engedelmet a faggatásért!

Caprioli kék szemében baljós fény csillant fel. Játékosan tekergette lornyonjának finom láncát a mutatóujja köré.

— Nem, a faggatást nem engedem meg, főleg az ön részéről nem. Ön semmi egyéb, mint egy hajó nélküli kapitány, akit mi megmentettünk. Ennek a flottának én vagyok a hadparancsnoka! Ez jusson eszébe, ha hozzám beszél!

A gróf hangja olyan metszően szisszent, mint a pengesuhintás.

— Sajnálom, Opzoom kapitány, ön késztetett rá, hogy

így beszéljek önnel, de aki magától nem tud ügyelni arra, hogy át ne hágja a kötelező tisztelet határait, azt figyelmeztetni kell rá. Mindezek ellenére önként közlöm önnel, hogy mi van a testőröm zsákjaiban: a *Vlissingen* aranya.

— Az én aranyam! — nyögte Opzoom. — A Holland Nyugatindai Társaság aranya!

— Csak *volt* az ön vagy a Társaság aranya! — figyelmeztette Caprioli határozottan. — Amikor önt tévútra vezették a hamis fényjelek, és hajójával ezen a szigeten ért partot, a kalózok elrabolták öntől ezt az aranyat. Ezt most már a rablóvezér vallomása is bizonyítja. Később ezt az aranyat két ízben is mindig más kéz mentette meg: első ízben akkor, amikor a *Fantom* legénysége legyűrte a *Pokol* bandáját, és a hajót mindazzal együtt, ami hozzá tartozik, kézre kerítette. Másodízben akkor, amikor a fiatal Bilg és Larissa kisasszony legelsőként bukkantak az aranyra, és amikor kizárólag az ő bátorságuk és éberségük révén sikerült mindhárom brigantint, a rajtuk levő teljes kalózzsákmánnyal együtt, megmentenünk a biztos pusztulástól. Egyébként pedig ön már Bull kapitánytól ajándékba megkapta a teljes összeget, amelyet az amszterdami urak önre bíztak. Az egyik dukát éppen annyit ér, mint a másik, és a pénzen nem látszik meg, kinek a kezéből származik, ha majd leszámol vele; valamennyi érme jó hollandus aranycsikó, ugyanabból a pénzverdéből. Most pedig hallgasson — förmedt rá a kapitányra, amikor az felelni akart —, és ne irtsa ki belőlem ön iránt érzett becsülésemet azzal, hogy úgy állítja be a dolgot, mintha Bull ajándéka egyvalamilyen, a Társaság megmentett dukátjai pedig másvalamilyen dolog lenne!

— De miért bízik ön jobban a tűzmesterekben, mint bennünk, kapitányokban, Bagótpökről nem is szólva? — dünnyögte Bull.

— Tudomásom szerint a kapitányok elsőrendű feladata az, hogy a legénység munkáját ellenőrizzék — válaszolta komoly hangon Caprioli. — Tulajdonképpen főleg az ön kedvéért nem avattam őket a bizalmamba, mert nem akartam őket önnel szemben előnyben részesíteni. Ami önt illeti, üdvös lesz, ha a jövőben kizárólag azzal az arannyal törődik, amely törvényesen a tulajdona Így, most már eleget fecsegtünk. Önt, Bull kapitány, és önt, Opzoom kapitány, ezennel megbízom, közöljék a többi kapitánnyal, hogy itt megbízható tanúk felügyelete alatt áthordjuk a kalózok aranyát a *Fantom*ra. Ott egyelőre az én őrizetemben marad. A kapitányok aztán közöljék a legénységgel, hogy minden egyes ember, tekintet nélkül személyére és rangjára, megkapja majd a neki járó részt a zsákmányból. Hogy ez a részesedés mekkorára rúg, azt csak akkor döntjük el, ha már az összes aranyat biztonságba helyeztük. A katonáimmal majd magam beszélek.

Caprioli sarkon fordult, és köszönés nélkül távozott.

A két vén tengeri medve úgy kullogott el, mint a leforrázott pudlik.

MINDENKINEK A MAGÁÉT

Tomboló ujjongás tört ki a hajókon, miután valamenynyi kapitány beszélt a tengerészeivel, Caprioli pedig a katonáival. Emberei túlontúl viharos hálálkodása elől a grófnak a kabinjába kellett menekülnie.

A hajók helyreállítása simán folyt tovább.

A néhány nap során valamennyi kalóz levezekelte jórészt egész életének vétkeit a katonák és matrózok vizslató tekintete és hol itt, hol ott noszogató ökle meg csizmája alatt.

A Pokol fenékterében elfogott kalózvezértől — Ha-

bakuk szíves közreműködésével — Caprioli hamarosan megtudta, hogy a foglyok közül melyik az életben maradt harmadik testvér: az a briganti, akit Larissa vívótőrével legyőzött! És miután a gróf ezt a két gazembert felkínálta reggelire a fogcsattogtató, jóízűen csámcsogó szerecsennek, ezek a legcsekélyebb habozás nélkül hajlandók voltak bevallani, hol rejtették el zsákmányolt kincseiket.

Ez a két bandita is hajójának fenékterében rendezte be kincstárát.

Egyikük nagy rakás lőporhordó közé rejtette aranyát.

A másik egy hatalmas tölgyfa ládát töltött meg színültig rablott kincseivel. De a láda alatt Bilg és Larissa még egy titkos csapóajtót is felfedezett.

Meredek lépcső vezetett az alsó térségbe, amely más hajókon arra szolgált, hogy a tartalék horgonyköteleket raktározzák oda. A bitang azonban embernagyságú aranyhegyet halmozott fel benne.

Az aranyhalmaz tetején dohos kelmecafatokba burkolt emberi csontváz hevert.

Vajon intelmül és elrettentésül szolgált-e ez a csontváz, vagy egy merész tolvaj földi maradványa volt, aki önmagát ejtette rabul ebben a kelepcében?...

Több mint ötszáz zsák aranyat halmozott fel Habakuk ura kabinjában és két szomszédos kamrában. Szinte felmérhetetlen kincs! A zsákmány biztos helyen rejtőzött, a hajók útra készen horgonyoztak, már semmi nem állt útjában az indulásnak.

Mielőtt a vitorlákat kibontották volna, Caprioli magához hívatta a kapitányokat, azokat a tiszteket, akiket utóbb nevezett ki a brigantinok kapitányaivá, valamint a matrózok és katonák egy-egy küldöttségét.

— Bajtársaim! — szólt hozzájuk. — Merőben lehetetlen útunk befejezése előtt a zsákmány pontos értékét lemérni és már most kiadni mindenkinek az őt illető részesedést. Kétségtelen azonban, hogy mindazok, akik az eddigi utazáson részt vettek, függetlenül attól, hogy nadrágot vagy szoknyát hordanak-e, óriási veszélynek tették ki magukat. Ezért mindegyiküknek kijár legalábbis egy része a később megállapítandó összegnek. Tekintsétek ezt annak az osztaléknak az előlegéül, amit majd Paramaribóban fizetünk ki nektek. Becslésem szerint annyi arannyal rendelkezünk, hogy már most odaadhatunk mindegyikőtöknek harminc-harminc aranydukátot. Peregrinus, a komornyikom megbízható számvevő lesz, a pénzt ő fogja kiadni mindegyik kapitánynak, hogy ossza szét legénysége között. A katonák osztályrészét a tűzmesterek kapják kézhez. A fennmaradó zsákokat a ti jelenlétetekben fogjuk újra lepecsételni; minden egyes pecsétbe az én gyűrűm címerét nyomjuk. Nos, Peregrinus, láss neki!

Kisvártatva meg is csendültek az aranypénzek Caprioli kabinjában, a nagy asztal lapján. Peregrinus takaros névjegyzéket körmölt, Borromaus pedig a csillogó dukátokat számolta.

Caprioli egy ideig odafigyelt, aztán Larissához fordult:

— Kérlek, hívd most ide Babát, te pedig, Bilg, kísérd el Larissát.

Mindketten csodálkozva néztek a grófra, de szó nélkül engedelmeskedtek.

Amikor a fekete Baba belépett, és meglátta az aranyözönt, éleseket sikkantott elragadtatásában.

Caprioli Borromaus karjára tette kezét.

— No, most tolj ide nekem ötször harminc dukátot — mondta furfangos mosollyal.

Az első kupacot Baba kezébe nyomta.

— Ezt azért kapod, mert úrnődet megmentetted a két kalóztól! — magyarázta neki.

— Ó, én nem megmenteni úrnőmet, Larissát — tiltakozott Baba, de dukátokkal teli kezeit védelmezően szorította kebléhez. — Úrnő önmagát megmenteni, ő úgy tudja vívni és lőni, mint egy igazándi rabló!

— Minden szavadat elhiszem, Baba — nevetett Caprioli —, kiadós ízelítőt nyújtott nekünk!

— Én dugni minden kalózt a mosóteknőbe, és Habakukot ráadásnak — bizonygatta Baba szemforgatva és fogcsillogtatva.

Habakuk vigyorgott, és rásózott egy ropogósat. De Baba egyáltalán nem vette zokon.

Caprioli a második rakás aranyat Larissa kezébe tette.

— Ó, Cyps bácsi — mondta a lány —, ez az első pénz, amit én magam kerestem meg! — Bilg elé csúsztatta az aranyakat. — Légy szíves, tedd el addig, amíg... tedd el, kérlek...

Bilg tanácstalanul nézett hol Larissára, hol a grófra, végül tétován zsebkendőjébe kötötte az aranyakat.

Ezután Bilg is megkapta a maga részét. Csillogó szemmel tömte zsebeibe a dukátokat.

— És mihez kezdesz a vagyonoddal? — kérdezte tőle Caprioli.

— Vásárolok magamnak egy iránytűt, aztán térképeket veszek és távoli országokról szóló könyveket.

A gróf fürkészőn nézte.

— Hát te csakugyan tengerész akarsz lenni?

Bilg buzgón bólogatott.

— Talán egyszer én is szert teszek gazdag zsákmányra; akkor veszek magamnak egy hajót, és a saját kapitányom leszek!

Peregrinus közönyösen tolta félre dukátjait.

Habakuk sem akarta eleinte elfogadni őket. Aztán mégiscsak átvette, és vigyorogva Babának adta.

Az utánakapott a pénznek, fekete arca úgy fénylett a boldogságtól, mint egy égő gyertyákkal kivilágított terem, és rákacsintott Habakukra, mielőtt újra dolgáram ent.

Végre mindenki megkapta a részét, és Peregrinus nekiállt, hogy megolvassa a zsákmány maradékát, és újra lepecsételje a zsákokat.

A gróf gyűrűjével minden egyes pecsételésnél belenyomta Caprioli címerét a lágy viaszba.

Amikor már az utolsó kerek viaszkorongocska is ott fityegett a zsákszájak zsinegén, Caprioli visszavette gyűrűjét, és újra odafordult a kapitányokhoz meg a matrózok és katonák küldöttségéhez:

— Félmunkát végeztünk volna, ha én most magamnál tartanám a gyűrűmet, hiszen akkor titokban felbonthatnám és bármikor újra lepecsételhetném a zsákokat. Ezért vegye át valaki közületek, és gondosan őrizze meg, amíg el nem jutunk Paramaribóba.

Sorban végignézett az előtte sugárzó arcokon.

— Itt van, fogd és mutasd fel bajtársaidnak is — szólt az egyik matrózhoz, aki a *Fantomon* teljesített szolgálatot. — Akarod?

A matróz vonakodva nyúlt a gyűrű után, és zavart mosollyal a nadrágzsebébe süllyesztette.

A kapitányok buta képet vágtak, amiért a gróf nem közülük valóra bízta az értékes gyűrűt.

— Az utazás legnehezebb része még előttünk áll, uraim — mondta Caprioli bizalmasan. — Nyolc mégoly tapasztalt kapitánnyal és ötszáz katonával, akik most első ízben járnak a tengeren, nem tudok semmilyen flottát elvezetni. De kétszáz jó szándékú tengerészszel és egy kis szerencsével nyolc jó kapitány épségben behajózhatja a flottát Paramaribóba. Az, amit most a

Fantom szállít, jóval veszélyesebb egy óriási rakomány lőpornál. Remélem, megértettük egymást?!
A kapitányok tisztelegtek és távoztak.
— Uff! — nyögött fel Caprioli. — Ezzel most megvolnánk. De azért egyáltalán nincs ínyemre a dolog. Kavicsrakománnyal szívesebben utaznék...
Peregrinus csöndesen maga elé nevetgélt.
— Gróf úr jól ismeri az embereit — mondta. — Kitűnően bánt el velük!
— Élni és élni hagyni, továbbá az írott törvényt a szív igazságérzetével nem összecserélni; ebben áll a nagy titok, kedvesem — felelte Caprioli.

A TENGERI LOVAK

A napkeltével egyidejűleg futottak ki a fregattok és a brigantinok az öbölből. Egymás után suhantak a hajnal ködfátylai mögé, és tűntek el benne szellemhajókként. A tengerészek és katonák jókedvűen nevetgélve végezték munkájukat. Mindnyájan biztonságban érezték magukat a csodálatos gróf oldalán, és tudták, hogy az őket megillető osztályrészt hiánytalanul megkapják majd a hatalmas zsákmányból. Némelyik vén tengeri medve lélekben már látta magát, mint jómódú polgárt, aki élete hátralevő napjait nyugodtan tölti kényelmes hintaszékében. Mások arról ábrándoztak, hogy házat építenek és családot alapítanak, megint mások viszont egy halászbárkáról álmodoztak, amellyel majd saját szakállukra halászgathatnak.

A flotta nyomdokvonalban haladt, a hajók meglehetős távolságban követték egymást. Élükön ismét a *Fantom* suhant. A jó szél tartósnak látszott, és gyors utazást ígért.

Caprioli a hajó orrán állt és újra meg újra végigfürkészte a tengert, de mindannyiszor csalódottan kellett visszaadnia a távcsövet Peregrinusnak.

Az Atlanti-óceán egyhangú gomolygása fölött, néhány habtaréjon ringatódzó viharmadáron kívülsemmit sem bírt felfedezni.

Szokatlan hangra riadt fel váratlanul.

Peregrinus is felfigyelt.

— Nyerített egy ló, gróf úr — mondta olyan hangon, amely elárulta, hogy nem hisz a fülének.

Caprioli nevetett.

— Mi mást tehetne egy ló? Még sosem hallottam, hogy egy ló énekelt volna!

Peregrinus mérges lett.

— Ön tréfál, gróf úr, hiszen a tengerben nem szoktak lovak nyeríteni!

— Miért ne? Ha vannak lovak a tengerben, akkor nyerítenek is a tengerben...

Az öreg felsóhajtott; a gróffal ma megint nem lehet értelmes szót váltani.

Követte Capriolit a korláthoz.

Közvetlenül a hajófal mellett egy hatalmas almásderes csődör és két kanca úszott.

Kérő szemmel bámultak fel, és csöndes barátsággal rányihogtak Capriolira.

— Valóban lovak... igazi lovak... — ámuldozott Peregrinus. — Úgy látszik, mégsem álmodott ön, amikor arról mesélt, hogy meglovagolt egy csődört a tengeren!

Caprioli nevetve vállat vont, aztán kivett a zsebéből egy marék cukrot.

Előbb a csődörnek dobott oda egy darabot.

A paripa ügyesen elkapta, és megnyalta utána rózsaszínű szája szélét. Az odafurakodó kancák is megkapták a részüket.

Közben az egész hajószemélyzet felfigyelt a különös víziállatokra, mindenki látni akarta a tengeri lovakat. Bull kapitány még a legiszonyúbb szitkaival sem tudta embereit a munkájuknál tartani.

— Szeretném a lovakat a hajóra szoktatni és megszelídíteni — mondta Caprioli Bullnak —, mert nincs az a király, akinek az istállójában ilyen remek állatok lennének! El tudna keríteni számukra a hajó elején egy nagyobb térséget?

— De hogyan akarja elkapni ezeket a faramuci állatokat, és mivel abrakolná őket, ha mégis sikerül a dolog? Csak nem akar lóistállót berendezni a hajón?! — zsörtölődött a kapitány.

— Ezt nyugodtan bízza rám, kapitány, az állatok nem fogják önt zavarni.

Kelletlenül, vonakodva adta ki Bull a szükséges parancsokat, és az első fedélzet hamarosan úgy kiürült, mint egy táncparkett.

Caprioli, aki eddig állandóan cukorral édesgette a lovakat, most hívogatóan csettintett, és hátrább lépett a korláttól.

Nem csalódott: a hajótest mellett felcsobbant a víz, a csődör erőteljes lendülettel kiszökkent a habokból, átsuhant a korláton, és ruganyosan Caprioli mellé toppant a *Fantom* fedélzetére.

Néhány pillanattal később a két kanca is követte.

A gyönyörű állatok kérőn noszogatták a grófot bársonyos pofájukkal. Versengve hízelegtek, amint keze minduntalan a zsebébe nyúlt, s ajkuk közé adogatta az édes cukordarabokat.

A tengerészek és katonák unos-untalan megfeledkeztek kötelességükről, annyira csodálták a hatalmas, fi-

noman tagolt, zöld szemű, lengő sörényű lovakat, amelyek a farkukkal a földet söpörték.

Még a parancsnoki hídon álló Bull kapitányt és Bagótpök kormányost is annyira lenyűgözte a bájos játék, hogy ez egyszer ők sem kergették munkába a legénységet.

És ami a legcsodálatosabb: az állatok patája puhább volt, mint a macskatalp, s így dobrakolásukat, szökdécselésüket szinte hallani se lehetett.

A tengerészek egyike odahívta Larissát.

A lány Bilg kíséretében sietett oda, és csodálkozva torpant meg kissé távolabb a lovaktól.

Éppoly kevéssé értette, akár a pajtása, hogy honnét kerültek elő ezek a lovak, amelyekkel a gróf olyan meghitten bánik.

Gyakorlati érzéke azonban hamar felülkerekedett az ámulaton. Gyermekkorától megszokta a lovakat, és már amszterdami hajóra szállása óta titkon előre örült annak, hogy micsoda szilaj nyargalások várnak rá Paramaribóban.

Ilyen pompás paripákat, mint ezek itt, még sosem látott. Megkérte Bilget, hozzon neki egy kis csomag kétszersültet.

Amikor a fiú visszajött vele, mindketten Caprioli mellé álltak. Larissa tenyerén, egy szelet kétszersültet nyújtott az egyik kanca felé.

Az állat fénylő szemmel nézett a lányra, megszimatolta a kétszersültet, óvatosan ízlelgetve a szájába vette, és elkezdte ropogtatni. Ízlett neki a szokatlan eledel, és elkezdte Larissa kezét bökdösni, hogy még kér belőle. Larissa adott neki még egy darabot.

Most már a másik kanca és a csődör is kíváncsi lett, és elkezdett Larissához törleszkedni.

Caprioli, akinek a zsebei időközben kiürültek, mosolyogva nézte őket

— Most Bilg fogott egy darab kétszersültet, és tartotta a csődör elé.

A csődör horkantott, s amikor óvatos vizsgálódás után bekapta a falatot, Bilg gyöngéden megveregette puha pofáját. Olyan régről beidegződött természetességgel, hogy Caprioli megdöbbent. De hisz ez a fiú...

— Volt már valaha dolgod lovakkal, hogy ennyire nem félsz tőlük? — kérdezte.

— Ó, igen, gróf úr, régebben már — hangzott a szűkszavú felelet.

Caprioli nem akarta tovább firtatni a dolgot. De magában elhatározta, hogy ezentúl több figyelmet szentel ennek a különös, vonzó sihedernek.

Hajósinasoknak olykor nem mindennapi sors volt a hátuk mögött, mielőtt egy kikötővárosba értek, és leszerződtek egy hajóra. A kapitányok nem sokat kérdezősködtek tőlük, honnét szalajtották őket, hiszen örültek, ha talpraesett, izmos kölyök jelentkezett erre a minden hivatások legridegebbikére.

Ez a Bilg azonban nem lehet valamilyen csirkefogó, akinek a szegény szülők kötöttek útilaput a talpa alá, hiszen akkor példának okáért nem tudott volna ennyire összemelegedni a nagyon is igényes Larissával.

A legényke körül valamiféle titok lappangott, és Caprioli elhatározta, hogy megfejti a rejtélyt.

Aztán a kétszersült is elfogyott, és a lovak rájöttek, hogy vége a dőzsölésnek.

Az a kanca, akit Larissa elsőként kínált meg, még egy utolsó kísérletet tett. Körülszimatolta a lány arcát, és a fülét puha ajkai közé fogta. Larissa átkarolta a ló fejét, és csókot nyomott az orrára.

— Na, úgy látom, hamar összebarátkoztatok — mondta Caprioli nevetve.

— Remélem, Cyps bácsi! A lovak éppen olyan csodálatosak, mint a kutyák!

A csődör nyihogva felágaskodott, és hosszú szökellésel újra a tengerben termett.

A kancák követték.

— Jaj de kár! — kiáltotta Larissa. — Olyan biztosra vettem, hogy itt maradnak!

— De hiszen tengeri lovak, Larissa! — emlékeztette Caprioli. — Csoda, hogy egyáltalán feljöttek a hajóra!

— Majd visszajönnek még — vigasztalta Bilg a lányt —, láttam rajtuk!

BILGBŐL KAPITÁNYINAS LESZ, ÉS SZELLEMESDIT JÁTSZIK

Mióta elhagyták a tengeri rablók szigetét, Bilg többé nem az ütegállás alatt sötétlő, mély odúban tanyázott. Mint ezreddobosnak ugyan tiszti kabinhoz még nem volt joga, de Caprioli hatalmi szóval rendelkezett. Parancsa előtt még Bull kapitány is meghajolt, annál inkább, mert az egykori hajósinas személye már hosszabb ideje neki is gyanús volt.

Noha Bilg mindenkor kifogástalanul látta el a rábízott feladatokat, mégis volt a lényében valami, ami sehogyan sem hasonlított ahhoz a fához, amiből a hajósinasokat faragták általában.

Bull, ha zsémbelődve is, de végül hozzájárult, hogy Bilg a gróf utasítására órákat töltsön a parancsnoki híd on, és Bagótpök kitanítsa azokra a változatos fortélyokra, amelyek egy ilyen nagy hajó kormányzásához szükségesek.

Amikor azonban a kormányos még a kapitányi tudnivalókra is oktatni kezdte a fiút, többek közt arra, hogyan lehet egy hajó helyzetét a napjárásból és a csilla-

gok állásából megállapítani, betelt a pohár. Rámordult Bagótpökre: söprögessen csak a saját háza táján, legyen szíves, és ne szédítse a fiatalságot olyasmivel, amiről ő maga — Bagótpök! — is csak mesekönyvből olvasott...

Az sem használt, hogy ilyenkor a kormányos torkaszakadtából tiltakozott a becsmérlés ellen. Bull csak még jobban feldühödött, félrevonta Bilget, és mérgében megtanította mindarra, amit csak egy nagy hajó vezetőjének tudnia kell.

Még olyan egyéni tippeket is adott neki, amelyeket egyébként egymás elől is titkolni szoktak a sokat próbált vén kapitányok. Ilyenfajta ismeretekre persze nem oktathatta volna ki Bilget az egyszerű Bagótpök.

Bull elégedetten simogatta szakállát, amikor látta, hogy kormányosa fájdalmasan megszégyenítve álldogál a kormánykerék mellett, és komoran bámulja a tengert.

Persze nem sejtette, hogy Bagótpök szolgálata után széles vigyorral, titkon jelenti a grófnak, hogyan sikerült kicsikarnia Bullból, hogy Bilget a hajózás művészetének minden csínjára-bínjára kitanítsa.

Elvégre semmi szükség, hogy a kapitány minderről tudjon, hisz amúgy is olyan borzasztóan okos.

A legénység hamarosan megszokta, hogy Bilget a parancsnoki hídon lássa, ahol Bagótpök a kormánykerék forgatására, maga a kapitány pedig egyéb mesterfogásokra oktatta.

Az emberek örültek, hogy a gróf közülük választott ki valakit, akiből majd egyszer kormányos vagy akár kapitány is lehet.

Így aztán azon sem akadtak fenn, hogy Caprioli kiüríttette a kötelek és lámpások raktárául szolgáló kam-

rát, amely közvetlenül a parancsnoki kabin mellett feküdt, berendeztette lakó- és alvófülkének, majd Bilg rendelkezésére bocsátotta.

Bilg higgadtan fogadta ezeket a bámulatos változásokat.

Úgy látszott, magától értetődőnek tartja, hogy néhány hét leforgása alatt piszkos és megvetett hajósinasból kisdobossá, majd ezreddobossá lépett elő, mostanában pedig ideje java részét a hajó legszentebb pontján, a parancsnoki hídon tölti.

Miután Bilg beköltözött új szállásába, egy este különös élménye akadt.

A vékony deszkafalon keresztül, amely kabinját a legénységi hálóteremtől elválasztotta, meghallotta három matróz suttogását.

— Mutasd már meg nekünk azt a gyűrűt, Jaap, aszongyák, dió nagyságú gyémánt van a közepiben — mondta egyikük.

És a Jaapnak nevezett így felelt:

— Egyáltalán nincs benne kő, színaranyból van, és ezt te magad is jól tudod, Kees, mert elégszer láthattad a gróf ujján!

— Látta a fene — mondta Kees —, én ugyan sose bámultam az úrhatnám fajzat kezire!

— Azért még idemutathatnád nekünk azt a te híres grófi gyűrűdet — hallatszott a harmadik matróz gúnyos hangja —, hadd csodáljuk meg egyszer mi is közelről azt a drágaságot!

— Ott marad, ahun van, Knüddel, nagyon jól tudod, mért adta a gróf éppen énnekem — felelte Jaap.

— Csak ne légy egyszerre olyan rátarti! — hallatszott újra Kees hangja —, te sem vagy éppen angyal! Nyugodtan a zsebedben hagyhatod; mi tulajdonképpen

csak egy kis üzletet akartunk kötni veled, hármasban, érted?...

— Miféle üzletet?

Kees tétovázott egy ideig, aztán óvatosan így kezdte:

— Knüddel jól ért a zárakhoz, még régebbről... még egészen régről, érted?...

— Mi köze van ennek a gyűrűhöz?

— Hja, fiókám — magyarázta Kees türelmesen —, ezen a hajón van tudniillik egy lezárt ajtó, és e mögött az ajtó mögött hever egy nagy halom zsák. Hát aztán csak arra gondoltunk, hogy példának okáért ki kéne üríteni egy ilyen zsákot, vagy tán kettőt is — igazán szerények vagyunk —, és arany helyett kavicsot tölteni beléjük. A te gyűrűddel aztán újra visszavarázsolhatnánk a pecséteket a zsákokra, és azok semmiben sem különböznének a többitől.

— No de utána?!... — Jaap hangja rekedt volt az izgalomtól.

— Ördögbe is, te hülyébb vagy, mint a kapitány engedélyezi! — rikácsolt Knüddel hangja. — Szépen osztozkodunk, és akkor nem kell még meg is köszönnünk alássan azt a néhány piculát, amit az út végén majd a lábunk elé szórnak!

— És ha kiderül a csalás?!

— Jogos részünk a zsákmányból akkor is biztonságban van, és a gróf a kapitányokkal együtt keresheti majd, hogy ki varázsolta kaviccsá a dukátokat — magyarázta Kees.

— Nem sokáig kell keresniük, hiszen a gróf tudja, hogy nekem adta a gyűrűt, te piszok!

— Hah, szóval azt mondod, piszok vagyok?! — acsarkodott Kees. — Veled hát más hangon kell beszélni!

Csattanva dőlt fel egy szék. Jaap kiáltása hörgésbe fulladt. Tompa ütés és nehéz zuhanás zaja hatolt keresztül a deszkafalon.

Pillanatokra csend lett.
Aztán Knüddel halkan így szólt:
— Kutasd át a fickó zsebeit, de ne csapj zajt megint, a többiek sem süketek!
— Már megvan! — suttogta vissza Kees. — És most mit kezdjünk ezzel itten?
— Tengerbe vele... a cápa nem köp be senkit!
Bilg merev derékkal ült a hálóhelyén, úgy hallgatódzott. Hideg verejték lepte el a homlokát.
Lázasan töprengett: kimenthetné-e ő egymagában az értékes gyűrűt és Jaap matrózt az orgyilkos csőcselék kezéből?
De hirtelen mintha sugallat szállta volna meg.
Kiugrott az ágyból, fejére borította a lepedőt, kirohant a folyosóra, felrántotta a legénységi háló ajtaját, és irtóztató nyivással-vakogással belendült a szobába, ahol csak egy olajmécs pislákolt.
— A hajómanó! — rikácsolta Kees.
Kése, amelyet éppen bele akart szúrni az asztalon eszméletlenül heverő Jaap hátába, csaknem nyeléig a deszkába fúródott. Mintha az ördög kergetné, az egyik ágy alá kucorodott.
Knüddel üvöltve rohant ki Bilg mellett a folyosóra.
Bilg körülnézett: úgy látszott, Jaap matrózt csak elkábította az ütés. De a padlón, közvetlenül előtte, tompán csillogott az aranygyűrű.
Felemelte, és kihátrált a folyosóra.
„Tartsd meg a gyűrűt, és tedd meg magad, amit ők kiterveltek!" — hallott magában egy hangot, amelytől iszonyodott. Undorodva köpött ki maga elé.
A csaknem vaksötét folyosón összeütközött Habakukkal.
A szerecsent ura küldte ki, hogy nézzen utána a lárma okának. Az ijedt Habakuk roppant mancsaival megragadta Bilget, a kapálódzó, kiabáló batyut, és behur-

colta a gróf kabinjába. Csak itt jött rá tévedésére, és zavarában kis híján térdre esett Bilg előtt.

De Bilg nem hagyott neki időt. Lélekszakadva jelentette a grófnak a történteket, és visszaadta neki a gyűrűt.

Caprioli mindig derűs arcán ekkor sötét árnyék futott keresztül.

— Az egyik gazfickó még a hálóban van, azt mondod? — kérdezte Bilgtől még soha nem hallott hangon.

Bilg bólintott.

— A bal oldali fekhely alá bújt.

— Habakuk, húzd ki és kötözd meg! — parancsolta Caprioli. — De hagyd ott, ahol van. A leütött matrózt pedig óvatosan hozd át ide.

Aztán Peregrinushoz fordult.

— Te pedig azonnal menj Bull kapitányhoz, kérlek, közöld vele, mi történt, és mondd meg neki, hogy Knüddel nevű matrózát nyomban kerestesse meg, és veresse vasra. Aztán jöjjön ide.

Habakuk vigyorogva ment át a legénységi hálóterembe, és a jajveszékelő Keest minden teketória nélkül egyik lábánál fogva kirángatta az ágy alól.

Amikor a matróz harapni kezdett, a szerecsen akkora jobb horgot húzott be neki, hogy Kees rögvest a felhőkbe lebbent, meglátta az összes csillagokat, és aztán jó időre eszméletét vesztette.

Ami a gazfickóból pillanatnyilag megmaradt, azt a közelben heverő kötelekkel művészien szoros batyuvá kötötte.

Aztán vállára vetette az ájult Jaapot, átvitte a gróf kabinjába, és gondosan a heverőre fektette.

Egy korty erős snapsz csakhamar magához térítette Jaapot; nagyobb baja nem történt.

Knüddelt hamarosan megtalálták. Cinkosával, Keesszel együtt vasra verték, és egy jól zárható helyiségbe lökték.

Bull kapitány Caprioli jelenlétében még egyszer elmeséltette magának a történteket Bilggel. Összeharapott szájjal és a dühtől elfehéredve, hogy az ő hajóján ilyesmi megeshetett, hallgatta a beszámolót. Még akkor sem nevetett, amikor Bilg azt mondta el, hogyan futamította meg a két gazembert.

— Ez gyilkosság, gróf úr — morogta —, gyilkosság az *én* hajómon!

— Majdnem gyilkosság, kapitány — felelte a gróf olyan tekintettel, hogy Bull lesütötte a szemét. — A gazfickók majd Paramaribóban elnyerik méltó büntetésüket.

— Minthogy nem vagyunk háborúban, és nem háborús cselekedetről van szó, amelynél a hadijog az irány-

adó, embereimet a tengerészjog szerint kell elbírálni, akárcsak ezt a fiút annak idején — mutatott Bilgre —, amikor én őt az ön kívánságára szabadon bocsátottam...

— Úgy... — szólt Caprioli, lornyonjával játszadozva — de ha ön ítélkezni kíván, jusson eszébe, hogy nemcsak írott jog létezik, és hogy senki nem kap szabadkezet, a jogos önvédelem esetén kívül, egy másik ember halálra ítélésére...

Bull érthetetlen szavakat mormolt a szakállába, dünnyögve köszönt, és elhagyta a kabint.

Másnap Caprioli felment a parancsnoki hídra, egy ideig némán figyelte, hogyan forgatja Bilg a kormánykereket Bagótpök felügyelete alatt, aztán így szólt Bullhoz:

— Gondol ön arra, hogy a tegnapi két fogoly éhes is lehet?

Zord vigyor kúszott a kapitány arcára.

— Azok már nem éreznek többé éhséget! — felelte.

Caprioli rádörrent:

— Mit csinált velük?!

— Csak azt, ami ilyen esetekben tengerészek közt szokás, ha más eljárást nem alkalmazunk. Levettük róluk láncaikat, kötelet kötöttünk a hónuk alá, hogy meg ne fulladjanak, és aztán egy ideig magunk után húztuk őket a vízben. A többit rábíztuk arra odafenn — mutatott Bull vaskos mutatóujjával az ég felé —, bár az a benyomásom, hogy az ördög már előre lesett rájuk! Amikor néhány perc múlva fel akartuk őket húzni, a kötélvégek, üresek voltak, simán átharapva. Gróf úr, az ördögnek borotvaéles fogai lehetnek!...

— Kár, hogy erre nem gondoltam akkor, amikor Habakukkal együtt lesöpörtek a hullámok a tengerbe, a delfinek és cápák közé, ön pedig úgy tett, mintha meg akarna menteni minket...

A kapitány hátratett kezei ökölbe szorultak.

— Gróf úr, önnek semmi alapja sincs arra, hogy így beszéljen! Semmit nem tud rám bizonyítani!

— Nem tudom bizonyítani, kapitány. De ha módomban lett volna bebizonyítani a dolgot, akkor enyhébben bíráltam volna önt el!

— Szemet szemért, fogat fogért! — acsargott Bull.

— Megjegyezzem magamnak ezeket a szavakat önnel kapcsolatban, kapitány? — kérdezte Caprioli csendesen.

Nem várta be a választ, intett Bilgnek, és lement a fedélzetre.

A kapitánynak igaza volt: a hajószemélyzetre ez idő szerint a tengeri jog volt érvényben, és a kapitány beleegyezése nélkül a gróf nem rendelkezhetett felettük.

Egyébként tisztában volt azzal, hogy az emberélet csak annyit számít egy hajón, amennyire hasznavehetőnek látszik. Ha valaki munkaképtelenné vagy veszélyessé vált: bírája kegyetlen bosszúállóvá változott.

SZOMJÚSÁG

Több mint két hét telt el a gyilkossági kísérlet és a két gonosztevő szomorú vége óta. Azóta Habakuk viselte a nyakában vékony aranyláncon ura pecsétgyűrűjét, hogy mindenki jól lássa.

Neki senki sem mert bűnös ajánlatot tenni, éppenséggel a gyűrűt se merték elvenni tőle, becsületességéhez pedig éppoly kevéssé fért kétség, mint a gróf feddhetetlenségéhez.

A három csodálatos tengeri ló naponta többször megjelent a fedélzeten. Miután Caprioli szárított moszatokból terjedelmes és tömött almot készíttetett számukra, órák hosszat elhevertek ebben a szénában, és hagyták, hogy Caprioli, Larissa, Bilg, sőt még Habakuk is kényeztesse őket.
Peregrinust is jól tűrték a közelükben.

De ha másvalaki törekedett barátságuk elnyerésére, a csődör horkantva felpattant, kirúgott, majd olyan fenyegetően rúgkapált mellső lábaival, hogy mindenki ész nélkül menekült a közeléből.

Közben névhez is jutott a három ló, és ha szólították őket, fülüket hegyezték, felkeltek, sőt néha még oda is mentek.

A csődört Szíriusznak nevezte el Caprioli, az egyik kancát pedig Bellának.

Larissa könyörgött, hogy a másik kancának, amelyik különösen ragaszkodó volt, ő találhasson ki valamilyen nevet. Napokig töprengett, végre kiötlött egy nevet: ezentúl Stellának hívta a kancát.

Caprioli, a kitűnő lószakértő, figyelemre méltó felfedezést tett: az állatok lágy patái napról napra keményedtek.

A kezdet kezdetén reménykedett, hogy sikerül a lovakat megszelídítenie és rendkívüli hátaslovakká idomítania. Amikor azonban felfedezte lágy patáikat, bánatosan feladta ezt a reményét, hiszen sosem vágtázhattak volna kemény talajon.

Most újból reménykedhetett, hogy célját mégis eléri.

Amennyi szórakozást jelentettek a csodálatos lovak a fedélzet egyhangú életében, annyi komoly aggodalmat okozott egy másik körülmény Capriolinak és kapitányainak...

Mióta a flotta átkelt a titokzatos Sargasso-tengeren és maga mögött hagyta az utolsó nagy szigeteket is, amelyek egymásba gubancolódott vízinövényekből tömörültek össze, beállt a teljes szélcsend.

A tenger tükre mozdulatlanul tespedt, mint tompán csillámló ólom az olvasztótégelyben. Rezdületlenül álltak a hajók is petyhüdt vitorláikkal.

És mindezek fölött a verőfény zsarátnoka lüktetett és perzselt.

Miután a flottának már régen be kellett volna futnia Paramaribóba, alig néhány hordónyi poshadt, meleg víz kotyogott a sötét hajófeneken. A hosszú útra magukkal hozott friss élelmiszerek legutolsó maradványai is elrothadtak már az éléskamrák nyirkos forróságában. A sózott hús élvezhetetlenné vált, mert csak növelte a szomjúságot. A kőkemény hajóskétszersült, amelyet ital nélkül kellett összerágniuk, felsértette érzékeny szájpadlásukat.

Larissa, akinek kacagása máskor úgy csilingelt a hajón, mint az ezüstcsengettyű, a nap túlnyomó részében hőségtől és szomjúságtól eltikkadva kabinjában feküdt; a gyöngeségtől moccani is alig bírt.

A fekete Baba bágyadtan csellengett ide-oda, és Bilg utolsó erőtartalékait szedte össze, hogy talpon maradjon.

Peregrinus és Habakuk már csak árnyéka volt önmagának.

Az egyetlen, aki szenvtelennek látszott, és úgy tett, mintha a hőség és a szomjúság meg se kottyanna neki, Caprioli volt. Épp hogy csak nem tartotta már hórihorgas alakját olyan szálfaegyenesen, mint eddig, meg

arcán és kezén színeződött át a bőr apránként mindinkább a régóta aszalódó dohánylevelek árnyalatára.

A kapitányok, a tengerészek és a katonák egyre kevésbé reménykedtek abban, hogy valaha is viszontláthatják hazájukat.

A legénység, ha éppen nem fetrengett lázasan vagy végkimerülten az ütegfedélzet félhomályos zugaiban, az ágyúk közt, eltompultan merengve gunnyasztott az árnyékos szögletekben. Sóváran lestek a legkisebb, sapkányi szélre.

A kéken derengő cápatestek egyre közelebb köröztek a hajókhoz. Csak időnként támadt köztük elevenebb mozgás, és ilyenkor pillanatokra vörösen tajtékzott fel a tenger: a legénység egyik tagja szomjúságtól és láztól tébolyultan a habokba vetette magát...

E kétségbeejtő napok egyikén Caprioli lámpással a kezében gondosan végigvizsgálta a vizeshordók hosszú sorát.

Minden egyes hordót megkopogtatott; a legtöbbje üresen kongott. Ha azonban a döndülés azt jelezte, hogy egy kevés folyadék akad még benne, nyomban megkóstolta.

Ám a poshadt, meleg lé nem volt már alkalmas arra, hogy a szomjat oltsa.

— Nos, hogy tetszik ez önnek, tisztelt gróf? — hallotta meg hirtelen gondolatai közt Diaboli jól ismert hangját.

Fakózöld fényben csillogva, érinthetetlenül állt Caprioli előtt. Teste oly áttetsző volt, hogy a gróf láthatta mögötte a hordókat.

— Ha a magunkfajtának nem is szabad önt vagy a hasonszőrűeket bántania, jóllehet törvényesen lefektetett jogunk van rá, hogy a nyakukat kitekerjük, mégis

rendelkezünk más erőkkel, amelyek helyettünk dolgoznak — folytatta őexcellenciája. — Nem lesznek mindig a cápák meglovagolhatok, a krákok öngyilkosok, és nem mindig akad egy villám a keze ügyébe, hogy az utolsó pillanatban szétolvassza vele az ágyúcsöveket; az sem sikerül mindig, hogy valaki egy sarki jegesmedve mancsait a jégbe fagyassza! Ó, én türelmes vagyok, tisztelt gróf, nekem igen sok a türelmem — és még több a lehetőségem, hogy rábírjam önt, mégiscsak kössön velem egy kis üzletecskét...

Caprioli hallgatott. Lassan előrelépegetve kopogtatta tovább a hordókat.

— Mindmáig szerencséje volt, kutya szerencséje — sziszegte Diaboli ádázul —, de most már nem használ a szerencse!

Rámutatott az üres hordókra, és kajánul heherészett:

— Még a legfurfangosabb ötlettel és a legrendkívülibb véletlen segítségével sem sikerül újra vizet töltenie ezekbe a hordókba! Az ön Peregrinusának pedig nem lesz hozzá érkezése, hogy naplójába beírja ezt az ön utolsó kalandját, hacsak... nem csatlakozik ön is ehhez a körtánchoz...

Egyik frakkszárnya zsebéből kihúzott egy paksaméta pergamenlapot, és egy oldalnyi takarosan letisztázott szöveget tartott a gróf orra elé.

— Tudja, mi nagyon régimódiak maradtunk, és ezen nem változtathatunk — folytatta mosolygós bocsánatkéréssel —, mi még mindig a jól bevált régi módszereket alkalmazzuk: csak egy kis aláírást kérünk a becsületes szerződésre, és — higgye meg nekem — olyan jó barátra tett szert személyemben, amilyennél különbre sosem akadhat!

Cápaszeme angyali ártatlansággal pillantott fel Capriolira, és lúdtollat nyújtott feléje.

— Csak egy icipici csöppecske vér... — belemártja a tollat, és aláírása megpecsételi szerződésünket...

Miután Caprioli még mindig ügyet se vetett rá, így folytatta:

— Ha ön ezt a módszert kissé idétlennek találja, kedves gróf, azzal is tökéletesen megelégszem, ha csak *gondolatban* írja alá a szerződést. Az utóbbi száz esztendőben a legtöbb előkelőség így cselekedett...

A gróf megállt, és elszűkült szemmel nézett az ördögi excellenciásra:

— Bull kapitánnyal kötött szerződése is itt van magánál? — kérdezte csak úgy mellékesen.

— Bull kapitány?... Az ő szerződése úgyszólván megsemmisült, nem egészen az ön szíves hozzájárulása nélkül, mint jól tudja. Ezért a veszteségért még kárpótolni tartozik!

Caprioli arrább lépett.

Diaboli utána kacsázott lúdtalpain, és váltig unszolta:

— De hát várjon be, drága gróf! Én akkora összeget fizetek az ön aláírásáért, amekkorát akar! És miért fizetek? Ha jól meggondolja, semmiért. Amit én akarok megvásárolni, az se nem látható, se nem tapintható, hígabb a levegőnél, sőt, a legtöbben azt állítják, hogy nem is létezik! No, adja már el nekem a lelkét...

Újra feléje nyújtotta a pergament és a tollat.

— Írja alá, gróf, legalább gondolatban, és boldog élete lesz, belőlem pedig egy fikarcnyit se lát többé, ha nem akar. Legalábbis egyelőre nem — egészítette ki óvatosan.

Caprioli szótlanul kopogtatta meg a legközelebbi hordót.

Diaboli tovább erősködött:

— Most már nincs semmilyen más lehetősége, hogy önmagát és a hajókon levő embereket megmentse. Gon-

doljon a szegény szerencsétlen nőkre, a keresztlányára! Szinte rimánkodva emelte fel kezét.

— Nem mindegy, hogy ön öli-e meg őket vagy én? — kérdezte Caprioli szárazon.

— Éééén?!... Diaboli határtalan csodálkozást mímelt. — De hiszen én csak segíteni akarok önön és mindnyájukon, cserébe pedig egy egészen jelentéktelen, nevetségesen kicsi üzletkötést ajánlok! Szememre vetheti ön ezt? Hiszen ön is köt üzleteket, gróf!

Caprioli nem felelt.

Diaboli még egyszer próbálkozott:

— Ha aláírja, abban a minutumban megtöltöm a hajó összes hordóit pompás, hideg forrásvízzel!

— Sose fáradjon, Diaboli, amit ön akar megszerezni, annak nincs ára, semmiféle ára! Ö*n* a bolond, noha az emberek gyakorta *engem* tartanak bolondnak; többek közt ennyiben is különbözünk egymástól.

Diaboli alattomosan megkérdezte:

— Egyáltalán nem törődik azzal, mit szólnak majd az amszterdami urak, ha a híres Caprioli halottashajókkal jelenik meg Paramaribóban... vagy ha netán az egész flottával együtt a — pokolra jut?

— Saját maga is megfelelhet a kérdésére — mondta Caprioli, az utolsó hordót kopogtatva. — No persze, minden ördögnek meg kell vásárolnia azt, amit birtokolni óhajt. De a vásárláshoz mindig szükség van egy eladóra...

— Milyen igaza van, gróf, itt a pénz, itt az áru! Hiszen ön a flottaparancsnok, vezére ennek a sok embernek itt. Nem követeli-e meg a legmagasabb rangú tiszt becsülete, hogy feláldozza magát a gondjaira bízottakért, ha ugyan itt egyáltalán áldozatról lehet szó?!

— A becsület azt kívánja, hogy ne is gondoljak önre, nemhogy szóba álljak önnel! Ön a becsületemre hivatkozott. Nos, hallotta, mi az utolsó szavam!

Diaboli eltűnt, mint mikor elfújnak egy gyertyát.
Az egyik hordó tetejéről a hajó rühes macskája mérgesen rákurrogott a grófra.

REMÉNY ÉS...

Megmagyarázhatatlan nyugtalanságtól hajtva tért vissza Caprioli a fedélzetre.

Újra végigfürkészte az eget és a tengert, abban a reményben, hogy felrémlik a szélnek s ezzel egyidejűleg a menekülésnek valamilyen előjele.

De — mint már annyi nap óta — az égbolt felhőtlen fakósággal kéklett. A tenger végtelen vízfelülete úgy nyúlt tova, mint egy kápráztató tükör, és a láthatár ködébe veszett.

Bull kapitány lépett a gróf mellé.

A tengeri medve hatalmas termetén úgy lötyögtek a ruhák, mintha önmaga hazajáró lelke volna. Torzonborz szőrzettel benőtt, löttyedt arcában olyan tompán fénylett a szeme, mint a kialvó tűz.

— Végünk van, gróf úr — csikorgott a hangja, mint a rozsdás sarokvas. — Én vagyok az oka a szerencsétlenségnek, egyedül én, mert annak idején én csempésztem ezt az ördögi Diabolit a hajóra! Meglátják, ha engem bekapnak a cápák, a varázs megszűnik, és feltámad a szél!

— Ne beszéljen ostobaságokat, Bull — förmedt rá Caprioli —, ez a fickó a maga bárgyúsága nélkül is a fedélzeten lenne. Én még nem jártam a világnak olyan pontján, ahol ne találkoztam volna vele!

A kapitány rámutatott a fedélzet deszkapadlójára.

— Oda nézzen, és láthatja, hogy nincs többé segítség, még ha eső és szél kioltaná is ezt az izzó poklot! A padlódeszkák meggörbültek ettől a gyilkos forróságtól, és

elrepedeztek. A fenékterekbe beszivárog a víz; bármely pillanatban léket kaphatnak a hajók, és nincsenek már épkézláb embereim, akiket a szivattyúk mellé állíthatnék. És nézzen csak fel, a vitorlákra! Annyira összeperzselődtek, hogy az első szélrohamtól úgy esnek majd szét, mint a tapló. Még azon sem csodálkoznék, ha előbb vagy utóbb maguktól lángra lobbannának... Mondhat, amit akar, gróf úr, de a bölcsessége itt éppúgy csődöt mondott, mint a szerencséje!...

Borromaus tűzmester, aki az utolsó szavakat meghallotta, falában odasántikált. Arcát, amelyet napok óta nem borotvált, hosszú, ősz borosta verte ki. Két bajsza vége reménytelen szomorúsággal konyult le.

— Nekem is ez a véleményem, gróf úr — mondta szárazságtól fénye vesztett hangon. — Lőporos hordóim minden pillanatban robbanással fenyegetnek. Ha pedig tengervizet öntenek rájuk, akkor ráadásul még át is nedvesedne a lőpor, és mindennek tetejébe védtelenné is válnánk.

— Mindezt én is tudom — felelte Caprioli —, de ismerik-e a két béka történetét, amely beleesett egy köcsög tejbe?

— Nincs semmi kedvem viccekhez és balga mesékhez, gróf úr — morogta Bull; és Borromaus úgy vélekedett komoran, hogy a gróf ne idézzen fel még több szerencsétlenséget könnyelmű tréfálkozásával.

— De hallgassák csak meg ezt a kis történetet — mondta Caprioli —, akkor talán rájönnek, hogy én miért nem veszítem el soha a bátorságomat!... A két béka tehát kétségbeesetten úszkált a tejben. Helyzetük olyan reménytelennek tűnt, amilyen egy komisz helyzet csak lehet, mert a köcsög sima falain a legcsekélyebb fogódzót sem találták, hogy kimászhassanak. Az egyik béka, amelyik okosabbnak hitte magát társánál, egy idő múlva felhagyott az úszással, lemerült a tejbe, és beleful-

ladt. A másik rendületlenül úszkált tovább. Egyszer csak talajt érzett a lába alatt. Nem értette ugyan, hogy az honnan keletkezett, de fáradhatatlanul tovább kapálódzott. Hirtelen nagy darab vajon ült, amelyet kapálódzásával köpült össze. Egyetlen nekirugaszkodással felugrott a köcsög peremére, és onnét ki a szabadságba...

— Én is szívesebben vedelném magam halálra egy hűvös tejesköcsögben, mint hogy eleven húsomat pároltassam ebben a pokoli üstben! — rikácsolta Bull. — Talán azt várja, gróf úr, hogy együgyű meséjén még nevessek is?!

— Én sem nevetek rajta, Bull, de megértettem a tanulságát — torkolta le Borromaus. — És nem adom fel a reményt azért sem!

A kapitány a homlokára mutogatott, aztán elkotródott, akár a veszett bika.

Hirtelen ötletnek engedve a tűzmester is odébb bicegett. Összeszedett néhány katonát, akik valamennyire lézengtek még, kátrányos vitorlavásznakat húzatott velük elő, és ezekkel letakartatta lőporos hordóit, aztán nagy mennyiségű tengervizet zúdított rájuk. Így a puskapor lehűlt anélkül, hogy átnedvesedett volna.

— Újra itt kergetődznek a tengeri lovak! — figyelmeztette Bilg Capriolit. — Vajon mit isznak? Sós tengervizet biztos nem.

A gróf tűnődő tekintetet vetett Bilgre, és vele együtt a korláthoz lépett.

— Nézd csak, Bilg; mit tart Stella a szájában? — kérdezte meglepetten.

— Fogalmam sincs, gróf úr, mindenesetre komikus dolog.

Caprioli füttyentett, csettintett a nyelvével, és nevén szólította a kancát.

Az nyomban odaúszott, felugrott a fedélzetre, és mint valami jól idomított kutya, letette a holmit a gróf lába elé.

Az ajándék úgy festett, mint egy óriási lopótök, hosszú, hajlékony szárral.

Kétségkívül friss gyümölcs volt, amely valószínűleg a Sargasso-tenger roppant moszaterdeinek valamelyik növényén nőtt.

— Vedd csak elő a késedet — szólt rá Bilgre Caprioli —, és vágd le a gyümölcs felső felét a szárral együtt!

A gyümölcs puha volt és könnyűszerrel vágható.

— Nézze csak, gróf úr, belül üreges és csupa nedv!

Caprioli néhány cseppet a tenyerére öntött, és megkóstolta. A hűs, víztiszta lének finom őszibarackíze volt.

— Remélhetőleg nem mérgező ez az izé — figyelmeztette Bilg.

— Ha mérgező volna, Stella nyilvánvalóan nem veszi a szájába — felelte Caprioli. — De próbáld meg te is...

Bilg is felszürcsölt néhány cseppet.

— Csodálatos! — ámuldozott.

Caprioli gyöngéden vakargatta a kanca nyakát.

— Most pedig eridj Larissához a gyümölccsel, öntsd a levét két pohárba, és itasd meg őt és Babát, mert azt hiszem, ők ketten szenvednek legjobban közülünk — szólt a gróf rövid fontolgatás után Bilghez.

A kanca újra visszaugrott a vízbe, és Caprioli látta, amint társaival együtt alámerül, majd bizonyos távolságban ismét felszínre bukik.

Ha a tengeri lovak valóban ezeknek a gyümölcsöknek a levét isszák, akkor nemcsak annak a titoknak a nyitjára jöttek rá, amelyre Bilg célzott, hanem kétségtelenül több olyan növény is nő a tenger mélyén, amelyen ezek a gyümölcsök teremnek.

Caprioli elgondolkozva bámult az ólomszürke hullámokra, és egyszerre valami csodálatosat fedezett fel.

Mintegy öt-nyolc rőfnyire a víztükör alatt zöld növényerdő terjengett messzire, és abban ezerszám úszkáltak ilyen titokzatos gyümölcsök.

Hogy eddig még senki sem figyelt fel erre, az nemcsak a hajókon levő emberek teljes kimerültségén múlott. Az utóbbi napokban a flotta egy mélytengeri áramlatba kerülhetett, amely az elmúlt éjszakán sodorhatta ide, a hatalmas moszatmezők és más vízinövények fölé.

Caprioli szíve gyorsabban kezdett dobogni, amikor rájött, mit jelenthet ez a felfedezés az összes tengerésznek és katonának.

...CSODÁLATOS MENEKÜLÉS

Amikor Bilg visszajött, a gróf elküldte őt Bull kapitányért, Bagótpök kormányosért és Borromaus tűzmesterért.

Hitetlenkedve, gyöngeségükben csaknem teljesen eltompultan hallgatták végig Caprioli beszámolóját.
Bull ismét homlokán babirkált a mutatóujjával.

— Azt már nem hagyom, hogy a józan eszem maradékától is megfosszon, gróf úr! — rikácsolta. — Találja ki inkább, hogyan csináljunk szelet, hogy ebből a boszorkánykatlanból kikerüljünk! Idestova negyven éve járom a tengereket, de olyan víziuborkákról, amelyekben innivaló lenne, még sosem hallottam!

Mérgesen dobogott fel a parancsnoki hídra. Úgy érezte, a bolondját járatják vele.

Bagótpök sóvárogva nyalta végig, száraz nyelvével összerepedezett ajkait, és még jobban önmagába merült.
Borromaus hevesen toppantott falábával a padlón.

— Próbáljuk meg mi, katonáink segítségével, ha már

ez a tökfilkó kapitány nem hagyja, hogy megmentsék — motyogta nehézkesen mozgó szájjal.

Horgot erősített egy hosszú kötélre, keresztüldobta a fedélzet korlátján, és mélyen leengedte a növényerdőbe.

Bilg és a csodálatosan felüdült Larissa csatlakozott hozzá. Egyesült erővel húzták fel a horgot.

Vízinövények kusza csomója került a horogra, benne mintegy húsz darab gyümölccsel.

— Legyetek óvatosak, és ne sokat igyatok — intette őket Caprioli. — Nem ismerem ugyan még a lé hatását, de biztos árt, ha túl sokat iszunk belőle éhgyomorra.

Letérdeltek, lenyisszantották a tengeri dinnyék (így nevezte Caprioli a gyümölcsöt) tetejét, és hosszú, szomjas kortyokban hörpölték a pompás, hűs levet.

— Én a gyümölcs húsát is megkóstoltam, Cyps bácsi! — szólt Larissa. — Nagyon ízlik! De akár az igazi dinynyénél, csak a belsejét szabad megenni.

Valamenyien követték a lány példáját.

Borromaus elégedetten sodorgatta lekonyuló bajsza hegyét.

— Úgy gondolom, ismét megmenekültünk, gróf úr! — vélekedett csámcsogva és rágicsálva. — Ha ön feladta volna a reményt, mindnyájan szomjan haltunk volna, noha csak a kezünket kellett kinyújtanunk, hogy a világ legpompásabb vizéhez jussunk!

Az élvezettől még jobb szemét is keskeny réssé hunyorította össze.

Caprioli hosszú idő óta először pödörintett egyet ezüstfehér bajuszán.

— Bár nem bízott mindjárt bennem, Borromaus, mégis szívlelje meg ezt a tanulságot örökre! Most pedig munkára fel! Tűzmester, süsse el az oromágyút, hogy a hajókon mindenki felfigyeljen. Bilg adjon zászlójelet a

kapitányoknak, hogy legénységgel teli csónakokon tüstént jöjjenek a *Fantom*ra, tanácskozás lesz. Néhány katonával és tengerésszel addig annyi tengeri dinnyét halásszatok ki a vízből, amennyit csak lehetséges. Larissa és Baba igyák tele magukat, aztán mindenekelőtt a betegeket és az egészen elgyöngülteket akarjuk ismét lábra állítani. A foglyokról sem szabad megfeledkeznünk! Az ágyú dörrenése végigmorajlott a tengeren.

A *Fantom* katonái és tengerészei, akik még néhány lépést vánszorogni tudtak, előrebotorkáltak az oromfedélzetre, és kérdésekkel ostromolták Borromaust, hogy mit jelentsen ez az ágyúlövés.

A tűzmester a még parázsló kanóccal a kezében elújságolta nekik a gróf csodálatos felfedezését.

Csakhamar az egész legénység nekiállt, és mindenféle alkalmas szerszámmal egész dinnyehegyeket halászott ki a vízből.

Nyomban felfrissültek valamennyien.

A flotta leghátul álló *Lidérc* nevű hajójáról Bichler tűzmester ugyancsak ágyúszóval válaszolt bajtársának, Borromausnak a jelzőlövésre.

A dörgések hallatára megelevenedett az egész flotta, és elsősorban a kapitányok meg a kormányosok figyeltek előre, a *Fantom*ra. Itt pedig Bilg felmászott a tatemelvényre, és jelzőzászló segítségével továbbította a kapitányokhoz Caprioli parancsát, hogy azonnal jöjjenek a *Fantom* fedélzetére.

Habakuk, aki időközben torkig itta magát, és visszanyerte zengő basszus hangját, a fiú mellett állt, és figyelte ténykedését. A váratlan megmenekülés fölötti örömében két tenyerét szája köré öblösítette, és átbömbölt a legközelebbi hajóra:

— Minden kapitány jönni át, remek vizünk lenni valamennyiük számára!

Bilg nevetett a szerecsen mókás angolságán, de odaát a hajó kapitánya megértette az üzenetet.

Ha tamáskodva is fogadták a valószínűtlen megokolású parancsot, gyorsan továbbadták hajóról hajóra.

Röviddel utóbb sorra érkeztek a csónakok a kapitányokkal a *Fantom* oldalához.

— Mijnheerek, gentlemanek, senorok, mondanivalóm valóságos csodának hangzik — kezdett beszélni Caprioli az egybegyűltekhez. — Ha nem is vizet, de olyasvalamit találtunk, ami még jobban oltja a szomjat, és ráadásul még az éhséget is elveri, sőt: más élelmiszereket is újra ehetővé varázsol.

Habakuk kezéből egy meglékelt tengeri dinnyét vett át, és így folytatta:

— A vízfelszín alatt néhány rőfnyire nagy mennyiségben találhatók ezek az érdekes gyümölcsök. Üreges belsejük csordultig pompás lével van teli, húsuk pedig olyan gyönge és olyan ízletes, mint az őszibarack.

Caprioli intésére Habakuk minden egyes kapitánynak és valamennyi matróznak, akik azokkal áteveztek, egy-egy tengeri dinnyét nyújtott át, amelynek a tetejét előzőleg leszelte.

Mélységes áhítattal szürcsölték valamennyien az üdítő nedűt, kóstolgatták az ízletes csemege húsát; szinte szavakat sem találtak hálájuk kifejezésére.

Végül Caprioli megmutatta a kapitányoknak azt a kimeríthetetlen bőséget, amely fölött a hajók lebegtek, és újabb gyümölcstömegeket húzatott fel a legénységgel a fedélzetre.

A kapitányok végleg meggyőződtek róla, hogy a hajók teljes legénységét meg lehet menteni.

Mielőtt azonban a gróf a tanácskozást befejezte volna, megbízta a kapitányokat, hogy a hajók alkalmas helyiségeit béleltessék ki kátrányozott vitorlavászonnal,

töltessék meg tengervízzel, és abban tárolják a tengeri-dinnye-tartalékokat, hogy azok frissen maradjanak.

Különösen arra figyelmeztette őket nyomatékosan, hogy igencsak sürgessék a munkát, mert a hajókat az alig észrevehető áramlat állandóan továbbhajtja, és nem lehet tudni, milyen sebességgel hagyják majd maguk mögött a tengerszint alatti növényvilágot.

A kapitányok nem győztek elég gyorsan csónakjukba ugrani és hajójukra hazakerülni.

Hamarosan megfigyelhették a *Fantom*ról hogy valamennyi fregatton és brigantinon felpezsdül az élet.

A legénység mindenütt lázas sietséggel halászta a tengeri dinnyét, és minduntalan áthangzott a *Fantom*ra a grófot éltető lelkes vivátozás.

Bull kapitány nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy titokban meg ne kaparintson magának néhány tengeri dinnyét, mohón ki ne igya nedvüket, fel ne falja gyöngéd húsukat.

Azután pedig úgy ólálkodott a gróf körül, akár a rossz lelkiismeret. Látszott rajta, igyekszik összeszedni magát, hogy valamilyen fontos kijelentést tegyen.
De Caprioli ügyet se vetett rá.

Végül hirtelen elhatározással a gróf elé lépett, és így mormogott:

— Bocsánatát kell kérnem, gróf úr, azért, amit ezekkel a fura gyümölcsökkel kapcsolatban mondtam, és minden egyébért, amiről tud, de még azért is, amiről ön eddig talán nem szerzett tudomást. De ha ön igazságos — mint ahogy valóban igazságos —, akkor be kell látnia, hogy nagyon nehéz az embernek megszoknia mindazt a sok szokatlan dolgot, ami ön körül történik.
Caprioli mosolyogva játszadozott lornyonjával.

— Jól van, jól van, kapitány — felelte —, bocsánat-

kérését megfelelően méltányolom, és ön tudja, hogy nem vagyok haragtartó. De amit olyan rendkívülinek tart, az talán nem is olyan rendkívüli, ha az ember alaposan nyitva tartja a szemét. Nincs-e a világ tele csodákkal?

— És az a dolog a villámmal... talán az nem volt minden észnek és értelemnek ellentmondó, holott én saját szememmel láttam?

Caprioli mosolyogva pödörgette bajuszkája csücskét.

— Na igen, kedves Bullom — hagyta helyben —, velem se mindennap történik ilyen csodálatos dolog, de hát ahhoz is értenie kell az embernek, hogyan bánjon helyesen a villámmal...

Bull kétségbeesetten szipogott.

— És most ezek a tengeri dinnyék, amelyeket még soha egyetlen tengerész se látott?...

— Hja, mit is mondjak önnek? Az embernek alkalmas pillanatban észre kell vennie a tengeri dinnyét. Ennyi az egész!

Caprioli halkan maga elé fütyörészve ment fel Bagótpökhöz és Bilghez a parancsnoki hídra.

Bull a fejét vakarta, és tátott szájjal bámult a gróf után.

A TENGERI KÍGYÓ

Az áramlás, amely eddig alig észrevehetően sodorta tovább a flottát, most egy kissé meggyorsult.

Csakhogy szellő még most se rebbent, a hajók tehát nem engedelmeskedtek a kormánynak, és elkezdtek lassan forogni saját tengelyük körül.

Az a veszély támadt, hogy belekerülnek a főáramlat különböző elágazásaiba, és szanaszét szóródnak a tengeren. Ha pedig egyszer látótávolon túl kerülnek, bajosan találnak vissza a vezérhajójukhoz.

Caprioli a parancsnoki hídon állt Bull kapitánnyal, Bagótpökkel és Bilggel együtt.

Felismerte a veszélyt, és a közeledő megpróbáltatások sötét előérzetében halkan így szólt Bullhoz:

— Azt hiszem, itt az ideje, hogy a hajókat uszálytávolságba hozzuk egymáshoz, és összekössük őket egymással; most még elég közel vannak ahhoz, hogy a vontatókötelekkel átevezhessünk egyik hajóról a másikra. Mi a véleménye róla?

— Hm — morogta Bull —, erre én már régen gondoltam, gróf úr. Csak azért vártam a manőverrel, hogy előbb ön említse meg. Végeredményben teljesen mindegy, hogy előbb vagy utóbb adok rá parancsot...

Caprioli szeme sarkában mosoly villant fel, és Bilg szája szöglete árulkodóan rángatódzott.
Bull nem vett észre semmit.

Mintha egy régóta dédelgetett gondolatát venné újra fontolóra, beszívta az ajkát, úgyhogy frissen kiserkedt állsörtéi tüskésen előremeredtek. Aztán egy hadvezér kevély arckifejezésével beszélte meg Bagótpökkel a tervezett manővert, és utasította, hogy adja ki a megfelelő parancsokat.

A kormányos ledöcögött a fedélzetre, szócsővel a kezében felmászott a *Fantom* tatjára. Messze hangzóan adott parancsot, hogy vigyenek vontatóköteleket csónakokkal egyik hajóról a másikra, kössék egymáshoz a hajókat vontatótávolságban, és rögzítsék gondosan a hurkokat.
Kurta órán belül végeztek a munkával.

Caprioli figyelmesen szemlélte a manővert, de tekintete állandóan visszatévedt a tenger egy bizonyos pontjára.

A három tengeri ló is feltűnően nyugtalanul viselkedett az utóbbi órákban. Idegesen úszkáltak a *Fantom* körül, hangosan fújtattak, gyakran felpattantak a fe-

délzetre, de mindannyiszor nyomban visszaszökelltek a vízbe.

— Adja csak ide a távcsövét, Bull — kérte Caprioli a kapitányt.

Bull átnyújtotta neki.

A gróf hosszasan szemlélte azt a távoli pontot, aztán visszaadta a távcsövet.

— Figyelje csak meg azt a hosszú, fehér csíkot a távolban, és mondja meg, mi a véleménye róla — fordult a kapitányhoz.

Bull teljesítette a parancsot.

Messzelátóval a szemén kisvártatva így szólt:

— Olyan, mint valami víz alatti korallzátony, amelyen megtörik az áramlat...

Nyomban ezután ijedten pillantott a grófra:

— Zátony?... Ezen a szélességi fokon nincs semmilyen zátony, és hetek óta alig néhány tengeri mérfölddel jutottunk előbbre!

Újra a lencsébe hunyorgott.

— Ez nem is zátony, gróf úr...

— Mi lehet akkor?

Bull szuszogott.

— Én igazán nem vagyok gyáva nyúl, gróf úr, de az a dolog ott ijesztő...

— Még nem vette észre, hogy az a „dolog" ott lassan mozog, és széles félkört ír le, amelynek egyik végével felénk közelít?

Bull nyugtalanul kapta fel ismét a távcsövet.

Bagótpök és Bilg tágra nyílt szemmel meredt hol a grófra, hol a kapitányra. Szabad szemmel még nem láthattak semmit.

— Csakugyan él, ez egy élőlény, gróf úr — hörögte Bull —, de bálnának túlságosan hosszú...

— Ez egyszer teljességgel egyetértünk, kedves Bullom — dicsérte meg Caprioli. — Remélem, abban is

egyetértünk, ha most azt tanácsolom, hogy a flotta minden vitorláját, a legutolsó vászondarabkáig, a lehető legsürgősebben vonassa be...

— A vitorlákat bevonni, most?... Hiszen a legkisebb sapkányi szél elindíthat bennünket, és kiszabadulhatunk ebből az izzó pokolból!

— De semmi szelünk, kapitány, és még csak jele sincs annak, hogy akár a legenyhébb fuvallat érkeznék — felelte Caprioli. — Ha azonban ön követi a tanácsomat, talán szél nélkül is hamarabb érünk Paramaribóba, mint sejtené!

Bull végigtörölte keze fejével izzadó homlokát.

— Aki ön mellett kapitánykodik, gróf úr — nyögte —, azt a bolondokházából szalajtsák! Amit ön követel, az mindig értelmetlen, a végén mégis mindig önnek lesz igaza. Mire való egyáltalán a józan emberi ész?

Caprioli csillogó szemmel nevetett.

— Arra való, kapitány, hogy okosan használja!

— Jó, én megpróbálom... de annyit mondhatok: inkább megyek a pokolba, mint hogy önnel újra hajóútra keljek!

— Ne hamarkodja el a dolgot, Bull, egyszer talán még könyörögni fog érte!

Bull akkorát fújt, mint egy cethal. Hamarjában válaszolni se tudott. Hevesen megmarkolta a szócsövet, és beleordította:

— Vitorlákat bevonni!

Ezt a parancsot is Bagótpöknek kellett a többi hajóra továbbítania.

Néhány pillanat múlva olyanok lettek a pompás fregattok és brigantinok árbocrúdjai, mint a cserebogarak által kopárra rágott fák.

Bagótpök kézbe vette Bull látcsövét, és a messzeségbe kémlelt.

Ám alighogy a lencsét a szeméhez igazította, megroggyantak a térdei.

Remegő szájjal dadogta:

— Szentséges Szűzanyám, egy fejet láttam, gróf úr, egy borzalmas fejet, akkora, mint egy fél ház! Elvesztünk!

Bilg már szabad szemmel is meglátta a szörnyeteget.

— Vízsugarakat fúj a levegőbe, mint egy bálna! — kiáltotta.

— És mit gondoltok, mi ez? — kérdezte Caprioli nagy lelki nyugalommal.

— Jaj, uramistenem — nyögte Bull —, ez egy állat, egy iszonyatos állat! Olyan állat, amilyen talán nem is létezik!

Caprioli a kapitány vállára tette a kezét.

— Ez semmi egyéb, mint egy tengeri kígyó, méghozzá nem is különösebben nagy: legfeljebb egy mérföld hosszú. Néhány millió évvel ezelőtt sokkal gyakrabban fordultak elő.

— Egy mérföld... — hápogta Bull. — Hiszen egész flottánk nincs egy mérföld hosszú...

A rémülettől kocsányon lógott a szeme.

Caprioli nyugodtan magyarázott tovább:

— Valószínűleg a vízözön előtti monstrumok egyike, amely véletlenül túlélte korát. A tenger mélyében, különösen a Sargasso-tenger táján az ősállatok néhány példánya még búvóhelyet talált. Időnként felbukkannak magányos hajók utasai előtt, de azok beszámolóit a szörnyetegekről senki sem hiszi el. Véleményem szerint ezúttal ismét az a furcsa uraság üdvözöltet minket... hm... az a bizonyos uraság, kapitány, az amszterdami Arany Apollóból...

— Vigye el az ördög! — hörögte Bull.
Caprioli nevetett:
— Az ötlet nem rossz, Bull, de mindeddig még egyetlen ördögnek sem jutott eszébe, hogy hasonszőrűek nyakát tekerje ki. Talán beszéljen egyszer saját maga erről a dologról a barátjával!
Bull felfújta a szakállát, és a sietve közeledő szörnyetegre meredt.
Bagótpök merően bámult a másik irányba.
Bilg félelem nélkül állt a kormánykerék mögött, és Caprioli utasítására várt.
— De hát szedje már össze magát, ember! — súgta halkan a gróf a kapitánynak. — Hiszen úgy reszket, akár a kocsonya, és se élő, se holt!
— Én már átéltem sok száz orkánt és tájfunt — mentegetődzött Bull —, de tengeri kígyókkal nem óhajtok megismerkedni...
— Az orkánjai és tájfunjai sem kérdezték meg öntől, hogy kíván-e velük sétára menni; a tengeri kígyónak talán esze ágában sincs megtámadni bennünket, talán...
Caprioli nem mondta ki utóbbi gondolatait. Aki azonban ismerte a grófot, az látta arcáról, hogy új ötlete támadt, amelyből határozott tervet kovácsolt.
— Jöjjön most velem az árbockosárba, hogy alaposabban megnézhessük ezt az állatot — szólította fel Bulit. — Ön, Bagótpök, markolja meg újra a kormánykereket, mert, másképp Borromausszal lövetem ki egy ágyúból, egyenesen a szörnyeteg torkába! Bilg maradjon a parancsnoki hídon, hogy parancsokat továbbíthasson. Hívja magához Habakukot, hogy az szükség esetén segítségére lehessen.

Az árbockosárból tisztán látszott, hogy a szörnyeteg csakugyan mérföldnyi hosszú.

Kígyózó mozdulatokkal, kényelmesen siklott előre a víz színén, és élvezettel süttette magát a perzselő nappal.

Időnként felemelte borzalmas fejét, toronymagasságú gőzfelhőket fecskendezett ki orrlyukaiból, és — mintha csak a maga kedvére játszadozna — egyre közeledett.

A hajókat, amelyek neki csak hullámokon libegő parányi tárgyaknak tűnhettek, nyilvánvalóan még észre se vette.

Már szabad szemmel is tisztán kivehető volt az irtózatos, óriási szarvszerű kinövésekkel borított baziliszkuszfej és a malomkerék nagyságú, üres tekintetű, vadul forgó sárga szempár, rovátkolt pupilláival. Szájában több hadihajó is elfért volna.

Az állat hátán meredek fűrészfogas taréj vonult végig, amely a farok combvastagságú csúcsán hatalmas tüskében végződött.

A bestia időnként felkanyarította farka hegyét, néhányszor meglóbálta, aztán újra visszasüllyesztette a tengerszint alá.

Szálldosó tengeri sirályok nagy raja került a szörny túlságos közelségébe és leheletének szívósodrába. A raj fehér füstként tűnt el orrlyukaiban, amelyek egy pillanat múlva süvöltő tüszentéssel fújták újra a levegőbe az egészet.

Néhány nagy cápa falánk kíváncsisággal úszta körül a szörny fejét.

Hosszú, villás kígyónyelv cikázott ki az állat szájából, és úgy belefetyelte őket, mintha szardíniák lettek volna.

Caprioli elgondolkozva nyomogatta állát, és feszült figyelemmel kísérte a történteket.

— Mennyi vitézség szorult önbe, kapitány? — kérdezte Bulltól.

A kolosszus a krákkal való kalandjára emlékezhetett, és két száj sarkát lebiggyesztve felelt:

— Talán bizony azt kívánja, hogy nekimenjek ennek a bestiának?!

Caprioli nevetve rázta a fejét.

— Néha jobb az ördögöt a kocsinkba fogni, mint harcolni vele. Ehhez több kell, mint bátorság, ezért kérdeztem. Látja, a többi hajó legénysége sem érzi magát biztonságban ettől a szörnyetegtől, integetnek, és az ön parancsait várják!

— Az *én* parancsaimat?!

Gyanakvó pillantás érte Capriolit.

— Valamennyi hajón azonnal szedesse össze az üres hordókat és víztartályokat, és dobassa őket a vízbe a tengeri kígyó felé eső oldalon. A mi hajónk orrán pedig készíttesse elő a leghosszabb, legerősebb vontatókötéleket!

A kapitány üveges szemmel meredt Capriolira, aztán nyelt egyet, és így felelt:

— Ha önnek úgy tetszik, lábunk alól levegőbe is röpíthetem a hajót, csakhogy a bestiának még nagyobb örömet szerezzek! — Fejéhez kapott. — Az ön felelősségére, gróf úr!

Kezébe vette a szócsövet, és leordította parancsait a fedélzetre.

Néhány perc múlva az első hordók már a vízbe csobbantak, és hamarosan néhány száz a tengeren úszott belőlük.

A még mindig meglehetős távolságban levő állatóriás kígyózása könnyű hullámverést támasztott a vízen, és a hordók, tartályok apró szigetekké verődtek össze, majd lassan eltávolodtak a hajóktól.

Bull kapitány újra a parancsnoki hídon állt.
Caprioli lement az ágyútérbe, és halk megbeszélést folytatott a tűzmesterrel.

— Hiszen egyszerűbb volna persze néhány jól célzott lövést irányítani a bestia lágyékába — vélte Borromaus. — Holtan már nem árthat nekünk... igaz, hogy akkor hasznát se vehetjük.

— Gondoljon arra — intette Caprioli —, hogy mielőtt elpusztulna, farkával ízzé-porrá zúzná a hajókat.

— Ahogy önt ismerem, gróf úr, még azt elhinném önről, hogy rábírta az ördögöt, imádkozzék el önként egy miatyánkot. De ez a terve...

Keze fejével végigsercegtette fehér borostáit, és fürkésző pillantást vetett a már alig félmérföldnyi távolságban úszó tengeri kígyóra.

— Hát csakugyan cserben akar engem hagyni, Borromaus?
A tűzmester toppantott falábával.

— Én még soha senkit sem hagytam cserben, és ha valaki teljes bizonyossággal számíthat rám, akkor ön az, gróf úr!
Caprioli átkarolta a tűzmester vállát.

— Örülök, hogy hozzám húz, Borromaus, nem is vártam öntől egyebet! De most munkára fel!

A tűzmester egymástól háromlépésnyi távolságban felállíttatta két legsúlyosabb ágyúját a hajó orrán. Ágyúgolyók és lőporos zsákok tömegét halmozták fel az ütegek mellett.

Az egyik matróz, aki régebben kőfaragó volt, keresztülfúrt hat ágyúgolyót. Három-három ilyen golyón keresztülhúzták a leghosszabb, legerősebb vontatókötelet, szorosan összecsomózták és vízzel teli dézsákba eresztették őket.

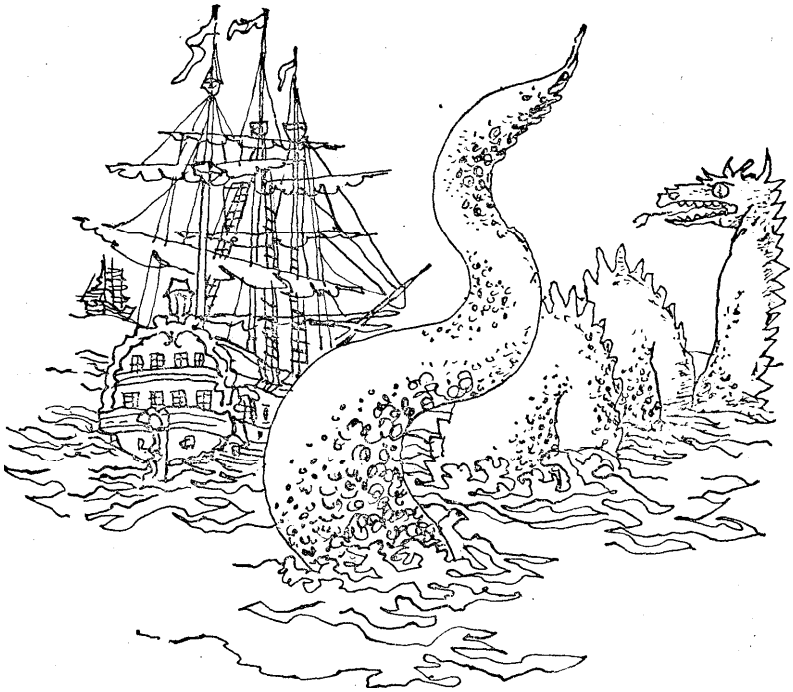

Caprioli a lépcsőhöz ment, hogy újra a fedélzetre jusson.

Egy félhomályos sarokból valaki halkan megszólította. Diaboli ferde vigyorral, félrehajtott fejjel dörzsölgette a kezét.

— Itt az idő, gróf úr — suttogta rekedten. — Csak egyetlen pillantással árulja el, hogy a segítségemet kéri, egy egészen kicsi, icipici kis pillantással... és a szörnyeteg odaát azonnal eltűnik a mélyben a soha-viszont-nem-látásra...

Caprioli mosolyogva dörzsölgette az állát.

— Egy ideig még az ön segítségével sem lesz képes elmerülni, tisztelt excellenciás uram! Nézze csak!

Kezével kimutatott egy tágra nyitott ágyúrésen.

A szörnyeteg már néhány fonalhossznyira jutott a hajókhoz, megszimatolta a hordókat, amelyekben előzőleg sózott hal és füstölt hús volt. Szaguk étvágyra gerjesztette. Kitátotta óriási pofáját, és behörpintette a hordók meg az embernagyságú tartályok százait, mintha csak a víz színén úszó kis morzsák lettek volna.

— Az ötlet nem rossz, ön magas rangot és méltóságot érhetne el minálunk — mondta a meglepett Diaboli ördögi vigyorgással. — De ezúttal előrelátó voltam, a hordók után a hajók következnek...

— Na, ne mondja!

— Megengedi, hogy a segítségére legyek?

— Ha majd Paramaribóban fölösleges ideje lesz, hogy általam kinevettesse magát, akkor visszajöhet, Diaboli. Most dolgom van!

Caprioli sarkon fordult, és felment a fedélzetre.

A hajók kátrányszaga láthatólag nem volt kellemes a tengeri kígyó orrának. Anélkül, hogy törődött volna a flottával, lassan odébbállt a közeléből.

Erre a pillanatra várt Caprioli.

Alighogy a hatalmas állat testhosszának négyötödével elúszott a hajó mellett, jelt adott a tűzmesternek.

Borromaus mindkét oromágyú csövét azokkal a golyóbisokkal töltette meg, amelyek hosszú vontatókötelekeken himbálództak hármasával. A golyóbisokat összecsomózó kötelek olyan nedvesek voltak, hogy a kilövés szempillantásnyi tüze nem gyújthatta lángra őket.

Ezeknek a vontatókötelekeknek a végeit az előárbocokra tekerték, és erősen megkötötték.

Borromaus még egyszer gondosan célzott ágyúival, aztán felemelte a kezét.

Az első üteg tüzére belenyomta az égő kanócot a gyújtólyukba.

Sistergő villámlással, egetverő robajjal dördült el a lövés, sivítva zúgtak pályájukon az összekötözött golyóbisok, és magukkal hurcolták a vontatóköteleket. Pillanatok múlva eldördült a második ágyúlövés is.

Az ütegeket úgy irányították, hogy a lövedékek a szörnyeteg fejének jobb és bal oldalán csapódjanak le. De még csak arra sem jutott idő, hogy súrolják a víz színét.

Amint a lövedékek kirobbantak a csövekből, az állat hallgatódzva emelte fel roppant fejét, jobbra kapott, balra kapott, és úgy benyelte a súlyos ágyúgolyókat, mintha zümmögő legyek lettek volna. A vontatókötelek kétoldalt kilógtak az irtózatos szájból.

A golyókat követő dördülés felijesztette a szörnyeteget kedélyes nyugalmából. Előbb megkísérelte átharapni a kényelmetlen vontatóköteleket. Ez azonban nem sikerült, mert a kötelek úgy beszorultak roppant agyarai közé, mint evés után a húscafatok.

Farkának egyetlen izgatott csapása a tengerbe sodorta a *Fantom*ról az előárboc felét és a parancsnoki híd korlátjának egy részét.

Bull kapitány és Bagótpök széles ívben repült a fedélzetre.

Bull belepottyant a fekete Baba egyik mosóteknőjébe, Bagótpök pedig egy halom szennyes ruha tetején kötött ki; de meg se mozdultak.

Bilg sértetlenül maradt a kormánykerék mellett, és tisztelgett Capriolinak, aki a fedélzeti ágyú oltalmában állt.

— Majdnem a szemébe ment — szólt a gróf Borromaushoz.

Aztán egy matrózt küldött, hogy nézzen utána a kapitánynak meg a kormányosnak, majd szájához emelte két tenyerét, és felkiáltott Bilgnek:

— Mindent te vezényelj!

Bilg sugárzó arccal tisztelgett újból, fogta a szócsövet, és csengő hangján lekiáltott a matrózoknak:
— Mindent én vezénylek!

A történtektől még mindig zavarodott matrózok engedelmesen szalutáltak.

A szörnyeteg most megpróbált béklyóitól szabadulni, és mintha puskából lőtték volna ki, úgy száguldott előre. De a végletekig kifeszült kötelek megfékezték.
A flotta megmozdult.

A matrózoknak sietniük kellett utánaengedni a vontatóköteleket annyira, hogy a tengeri kígyó farka a *Fantom* orra előtt csapkodjon.

A víziszörny most alá akart bukni, hogy a mélységben keressen menekülést. Időközben azonban az elnyelt rengeteg hordó szétoszlott benne egész testhosszában. Felhajtóerejük akkora volt, hogy a tengeri kígyó úgy úszott a víz színén, mint valami parafa dugó.

Erre újra nekiiramodott. A kötelek pattanásig feszültek. Szédületes gyorsasággal hurcolta a flottát maga után.

Caprioli észrevette a veszélyt, magához intette Habakukot, és parancsokat adott neki.

A szerecsen elrohant, majd Jaspers vitorlamesterrel együtt nekilátott, hogy egy combvastagságú sodronykötelet hurokká csomózzon, és mindkét végét öt hosszú kötélhez erősítse. A kötelek szabad végét a második árbocrúdra és az első árbocrúd csonkjára csavarták.

Habakuk medveerejével feje fölé emelte a kötélnyalábot, a hajó orrához vitte, és kivetette a tengeri kígyó farkából felkunkorodó tüskére.

Most aztán rakoncátlankodhatott a szörny, ahogy csak akart: a négy kötelet, amely megzabolázta, nem téphette el.
Mindamellett jó ideig tartott, mire a tengeri kígyó

feje amott elöl ráeszmélt arra, hogy egy mérföldnyivel hátrább, a farka végén valami nincs rendben.

Minthogy nem tudott lemerülni, dühében olyan gyors száguldásnak eredt, hogy a hajók üres árbocrúdjai meghajlottak a sebességtől.

Ám a tengeri kígyó nem egyenes vonalban menekült. Széles ívben hol jobbra, hol meg balra kanyarodva igyekezett elinalni és terhétől megszabadulni.

Caprioli számolt ezzel.

Tengeri térképpel a kezében ment fel Bilghez a parancsnoki hídra, és megállapította a szükséges menetirányt.

Aztán leintett Borromausnak.

A tűzmester most a gróf kézjelzései alapján állította be az ágyúkat, és saját kezűleg dugta be a kanócot.

Dörögve morajlott el az első ágyúlövés.

A súlyos golyóbis lapos ívben süvített a tenger színe fölött, és olyan közel vágódott vízbe a szörny feje mellett, hogy éppen csak súrolta, de a szörnyeteg nem tudta bekapni.

Rémületében harsogva fordult másfelé.

Kisvártatva újabb lövés dördült el.

A golyóbis ismét a tengerbe sistergett, ezúttal a túlsó felén, és lekaszált néhány bibircsókot a szörny fejének tüskeszarvairól.

Lövés lövés után dörrent a tengerben, míg végül a félelemtől és ijedtségtől kétségbeesett szörnyeteg rájött, melyik irányt kell betartania ahhoz, hogy ne zaklassák mindig újabb golyókkal.

Caprioli és a kormánykereket mesterien kezelő Bilg egész éjszaka folyamán a parancsnoki hídon őrködött, és ügyelt a menetirány betartására.

Valahányszor arra volt szükség, hogy a tengeri kígyó útirányt változtasson, Borromaus mindig újra elsütögette ágyúit.

A telihold fehér fénye és az éjszakában zölden csillogó kígyótest lehetővé tette, hogy hajszálpontosan célozzon.

A reggeli szürkületben felmerült a tengerből az amerikai part.

Amikor kevéssel ezután feltündököltek az első napsugarak, már tisztán kivehették Paramaribo erődítményének körvonalait.

Legfőbb ideje volt lekantározni a szörnyeteget, nehogy elnyargaljon a menekülést jelentő partok mellett.

— Köteleket elvágni! — hangzott hajóról hajóra Caprioli parancsa.

A terhétől hirtelen megszabadult szörnyeteg gondolatsebesen eliszkolt, és néhány pillanat múlva tovatűnt a messzeség ködében.

FOGADTATÁS PARAMARIBÓBAN

A hajók még mindig olyan szédítő iramban futottak, hogy a tartós szélcsend ellenére úgy viharzottak át a tengeren, mintha orkán hajszolná őket.

Csak közvetlenül a paramaribói kikötő előtt csillapodott sebességük annyira, hogy szellemhajók módján, elegáns ívben suhantak be, siklottak el a móló mentén, aztán horgonyt vetettek.

Az erőd parancsnoka és a révkapitány már messziről észrevették távcsövükkel a titokzatos flottát, és fellármázták a kormányzót.

Előbb attól tartottak, hogy kalózok támadnak a városra, de a kormányzó csakhamar felfedezte a hajók

árbocain a Holland Nyugatindiai Társaság lobogóit és a háromszögletű zászlócskákat Caprioli grófi címerével.

A kormányzó részint örült, hogy viszontláthatja Capriolit, mint a régóta várt flotta hadparancsnokát, részint meg irtózattal szemlélte a teljes szélcsendben, bevont vitorlákkal száguldó hajókat.

És honnét való a három brigantin?

Neki csak öt fregatt érkezését jelezték!

Parancsot adott, hogy ne lőjenek a flottára, de tartsák lövésre készen az erőd összes ágyúit.

Noha túlontúl jól ismerte ifjúkori pajtásának, Capriolinak elképesztő, hihetetlen kalandjait és tréfáit — szélcsendben még ő sem vitorlázhat!

És mégis...

Nem lehetséges, hogy a lobogók és zászlók egyszerűen a kalózok lépre csaló manővereihez tartoznak? Az ördög keze van a játékban?

Teljes gyorsasággal felvonultatta a helyőrség felét, és megszállatta velük a kikötőhidat. A katonák parancsot kaptak, hogy a legcsekélyebb ellenséges cselekedetnél azonnal lőjenek.

Semmi aggasztó nem történt.

Valamennyiüket megelőzve, matrózainak és katonáinak harsány éljenzése közepette a *Fantom* besuhant a kikötőbe. A horgonyláncok csikorogtak, köteleket hajigáltak a mólóra, hogy a pompás hajót odaerősítsék.

És íme: a fedélzet közepén, a korláthoz támaszkodva — semmi szemfényvesztés! — ott állt maga Caprioli, hórihorgasan és ösztövéren, és mosolyogva lengette kócsagtollas kalpagját. Csipkezsabóján ott villogott a Theophrasztosz-rend gyémántos csillaga.

Mögötte felismerte a kormányzó Habakukot és az öreg Peregrinust. A megrongált parancsnoki hídon pedig szemrevaló fiatalember állt a kormánykerék mel-

lett. Mintha kormányos és kapitány lenne egy személyben.

Aztán Caprioli mosolyogva tessékelt kézen fogva maga elé egy ifjú hölgyet: Larissát!

Most már a kormányzó utolsó kételye is eloszlott.

Halk hangon adott ki egy parancsot, amelyet rövid, meghökkent vonakodás után adtak tovább a katonáknak és az erőd tüzérségi parancsnokának.

Fönn, az erőd tetején felemelkedett a nehéz ágyúk csöve, és miután az ütegek füstöt és tüzet okádva golyóikat a vitorlások háta mögé zúdították, a katonák is magasan az árbocok csúcsa fölé tüzeltek muskétájukkal.

Megesett az a hihetetlen dolog, ami soha még elő nem fordult: egy befutó flottát élesre töltött tarackok és muskéták üdvlövése fogadott!

A szellemflotta érkezésének híre szélvészgyorsan terjedt el a városkában.

Az emberek ijedten szorongva bújtak el pincéjükben. Mikor azonban meghallották az ágyúdörgéseket, a muskétások üdvlövéseit és a katonák harsány éljenzését, amely egybevegyült a hajókon álló tengerészek és katonák üdvrivalgásával, nagy tömegekben tódultak a kikötőbe.

Nem tudtak hova lenni elragadtatásukban, amikor kiderült, hogy az állítólagos kalózok az Amszterdamból régóta várt vitorlások.

Az utolsó hajót még le sem rögzítették a kikötőgáthoz, amikor a *Fantom* kötélhágcsóját már leeresztették, és Larissa lobogó szoknyákkal repült rajta lefelé, egyenesen édesapja kitárt karjaiba.

Kimért léptekkel, hogy a lánynak időt hagyjon, követte őt Caprioli Peregrinusszal és Habakukkal.

Pieter van Groenhagen, aki csaknem olyan magas volt, mint a gróf, de pirospozsgás arcú és testes, átölelte barátját. Harsogó nevetéssel leplezte a rémületet, amely még mindig csontjaiban bizsergett.

— Hohohó, öreg fiú, te szélcsendben, vitorlák nélkül száguldasz ide, mintha csak magát az ördögöt fogtad volna hajóid elébe! Mondhatom, szépen rám ijesztettél! Megint csak régi szemfényvesztéseid egyike, mi?! Caprioli somolygott.

— Most az egyszer nem éppen az ördöggel magával húzattam a hajókat, de azért alig fogtál mellé.

A kormányzó szívélyesen kezet rázott Peregrinuszszal, és az örömtől sugárzó Habakukot üdvözlésül válon veregette.

Mielőtt beszálltak volna a hintóba, hogy a kastélyba kocsikázzanak, a kormányzó félrevonta barátját.

— Az a fiatalember, akit a *Fantom* parancsnoki hídján láttam, a hajó kormányosa-e vagy a kapitánya? — kérdezte.

— Tegnap óta mindkettő. A kapitány és a kormányos kissé behorpasztotta kemény koponyáját, és az utazás legnehezebb szakaszán kénytelenek voltak kabinjukban maradni. De már...

Körülnézett, és meglátta Bullt meg Bagótpököt, amint sötét arccal álldogálnak a viharosan tolongó tömegben. De ábrázatuk nyomban felderült, amikor a gróf intett nekik, és dicsérő szavak kíséretében bemutatta őket. Ám utána olyan volt a kormányzó kérdése, mint a hideg zuhany.

— Amint hallom, baleset érte, kapitány. Ennek ellenére képes lesz-e kormányosával együtt újra átvenni a *Fantom* vezetését és kifutni holnap reggel?

— Holnap reggel?

Bull segélykérően tekintett a grófra, majd rámutatott a cudarul megrongálódott *Fantomra:*

— *Ezzel* a hajóval?...

Capriolit is meglepte a kérdés, de nem szólt semmit.

— A *Fantomot* bízza csak rám, kapitány, holnap reggelre felszerelik minden szükségessel, és útra készen áll majd. Én csak azt akarom tudni, hogy ön útra kész-e.

— Tulajdonképpen igazán megérdemelnénk néhány napi pihenést, kegyelmes uram — hebegte Bull.

A kormányzó magasra húzta szemöldökét.

— Így beszél egy kapitány?! A Holland Nyugatindiai Társaság flottájában egy vezérhajó kapitánya?!

Bagótpök megtörölte az orrát, és csüggedten szólt közbe:

— Pokoli út volt, amit megtettünk, és most...

— ...amikor azt hiszik, hogy végre megérkeztek a mennyországba, én bevágom az orruk előtt a Paradicsom kapuját — egészítette ki a kormányzó, és elmosolyodott kettejük megrökönyödött ábrázata láttán. — Nos, bizonyára sok minden történt útközben, ez meglátszik a *Fantom*on, de a többi hajó nyilvánvalóan sértetlenül maradt, és legénységük is épkézláb.

Bull fölborzolta a szakállát, és így mormogott:

— Igen, kegyelmes uram, de volnának itt még bizonyos dolgok, amelyeket el kéne intézni...

— Igen, mégpedig nagyon sürgősen, méltóságos uram — kotyogott közbe Bagótpök. Hüvelyk- és mutatóujját összedörzsölgetve úgy tett, mintha pénzt számlálna, miközben segélykérő tekintetet vetett Capriolira.

De a gróf elmerülten nézegette, milyen mesterien építették meg az erődöt magasan a kikötő fölé.

A kormányzó mérges lett.

— Adósa maradt-e valaha is egy fillérrel a fizetésükből a Holland Nyugatindiai Társaság?

Bull megszeppenve mentegetődzött:

— Dehogy, kegyelmes uram! Most azonban nem a fizetésünkről van szó!

Caprioli hagyta, hogy ezek ketten, akiknek amúgy is csak jelentéktelen osztalék járt a zsákmányból, a saját levükben főjenek. Csak amikor a kormányzó közvetlenül őhozzá fordult és megkérdezte: — Nem magyaráznád meg nekem, mit akar voltaképpen a kapitány meg a kormányos? — akkor felelte:

— Hát igen, mi útközben egy kis üzletet csináltunk... ezt majd később magyarázom meg neked, kegyelmes uram, és ezek ketten szeretnének a részükhöz jutni, mielőtt ismét útra kelnének. Helyes volna, ha a *Fantom*tól a kastély egyik biztosan zárható kamrájáig nyomban felállíttatnál egy dupla sorfalat fegyveres katonákból, és az én Habakukomnak húsz markos legényt adnál. Ezek segítsenek neki, hogy bizonyos zsákokat biztonságba helyezhessen. Bull kapitány és Bagótpök kormányos pedig egyelőre térjen vissza a *Fantom*ra, és ellenőrizze a helyreállítási munkálatokat mindaddig, amíg a te saját hajóácsmestered fel nem váltja őket. Továbbá azonnal alakítsanak egy hajóstisztekből, matrózokból és katonákból álló küldöttséget, amely a zsákok szállítására felügyeljen. Peregrinus lajstroma alapján ellenőrzi majd, hogy egyetlen zsák se hiányozzék. Mindezeket megelőzően azonban Bilggel és Opzoom kapitánnyal — akiket nem látok itt — közlik majd a kormányzó parancsát, hogy azonnal jelenjenek meg előtte a kastélyban.

— Opzoom kapitány?... — kérdezte csodálkozva a kormányzó. — Az oly régóta esedékes *Vlissingen* kapitányáról beszélsz?

— Igen, ő az, akit említettem, kegyelmes uram... útközben őt is kihalásztuk, és vele együtt a legfontosabbat, amit neki ide kellett szállítania.

A kormányzó értetlenül ingatta a fejét

— Azt hiszem, nagyon sok mondanivalód lesz számomra, grófom!
— Sokkal több, mint gondolnád, kegyelmes uram!
Gyorsan kiadták a parancsokat a degeszre tömött zsákok biztonságba helyezésére.

Caprioli barátjával és Larissával együtt beült a csézába. A lakosság ujjongó éljenzése közepette vágtattak fel a kastélyba.

Mivel a kormányzó hosszú megbeszélésre számított, a város előkelőségeit, valamint a garnizon és a leváltásukra küldött osztagok meg a hajók tisztjeit csak a késő esti órákra hívta egybe a kastély termeibe, a fogadási ünnepélyre.

NAGY ELHATÁROZÁSOK

Az előszobában szolgálatot teljesítő inasnak unos-untalan türelemre kellett intenie Opzoom kapitányt és Bilget, mert a kormányzó és a gróf megbeszélése sehogy sem akart véget érni.

Már délre járt az idő, mikor végre bebocsátották őket.

Opzoom óvatosan ereszkedett le a selyemmel bevont szék peremére. Bilg magától értetődő természetességgel foglalt helyet.

— Caprioli elmesélte nekem, mi minden történt útközben — kezdte a kormányzó Opzoomhoz fordulva. — Öntől ugyan elorozták hajóját a kalózok, de ön bátor férfi és kitűnő kapitány. A pénzeket, amelyeket Paramaribóba kellett hoznia, sikerült megmentenie, amint hallottam, és...

A becsületes Opzoom itt félbe akarta szakítani a kor-

mányzó szavát, de Caprioli jelentőségteljesen intett neki, hogy hallgasson.

— ...a Holland Nyugatindiai Társaságot nem érte kár. Caprioli gróf felajánlotta a maga részét a kalózoktól zsákmányolt aranykincsből kárpótlásul az elvesztett hajóért és annak rakományáért...

— Gróf úr! — Opzoom megilletődve meredt Capriolira.

A gróf elhárítóan legyintett.

— Ha ezzel az arannyal kisegíthetek a bajból egy derék, jóravaló embert, akkor ez a becstelen pénz újra visszanyeri becsületét. Szóra sem érdemes, kapitány!

— Megbízom majd egy másik parancsnoksággal — folytatta a kormányzó —, de erről holnap beszélünk tovább. A zsákmány igazságos elosztásáról is tanácskozunk még a gróffal. Közölje tiszttársaival meg a legénységgel, hogy holnapra ezt is nyélbe ütjük.

Ránézett Bilgre.

— Most térjünk át a te dolgodra, fiatalember! Te bebizonyítottad ezen az utazáson, hogy egy jó matróznál több rejlik benned. A gróf úr, elismerése jeléül, letette érted a tiszti kauciót, én pedig most kinevezlek téged tengerész hadnaggyá. Légy továbbra is olyan szerény és igyekvő, mint eddig voltál, hogy aztán nemsokára mint önálló kapitány vezethesd a saját hajódat. Egy inas később elvezet személyi titkáromhoz, az pedig kiállítja számodra a kinevezési okmányt. Most eredj a szertár gondnokához, és kérd el tőle a legjobb hadnagyi egyenruhát, ami csak raktárán van. Ha nem áll jól, a szabó majd hozzád igazítja. Ma estére már mint tengerész hadnagyot szeretnélek köszönteni az estélyen.

Bilg sápadtan és mereven ült a széken.

A kormányzó felállt. A tárgyalás befejeződött.

Opzoom kapitány kénytelen volt észrevétlenül Bilg

karja alá nyúlni és talpra állítani, különben nem tért volna magához révületéből.

Caprioli ismét egyedül maradt a kormányzóval. Kihúzta zsebéből a császári pecséttel ellátott iratot, amelyet barátja röviddel érkezése után adott át neki. A parancs több mint egy héttel ezelőtt érkezett egy gyorsvitorlással; a bécsi udvar egyik titkos futára hozta. A futár szóbeli üzenetként csak annyit közölt a kormányzóval, hogy a császár megparancsolta Capriolinak: a gróf, érkezése után való reggelen, máris keljen útra ismét.

Caprioli még egyszer gondosan elolvasta az írást.

— Hosszú és terhes utazás lesz, Pieter. Te elrendelted, hogy a *Fantomot* holnap reggel szereljék fel, tehát rendelkezésemre kívánod bocsátani. Ezt külön megköszönöm neked!

A kormányzó mosolyogva hárította el Caprioli köszönetét:

— Úgy hiszem, a saját hajódon, kevésbé hosszúnak és kevésbé terhesnek tűnik majd számodra az utazás — mondta.

— A *saját* hajómon?...

— Nos, igen, a *Fantom* az én tulajdonom. Amiért Larissát épségben visszahoztad hozzám, hálából neked ajándékozom további utazásaidra. Aligha találkozol hamarosan még egy ilyen pompás hajóval!

Caprioli megrendülten hallgatott.

Jó időbe tellett, mire elgondolkozva felelte:

— Vajon egy szép napon nem kell-e túl drágán megfizetnem ezért az ajándékért, annak ellenére, hogy te olyan könnyedén ajándékozol el egy hajót, mint egy dúsgazdag ember egy dukátot?...

A kormányzó nevetett.

— Bizalmatlanságra semmi okod, kedves Cyps, én nem kérek érte semmiféle viszonzást. Miért ne lehetnék egyszer nagyvonalú egy régi jó barátommal?!

— Egy kereskedő nagyvonalúságának titokban mindig ára van, kedves Piet!

— Mi mindent nem tudsz! — Pieter van Groenhagen jókedvűen csapkodta vaskos combjait. — Úgy látszik, te éppoly nagy véleménnyel vagy a kereskedőkről, mint én a diplomatákról! De ezúttal csakugyan adakozó kedvemben vagyok! A zsákmánynak az a harmadrésze, amely téged mint hadparancsnokot jogosan megillet, és amelyet te olyan könnyű szívvel ajánlottál fel az elpusztult *Vlissingen* ellenében — mégiscsak 162 500 dukátról van szó! —, jóval több, mint magának a különben szintén költséges *Fantom*nak az értéke. Ehhez jön még az a megmentett 30 000 dukát, amelyet Opzoom kapitánynak a *Vlissingen*en kellett volna számomra elhoznia. Ezek után igazán megszégyenítenél, ha a jövőben nem tekintenéd a vezérhajódat saját tulajdonodnak! Egyébként itt van az ajándékozási oklevél.

Odament az íróasztalához, felvett róla egy előre odakészített pergamen tekercset, és átadta a barátjának.

Caprioli átvette az okmányt, és elgondolkozva for gatta a kezében.

A kormányzó folytatta:

— A kalózoktól zsákmányolt brigantinok kincseikkel együtt elvesztek volna, ha ez a Bilg meg nem menti őket. Következésképpen a Társaságot nem illeti meg semmilyen hányad sem a kincsekből, sem a brigantinokból; a Társaságot kielégíti a *Vlissingen*en őrzött aranyak visszatérítése és az a nagy összeg, amelyet te ajánlottál fel kártérítésül a hajóért meg annak rakományáért. Én majd megfelelően értesítem az urakat Amszterdamban.

Caprioli a mutatóujjával bajuszkáját babrálgatta.

— Úgy látom, új védőszentje akarsz lenni a tenge-

részeknek — mondta mosolyogva. — De mert a képedhez ugyancsak nem illenék a dicsfény, kedves Piet, mégiscsak újra óvatosan érdeklődnöm kell, hogy mi az ára ennek a fejedelmi gesztusodnak!

— Ha a titkos árára gondolsz, úgysem fogod észrevenni, amikor megfizeted! Akkor meg mit törődsz vele?! — A kormányzó kezét dörzsölgette.

— Remélhetőleg beválik a számításod — intette Caprioli. — Én mindenesetre szavadon foglak!

Az ablakhoz lépett, és letekintett a kikötőre.

Hosszú sorban ringatództak a hajók a kikötőgát mentén, és még mindig agyonbámulták őket. Egyes tengerészek köré hevesen handabandázó csoportok verődtek.

— Ha elbocsátanád a Társaság szolgálatából a *Vlissingen* legénységét, és még néhány ügyes tengerészt adnál nekem hozzájuk, akkor elég személyzetünk volna a három brigantinhoz — mondta Caprioli, mintha hangosan gondolkoznék. — A kalózok karmaiból kiszabadított tengerészek közül is bizonyára csatlakozna hozzánk egynéhány.

A kormányzó hozzá lépett.

— Megkaphatod őket a brigantinokra, ha ők is úgy akarják. És a fregatok is nyilván nélkülözhetnek néhány jó matrózt, hogy a brigantinok legénysége újra teljes legyen.

— Átengednéd nekem Bichler tűzmestert is?

— Nehéz szívvel, legjobb embereink egyike. De belátom, szükséged van egy ilyen szakemberre.

Caprioli mindkét karjával megragadta barátját.

— Piet, akkor az az ötletem támadt: lehetséges volna, hogy a három brigantin a Társaság lobogója alatt, de saját számlájára hajózzon?

A kormányzó néhány pillanatig tűnődött.

— Ha a Társaság érdekelt lenne az üzletekben, akkor lehetséges...

Caprioli kérdőn felhúzta szemöldökét.
— És mit jelent az, hogy „érdekelt"...?
— Hát például, ha egy bizonyos Caprioli gróf egyszer véletlenül, persze egészen véletlenül Szentpétervárra kerülne, akkor nagyon kedves volna tőle, ha közölné a cárral, hogy a Holland Nyugatindiai Társaság jó áron hajlandó az összes oroszországi prémet felvásárolni, amennyiben azokat a kikötőkbe szállítják. Mi viszont nemes faanyagot szállíthatunk palotái berendezéséhez, mert még mindig eszeveszetten építkezik.
A kormányzó néhány lépést tett föl s alá, majd így folytatta:
— Egyetlen szócskán múlik az egész, tudod... persze, csak ha a te szájadból hangzik el...
Caprioli szemében olyan fény villant fel, hogy egy pillanatra zavarba hozta vele barátját.
— Jól van, Piet, amennyiben hajlandó vagy olyan sokáig várakozni, amíg valami szél egyszer Szentpétervárra hajt, szívesen tudatom a cárral az üzenetedet. De most térjünk a tárgyra: a három brigantin legyen Bilgé: megszolgált értük. De ezt csak akkor tudhatja meg, ha már felküzdötte magát kapitánnyá. Addig azt kell hinnie, hogy a Társaság tulajdonát képezik.
— Átírhatjuk őket védenced nevére a hajók jegyzékében anélkül, hogy egyelőre tudomást szerezne róla. Az okmányt még ma kiállíttatom, és letétbe helyezem számára.
Caprioli bólintott, és így folytatta:
— Egy kisebb részvénytársaságot alapítunk, mindenki számára egyenlő nyereség- és veszteségrészesedéssel. A brigantinokat egyelőre látszólag a Társaság bérli, mert a fiatal Bilgnek még hozzá kell szoknia a gazdagsághoz, amelynek veszélyeit még nem ismeri. A részvénytársaság alaptőkéje a tengerészek mostani zsákmányosztalékából tevődhetne össze, amennyiben haj-

landók együttműködni. A többiek kapják kézhez zsákmányrészesedésüket. A Holland Nyugatindiai Társaság úgyis lemondott a jutalékról. Mi a véleményed erről az elgondolásról? A katonák kifizetését rád bízom.

— Nagyon-nagyon furcsa ötlet, kedves Cyps, és olyan szokatlanul különleges, mint minden tekörülötted. De ha így gondolod... — Aztán kis szünet után, minden átmenet nélkül, megkérdezte: — Akkor hát holnap reggel elhajózol Szentpétervárra?...

— Hát tudod?

A kormányzó bólintott.

— Én ugyan nem kérdeztem tőled semmit, de nekünk, kereskedőknek is megvan ám a magunk titkos diplomáciája, és főleg titkos hírszolgálatunk működik kiválóan. Ha ezenkívül nem volnánk képesek arra, hogy a legapróbb jeleket nagy egésszé illesszük össze, rossz üzleteket kötnénk. A te úticélod nem tartozik rám, de a brigantinok számára értékes rakományom van Szentpétervárig: nemes fák és fűszerek. Együtt vitorlázhatnának a fregattokkal. Szentpétervárott aztán nemes prémeket vehetnének fel Amszterdam számára. Az erőd kiszolgált katonáit pedig azok a hajók szállítják majd haza, amelyeket néhány napon belül idevárunk.

— Neked diplomatának kellett volna lenned, Piet — nevetett Caprioli.

— Mint kereskedő többre viszem, öreg fiú!

— Ám jó, talán még Pétervárott leszek, amikor a hajók befutnak, és akkor törődhetnék velük egy kicsit.

— Ez bizony nagyon előnyös lenne, Cyps, mind az új részvénytársaságnak, mind a Holland Nyugatindiai Társaságnak. De áruld már el végre: ki is voltaképpen ez a Bilg, aki olyan fontos szerepet játszott utazástok alatt?

Caprioli vállat vont.

— Többet kérdezel, mint amennyire felelni tudok.

Még csak a valódi nevét sem ismerem... egészen rendkívüli kölyök! Azt akarja, hogy csak Bilgnek hívják. Larissa mesélte, ezt a gúnynevet annak a hajónak a kapitánya ragasztotta rá, amelyen első ízben szolgált, hogy nevetségessé tegye mint hajósinast. „Bilg"-nek ugyanis azt a hajógerinc alatti fenékcsatornát hívják, amelybe a beszivárgó, piszkos üledékvíz gyűlik össze. Galád egy elnevezés ez, de Bilg mégis úgy viseli, mint valami kitüntetést. Ma már sokan örömest hívatnák magukat Bilgnek, ha a helyében lehetnének.

— Tudod, hogy miért szegődött el hajósinasnak?

— Sosem kérdeztem tőle. A hajósinasok sorsa gyakran roppant különös. Larissa — ez is rendkívül furcsa — mindjárt az utazás kezdetén melegen összebarátkozott vele. Ő említette egyszer, hogy a fiú az apját keresi. Különös ok arra, hogy valaki hajósinasnak menjen, és meglehetősen reménytelen út ahhoz, hogy célját elérje. Úgy fest, mintha jó házból származna, erre vall a külseje, a viselkedése; nemcsak ír és olvas, hanem olaszul és franciául is tud. Angolul és hollandul nyilván a hajókon tanult meg. Anyanyelve, úgy látszik, a német.

A kormányzó vidáman felnevetett.

— A legkülönösebb azonban az, hogy Caprioli gróf ilyen meleg hangon beszél egy kis hajósinasról!

— Máris tengerész hadnagy, kedvesem!

— Nem nagy kunszt, ha Caprioli a parancsnok!

— Dehogyisnem! Éppen azért volt nagy kunszt, bárki másnál hamarabb érte volna el!

Caprioli elgondolkozott. Aztán csöndesen így szólt:

— Kezdettől fogva megszerettem azt a kölyköt, mintha csak a saját fiam volna...

A két férfi hallgatott.

Az ingaóra nyugodalmas tiktakolása úgy számlálta a másodperceket, mint a pénzdarabokat.

Végül a kormányzó szólalt meg:

— Mi van tulajdonképpen a fiaddal? Végtére is a keresztapja lennék!
Caprioli sóhajtott.
— Hosszú évek óta nem láttam. Alighogy a feleségem meghalt, indulnom kellett. Te magad is tudod jól, ezekben a háborús időkben az én szolgálatom még azt sem teszi lehetővé, hogy néhány hétre hazalátogassak. Lám, annak is mennyire örültem, hogy egy ideig veled lehetek, és most... De a fiúról jó híreket kapok tanáraitól és az udvarmesteremtől.
— De mikor kaptad a legutolsó híreket?
— Hát bizony... idestova több mint két éve. A császár titkos kabinetjét kivéve más halandónak nagyon nehéz útközben elérnie engem.
Újra elhallgattak mindketten, és gondolataikba merültek.
— Szerettem volna többet megtudni erről a... hadnagykáról — törte meg végül a csendet a kormányzó.
— Miért? Olyan fontos neked ez a gyerek? Hiszen alig ismered!
— Éppenséggel nagyon is fontos nekem, Larissa beleszeretett...
— Larissa?!...
— Miért ne, jóravaló és csinos kölyök, igazán tetszhet egy lánynak.
— Csacsiság, Piet! Még hogy Larissa meg ez a... akármilyen szemrevaló... mégiscsak egy jöttment!
— Az imént még egészen más hangon beszéltél róla!
— Elismerem, de mégis...
— Semmi „mégis"! Én csak annyit mondhatok neked, hogy ha csakugyan olyan, amilyennek leírtátok nekem, akkor tárt karokkal fogadom vőmnek. Larissának van elég pénze, de egy becsületes jellemű férfit mégsem vásárolhat érte. És ma már Bilg is jómódú fia-

talember, Larissának nem kell attól tartania, hogy csak a hozományáért veszi feleségül.

— Ilyet Bilg soha nem tenne! — vágta rá Caprioli, sokkal hevesebben, mint szándékozta.

— Látod, éppen ez az, amit hallani akartam tőled, Cyps!

— Ravaszdi! — Caprioli csöndesen nevetgélt. — A te számításaid, úgy látszik, mindig beválnak, Piet, tőled még egy diplomata is tanulhat!

A kormányzó jókedvűen hunyorított.

— Az oroszországi üzletem haszna ezerszeresen felülmúlja azt az összeget, amelyet a zsákmányrészesedésről és a brigantinokról való lemondással veszítek! És ráadásul még egy ilyen pompás vőhöz is jutni, mint ez a Bilg... Úgy látom, te még mindig nem veszel észre semmit...

Caprioli kérdően nézett barátjára.

— Hát egészen megfeledkeztél Viccecskéről, a libatacskódról? Azért a meglepetésért még akkor bosszút esküdtem!... Nos, én is visszavágok a magam módján!

Caprioli kacagott.

— Hát a Viccecske tojásaiból kikelt ugató libákról is megfeledkeztél? Én is bosszút esküdtem annak idején ezért a tréfáért, gondom lesz rá az adott pillanatban.

A kormányzó hirtelen elkomolyodott.

— Úgy látom, a sors olyan elégtételt készít elő neked, amilyenre álmodban sem gondolsz...

— Mit jelentsen ez, Piet?!

— Még nincsenek pontos értesüléseim, de feltételezéseim csaknem bizonyosságot jelentenek. Hagyj még egy kis időt, nemsokára tisztán látok.

Sorsának hirtelen fordulatától egészen megzavarodva hagyta el a kastélyt Bilg, és a városka legszélső házai közé menekült az emberek elől.
Egyedül akart maradni a gondolataival.

Órák hosszat tartó csavargás után vissza akart térni a kastélyba, de kanyargós mellékutcákba keveredett, és nem talált ki belőlük. Nem is látott senkit, akitől megkérdezhette volna, hogy merre menjen.

— Lám, lám, fiatalember, eltévedtünk egy kicsit, he? No, ez tapasztaltabb emberekkel is megesik! — hallott hirtelen egy rekedt hangot egy sötét kapualjból.
Ijedten lépett hátra.
Hiszen ez a hang ismerős!

A gomolygó sötétségből lassan kiformálódott előtte Diaboli kurta lábú alakja.

— Miért olyan ijedős, Bilg hadnagy? Én félig sem vagyok olyan gonosz, mint amilyennek az emberek lefestenek, sőt, nagyon is jó barát tudok lenni, ha valaki csak egy kicsit kedves hozzám...

Bilg még messzebb hátrált, és elutasítóan emelte fel a kezét.

— Hagyjon engem békén, menjen a fenébe, semmi dolgom önnel! — dadogta.

— Ne siesse el a dolgot, fiatal barátom — hangzott Diaboli válasza titokzatosan csábos hangon. — Mindjárt másképp beszél majd... önre ugyanis vár valaki!

— Vár valaki?... Hol vár és kicsoda? — kérdezte döbbenten Bilg.

— Itt, a csapszékben!

Diaboli hüvelykjével a háta mögé mutatott, a kapualj mély sötétségébe.

— Az én barátaim nem járnak kültelki kocsmákba!

— Ne olyan hevesen, fiatal barátom, odabenn való-

ban vár önre egy hölgyecske, akit ön jól ismer, egy édes kis boszorka, egy cukorfalat! — Kéjesen pattintgatott hüvelykjével és középső ujjával.
— Hazudik! — kiáltotta Bilg. — Hazug csirkefogó!
Diaboli szomorúan bámult rá cápaszemével.
— Milyen igazságtalan velem, fiatalember!
Bilg ridegen elfordult tőle.
— Bilg! — hívta ebben a pillanatban egy hang. — Bilg!
A fiú megtorpant, De hisz ez lehetetlen! Larissa hangját hallotta volna?!...
— Na, mit mondtam önnek?!
Diaboli sanyarú szája széles vigyorba húzódott.
Bilg néhány gyors lépést tett előre, és szeme megpróbált áthatolni a sötétségen.
Egy gyönge, alig kivehető fénycsík egy nem eléggé szorosan záródó ajtót sejtetett.
Arrafelé tapogatódzott, megtalálta az ajtó gombját, és a következő pillanatban egy kikötői lebuj küszöbén találta magát.
A söntés csaknem üres volt.
A kövér kocsmáros a pult mögött szundikált.
Az egyik sötét sarokban félig részegen ült egy matróz egy pohár rum mellett, maga elé meredt, és valami fájdalmas dallamot pengetett gitárján.
— Bilg! — hallotta ismét a halk, csaknem suttogó hívást.
Tekintete arrafelé rebbent, ahonnét szólították. Úgy érezte, hogy a leghátsó zugban, az olajmécses libegő fényében felismert egy alakot. Az összefüstölt mennyezetről egy kitömött krokodil csüngött le a nő feje fölé.
Dobogó szívvel lépett közelebb ehhez az asztalhoz, és... Larissa előtt állt!
— Úristen, hogyan kerülsz ide?! Mit csinálsz itt?! — hebegte.

A lány mosolygott.

— Terád vártam, mert feltétlenül négyszemközt kell veled beszélnem!

Odébb tolt egy széket, és Bilg leült, mint egy lidérces álmot látó alvajáró.

— De honnét tudhattad, hogy éppen erre járok? Hiszen eltévedtem!

Látta, hogy a lány szép fogai megcsillannak.

— Vágyódásom súgta meg, Bilg... nő vagyok... ezenfelül én itthon vagyok Paramaribóban.

A kocsmáros kíváncsian csoszogott oda, és a rendelés iránt érdeklődött.

Bilg rámutatott a meglehetősen öblös ónkupára, amely Larissa előtt állt. A kocsmáros neki is hozott egy kupa malváziait, aztán ismét elmerült üvegjei mögött a söntéspultnál.

— Nos, Bilg, hát nem jó kis titkos-csöndes búvóhely ez, ahol olyan szavakat válthatunk, amelyek csak ránk tartoznak? — kezdte újra Larissa.

Bilg még mindig nem tért magához, szótlanul bámult bele kupájába. Az egész utazás folyamán egyetlenegyszer látta Larissát egy pohár borral a kezében, és akkor is csak annyit kóstolt belőle, mint egy madárka.

Kortyolt egy aprót. A nehéz bor tűzfolyamként áradt végig belsején.

— Nem szeretsz már, Bilg? — hallotta Larissa hangját.

Ránézett a lányra.

— Miért kérded?...

Igen, ezek Larissa csodálatosan fekete szemei, de hiányzik belőlük az a tiszta fény, amelyet a hajón annyira megszeretett.

— Nos? — unszolta a lány.

— A hajón tudtad jól... és nem kellett megkérdezned tőlem... — felelte a fiú remegő ajakkal.

A lány gyöngéden megsimogatta a kezét — először az életben.

— De most biztosan kell tudnom, vida mia, amor mio... életem, szerelmem... biztosan kell tudnom, mielőtt megkérdezem apámat — lehelte.

Bilg még soha nem hallotta őt spanyolul beszélni, hacsak nem Borromaushoz szólt.

— Mit akarsz kérdezni apádtól?

— Ó, hogy beleegyezik-e a házasságunkba, muy amor mio!

Bilg el akarta húzni a kezét a lánytól, de nem tudta.

— Nem most azonnal, Bilg... néhány év múlva... de tudnom kell, hogy várhatok-e rád... — suttogta tovább a lágy hang.

A fiú rámeredt a lány kezére, valahogy idegen volt.

— Hol az a szép gyűrű, amelyet a *Fantom*on állandóan viseltél, és le nem tettél soha? — kérdezte.

— Ah, a gyűrű?... Elküldtem az ötvöshöz, hogy csiszolja át a kövét...

Miért nem tűnt fel neki soha eddig, hogy Larissának ilyen keze van: hosszú, erősen kihegyesedő, horgas ujjak, olyan körmökkel, amelyek szinte karmokként görbülnek; Bilget póklábakra emlékeztették.

Larissa most olyan szorosan melléje fészkelődött, hogy érezte karjának melegét.

— Megmondhatom hát apámnak? — tért vissza a lány gyöngéd hangon eredeti kérdésére.

Bilg dacosan lebiggyesztette alsó ajkát.

— Előbb meg kell találnom az apámat!

Larissa csengőn felkacagott.

— Apádat keresed, amikor az egész hosszú út folyamán melletted volt a *Fantom*on... számtalanszor beszéltél vele!

Bilg elhűlve meredt a mellette ülő lányra. Az szoro-

sabban hozzá simult; a fiúnak nem volt módja arrább húzódni.

— Tudod te egyáltalában, hogy Cyps bácsi kicsoda? — búgta a lágy hang.

— Caprioli gróf? Hát a te keresztapád...

— Igen, de mi a valódi neve?

Bilg fejében forogni kezdett a világ.

— Hát más neve is van?...

— Igen, a tied!

Bilg hátrarántotta a felsőtestét a lányétól.

— Hagyd ki az apámat a játékból, Larissa! — Torka és szája kiszáradt a haragtól és megdöbbenéstől.

Larissa kacsintgatva nevetett rá.

— Úgy hívják, hogy Cyprian Amadeus Fantoroso gróf, és te a birtokán születtél.

— Larissa! Ha ez igaz! De miért nem mondtad meg már a hajón?

— Bebizonyíthattad volna iratok nélkül, hogy te egy Fantoroso gróf vagy? Azt képzeled, hogy Cyps bácsi felismerte volna elszökött fiát egy szeleburdi hajósinasban?

— De hadnaggyá neveztek ki, Larissa, iratok nélkül!

A lány nevetett.

— Igen, mert én előzőleg mindent elmeséltem az apámnak, különben Cyps bácsi soha nem tehette volna le érted a tiszti kauciót!

— És milyen bizonyítékaid vannak?

— Több mint elég, Bilg; az egész lényed, különleges műveltséged, megfontoltságod és hősiességed, amikor Caprioli gróf rád bízta a *Fantom* parancsnokságát, és ahogy te azt magától értetődően átvetted; de legfőként hogy annyi mindent tudtál a Fantoroso-kastélyról és a családodról. Hiszen minderről elég gyakran beszélgettünk...

Bilg lehorgasztotta a fejét, keze reszketett. Lehunyta a szemét, és képtelen volt még egy szót szólni. Sötét álomfátylak burkolták be. Gondolatai képekké alakultak át... boldogító, ijesztő, valótlan képekké, amelyek zavaros körökben örvénylettek körülötte...

Amikor hosszú idő múltán felserkent, és megdörzsölte a szemét, már egyedül volt.
Ijedten ugrott fel.
— Kocsmáros úr!
A kövér kocsmáros odacsoszogott.
— Parancsol, hadnagy úr?
— Hová lett az a hölgy, akivel beszélgettem?
— Az a kisasszony? De hisz az már réges-rég elment, uram! — csodálkozott a kocsmáros. — Ön elaludt, és én nem akartam zavarni. Hiszen ön egyike a *Fantom* tisztjeinek, ugyebár?
Bilg a fejéhez kapott.
— Elaludtam?...
A kocsmáros sehogy sem tudta megérteni vendége furcsa viselkedését.
— De hát miért is ne szundikált volna el? Hiszen bizonyára halálosan kimerítette a hosszú utazás... annyi mindent mesélnek az emberek a *Fantom* kalandjairól.
Bilg belenézett az asztalon álló kupákba: Larissáé teljesen üres volt, az övé még szinte érintetlen.
— Meg tudja nekem mutatni a kastélyba vezető utat, kocsmáros úr?
— Adok kísérőül egy szolgát, hadnagy úr, egyedül úgysem találná meg az utat — felelte a kövér szolgálatkészen.
— Hány óra van?
— Ó, mire odaér, már felkel a nap!

Bilg pénzt dobott az asztalra.

— Hívja gyorsan a szolgát, kocsmáros úr, sürgősen a kastélyba kell jutnom!

A kövér hajbókolva slattyogott el.

A szolga, akinek a hátát meggörbítették az élet terhei, piszkos sikátorokon vezette keresztül.

— Azt mondják, uram, hogy az önök grófja varázsló — próbált beszédbe elegyedni.

— Ostoba fecsegés — vetette oda Bilg kelletlenül.

De a vénség nem tágított.

— Az a kisasszony, aki önnel elbeszélgetett, az szintén hozzá tartozik? Láttam a hölgyet... nem idevalósi. Talán valami markotányosnő vagy efféle?

Az öreg száraz hangja úgy zizegett, mintha nagyon távolról jönne... mintha a szél hol hangosabb, hol meg halkabb foszlányokban sodorná a füléhez. Bilg nem figyelt föl rá — gondolatai Larissánál jártak.

— A kormányzó úr lánya volt — mondta szórakozottan, nem is ért a tudatáig, hogy felelt a kérdésre.

A vénség csúfondárosan, rosszindulatúan vihogott.

Erre Bilg megpróbálta felismerni a szolga homályos alakját... ijedten hőkölt egy lépést hátra.

Diaboli?...

De túlságosan sötét volt ahhoz, hogy többet lásson, mint kísérője fekete körvonalait.

Egy hűvös széláramlat csaknem lesodorta fejéről a kalapot, homok csikorgott halkan a talpa alatt.

Az utolsó ház mögött messziről odacsillant a tengerpart gyöngéd hajlású vonala.

A szolga megállt, felemelte karját.

— Ott... — mondta. Kaján vihogás követte szavát.

Hát mégis Diaboli?...

Bilg szeme a semmibe meredt.

A szolga eltűnt... mintha a szél fújta volna el.

Mintegy kétmérföldnyi távolságban, magasan a városka fölött, ünnepien és hívogatóan csillogtak a kastély ablakai.

Bilg útnak eredt.

FELSÜLÉS

Paramaribo városára és erődjére csillagfényesen hullt le az éjszaka.

Az első vendégeket hozó hintók felkanyarodtak a kastély széles feljárójára.

Egyenruhás inasok álltak sorfalat a bejáratnál, viharlámpással a kezükben, hogy kisegítsék az ünnepiesen öltözött hölgyeket és urakat a kocsikból.

De a kastély lakói nehezen leplezték izgalmukat: a fiatal tengerész hadnagy, Bilg, akiről az egész város beszélt, délután óta nyomtalanul eltűnt.

Larissa, akinek apjával együtt kellett köszöntenie a vendégeket, folyton a barátjára gondolt, és alig bírta megőrizni önuralmát.

Caprioli a fogadóteremben beszélgetett hajóstisztjeivel és a leváltó osztagok tisztjeivel, amíg a vendégekre várakoztak.

Valamennyien díszegyenruhában jelentek meg, csak Borromaus, a bősz tűzmester nem volt hajlandó megválni kalózöltözékétől. Gúnyosan mustrálgatta villogó szemével a fölcicomázott hölgyeket és urakat, nadrágját húzogatta, egy lyukkal szűkebbre vonta össze derékszíját, és felhorkant:

— Pah, ami életre-halálra jó a tengeren, az háromszor is jó ezeknek a kikent-kifent szárazföldi majmoknak!

Caprioli ráhagyta, és akkor sem szólt egyetlen szót sem, amikor Borromaus némán vizslatva keringett egyet Bull kapitány körül, aki tollas kalapjával, derekát körülkerítő tulipiros selyemövével úgy festett, mint valami pávatollakkal kérkedő, felhizlalt pulykakakas.

A vendégek a terembe özönlöttek, riadt ámulattal tipegtek el a csoport előtt, és sugdolódzva mutogatták egymásnak a grófot.

Caprioli egy fejjel magasodott mindenki fölé, és feltűnt mosolygó higgadtságával, lényének halk előkelőségével.

A gróf mellett álló Peregrinust és mindenekelőtt Hababkukot illendően megcsodálták.

A matrózok és katonák úti beszámolói időközben alaposan kicirkalmazva megjárták a konyhákat és az inasszobákat, onnét pedig eljutottak az előkelő uraságok termeibe, végül meg a város összes házába.

Csaknem egy fél óra hosszat tartott, mire az utolsó vendégek is befutottak.

A kormányzó Larissa kíséretében belépett a terembe, köszöntötte a megjelenteket, és valamennyiüknek bemutatta a kalandos tengeri utazás résztvevőit.

Bármennyire is igyekezett Pieter van Groenhagen vidám képpel sürögni-forogni, magában bosszankodott, hogy az estélyre tervezett nagy meglepetése nem sikerült.

Sejtelme beigazolódott, amikor személyi titkára aláírásra elébe tette Bilg hadnagyi kinevezését, és az okmányon meglátta a fiú valódi nevét: Caprioli fia volt!

Vajon Larissa sejtette-e ezt, vagy éppenséggel magától Bilgtől tudta meg? Erről fogalma sem volt.

A vendégek közt az inasok étvágygerjesztő likőröket hordtak körül, és csillogó poharakban kínálgatták.

A nagy teremben élénk csevegés folyt, ismerősöket üdvözölgettek, és pletykálkodtak.

A hajóstisztek mindegyike körül seregestül csoportosultak a kíváncsiskodók, és sokkal többet akartak megtudni, mint amennyit a szófukar tengerészek és katonák elújságolhattak.

Borromaus kereket oldott, falábával mérgesen keresztülkopogott a termen, elrejtőzött az egyik nagy franciaablak függönyei mögött, és lebámult a hajókra.

A fregattok és brigantinok körvonalai és lámpásai tisztán felismerhetők voltak az éii égbolt csillagfényei közt.

A kormányzó félrehívta Capriolit.

— Mit szólsz Bilghez? — kérdezte aggódva.

— Megmagyarázhatatlan függelemsértés — felelte a gróf olyan hangon, amelyben csalódottság, aggodalom és szigor kelt harcra egymással.

— Nem hinném, hogy függelemsértés volna, Cyps... talán valamilyen baleset történt vele...

— Feltételezéseknek se helye, se értelme, öreg barátom; nem tehetünk egyebet, mint hogy kerestetjük őt, és várakozó álláspontot foglalunk el. Egyébként Bilg — mióta partra szálltunk — a te parancsnokságod alatt áll, tehát neked kell majd ítélkezned fölötte. Kár a fiúért, vitte volna valamire!

A kormányzó némán nézett barátjára, aztán a többi vendéghez fordult.

Caprioli pedig utána mosolygott, és ujja köré tekergette lornyonjának finom aranyláncát.

Persze ő is aggódott Bilgért, de valami csalhatatlan sejtelem azt súgta neki, hogy a fiúnak nem történt semmi baja. Talán ennek a tájnak valamelyik szép, idegen lánya csábította magához, talán vendégül látták va-

lahol, és felöntött a garatra, talán... Ej, mit feltevések! Caprioli haragudott önmagára. Pillanatnyilag mindenekelőtt az volt fontos, hogy a kormányzó elárulta magát: nyugtalanságával bebizonyította, hogy éppúgy megszerette Bilget, mint ő.

Odaballagott az erődparancsnokhoz, aki aranysújtásos egyenruhájában éppen azt fejtegette nagy garral a köréje sereglő dámáknak, hogy mi történhetett volna, ha a tengeri kígyónak nem támad olyan fene étvágya ágyúgolyókra és üres hordókra...

A hölgyek tágra meredt szemmel és fakó arccal szorították remegő szájukra tenyerüket.

— Nicsak, gróf, ön itt?!

Caprioli óvatos érintést érzett a könyökén. Hátrapillantott, és Diabolival találta magát szemközt.

— Jaj de nagyszerű, hogy összeakadtunk! — folytatta a köpcös lúdtalpú, és színlelt örömmel vigyorgott. — Amint hallom, az ön f..., illetve ez a Fan... hadnagy, természetesen azt akarom mondani: ez a Bilg eltűnt, és mindenütt keresik.

— Még csak ön hiányzott nekem, Diaboli! — Caprioli szeme villámlani kezdett. — Mióta dadog?!

— Huh, huh... a likőr égeti egy kicsit a torkomat...

— Önt égeti?... — Capriolinak önkéntelenül is nevetnie kellett. — Egyébként mi köze ehhez a Bilghez? Már megint a maga piszkos keze van ebben a játékban?

Diaboli méltatlankodva hadonászott.

— Én?! Hogy miket gondol énrólam, gróf, amikor állandóan önért aggódom! De talán figyelmeztethetem önt valamire... Hiszen tudja, rengeteg összeköttetésem van!

— Törődöm is én az ön figyelmeztetéseivel és összeköttetéseivel! Mit érdekel engem egy halott Bilg tengerész hadnagy!

— De hát ki beszél itt egy halott Bilgről?! — Diaboli csaknem rikácsolt.

Caprioli oldalról végigmustrálgatta.

— Akkor hát csakugyan a maga keze van a játékban, és Bilg él még! Többet nem is akartam tudni!

A pokolbeli kegyelmes úr az ajkába harapott. Aztán mintha egyáltalán nem is beszélt volna Bilgről, váratlanul megkérdezte alattomosan:

— Mi lenne, gróf, ha én most bemutatnám önt a társaságnak valódi nevén?

Kék fény villant az összehunyorított szemhéjak közül Diaboli tagjaiba.

Caprioli bajuszkája csücskét pödörgette.

— Szóval egy kis zsarolás?

— Az ember megteszi, amit tehet, gróf...

— Ahogy tetszik, nekem nem ártana, és önmagának semmit sem használna vele. Ellenszolgálatként szívesen felvilágosítom majd a társaságot az ön diplomáciai missziójának valódi értelméről... persze félek, ez esetben aligha fogja helybeli vevőkörét tovább szélesíteni...

— Pompás riposzt — csipkelődött Diaboli rekedten.

Caprioli torkát köszörülte.

— Ide hallgasson, Diaboli! — A gróf minden szavát hangsúlyozta. — Ön természetesen tudja már, hogy én holnap reggel újra elutazom. Az ön többé vagy kevésbé ócska tréfái engem útközben mindig elmulattattak, nélkülük néha talán unatkoztam is volna. Én most felajánlok önnek egy — mondjuk így — „megegyezést", mert azt akarom, hogy végre nyugtom legyen öntől egy darabig: öt percen belül eltűnik ebből a teremből, sőt erről a vidékről is az én tréfám miatt, de úgy ám, hogy odahaza három hónapon át pörkölődhet, amíg a fajtája-

beliek visszafogadják maguk közé... cserébe pedig három hónapon át megkímél engem szíves jelenlététől! Ha ez nem sikerülne nekem, akkor...

— Hehehe... heeee! — szakította félbe Diaboli mekegő nevetése. — Nem is szükséges fogadnia, a tréfa így is óriási! Azt mondja, öt percen belül? Hi-hi, he-he! Hopp! Állom a fogadást és önnek semmit sem kell feltennie azzal az állításával szemben, hogy engem öt percen belül eltüntet innen!

Ebben a pillanatban suhant el a közelükben Doña Escamolata, az érsek húga.

— Egy szóra, méltóságos bárónő! — tartóztatta fel a hölgyet Caprioli legigézőbb mosolyával. A bárónő megörült, hogy maga a híres gróf szólítja, és hozzá fordult. Caprioli tiszteletteljesen kezet csókolt neki.

— Megengedi, bárónő, hogy bemutassam önnek Infernalia követét, Satan Diaboli őexcellenciáját?

A bárónő végigmérte a ferde alakot, pillantása megakadt a ráncos bőrű, kerek kobakon, belenézett a cápaszemekbe, aztán savanyúan, édeskés mosollyal nyújtotta kézcsókra a kezét.

— Kedélytelen egy név... — mondta halkan Capriolinak. — Vaj merre van hazája?

— Ah, valahol arra mélyen lenn, és pokoli hőség van ott — felelte Caprioli vidáman, és lornyonjával játszadozott.

— Mindjárt gondoltam... ellenszenves alak, nemde? — tette hozzá a hölgy suttogva.

Diaboli hirtelen fuldoklani kezdett egy görcsös köhögési rohamtól, zsebkendőjét szájához szorította, hörgött, köpködött, és levegő után kapkodott.

— Ugyan mi baja lett egyszerre? — csodálkozott a bárónő, és összecsücsörítette ajkait, dús szemöldökeit pedig csúcsíves templomablak formájúra húzta fel.

— Ah, a kegyelmes úrnak valószínűleg valami

emészthetetlen dolog akadt a torkán — felelte Caprioli kuncogó sajnálkozással.

Diaboli ráhajolt előzőleg a bárónő kezére, és a hölgy ruháit átitató finom tömjénszag megütötte érzékeny orrát.

— Pffft! — hallatszott hirtelen, és Infernalia követe eltűnt.

— Madonnám, még ilyet! — háborodott fel a bárónő. Köhécselt, és keszkenőjét orra elé tartotta. Meg nem ijedt egy csöppet sem; úgy látszott, az ilyenfajta hirtelen eltűnések egyáltalán nem lepik meg.

— Odalenn őnáluk ez így illendő — magyarázta Cap-

rioli —, ennek ellenére bátorkodtam őkegyelmességét bemutatni önnek, mert mindig hasznos, ha az ember egy ilyen pofát megjegyez magának...

— Az én házamban mindenesetre nem fogom fogadni ezt a frátert!

— Aligha merészkedik, valaha is önnél látogatásra jelentkezni, kedves bárónő!

— Remélhetőleg ez az egyetlen ilyen udvariatlanul förtelmes szagú lény nagyszámú ismerősei között, gróf! — felelte csípősen a hölgy. — Hasta la vista! Viszontlátásra!

— Hasta luego, bárónő!

Caprioli mélyen meghajolt.

A hölgy ellejtett, és gondosan ügyelt arra, hogy jámbor illatszerének a szaga ne keveredjék Diaboli hátrahagyott bűzével.

Caprioli megdörzsölte az állát, és a hölgy után nézett. Aztán lassú léptekkel visszatért útitársaihoz.

BÚCSÚZÁS

Az inas kitárta a gyertyafényben úszó csarnok szárnyas ajtóit. A tágas terem közepén virágdíszes ünnepi ebédlőasztal várta őket.

A főudvarmester ünnepélyesen koppantotta pálcáját egymás után háromszor a padlóhoz.

— Asztalhoz! Asztalhoz, hölgyeim és uraim! — kiáltotta a kormányzó, és Doña Escamolatának nyújtotta a karját, hogy helyére vezesse az asztalfőre, az ő jobbjára. A kormányzó balján Larissa ült, mellette Caprioli.

A nevetgélő és csevegő többi vendégnek rangja szerint mutatták meg a helyét az inasok.

Lakmározással, pohárköszöntőkkel és beszédekkel gyorsan telt az idő. De alig akad még egy olyan ünnepi

estebéd, ahol aránylag ilyen kevés étel fogyott volna, mint ezen; a tekintetek újra meg újra Caprioli, Larissa és a gróf többi útitársa felé kószáltak. Fülek százai próbálták felfogni a legkisebb szót is, ami csak elhagyta ajkukat.

Borromaus szüntelenül a tányérjára bámult, zordonan hallgatott, miközben egyik csirkecombot a másik után falta be.

Bagótpök orra még a rendesnél is jobban fénylett és minduntalan odakapott keze fejével, hogy letörüljön róla egy csillogó verejtékcsöppet, nehogy a tányérjába peregjen.

Bull kapitány minden falatnál a parkettől a mennyezetig érő óriási tükörbe sandított, mert nem győzött eleget gyönyörködni saját cifra külsejében.

Ezek a valamennyi falat beborító hatalmas tükrök végtelen naggyá sokszorozták a termet, és a csillárok gyertyafényét tündökletes sugárözönné változtatták.

Peregrinus öregesen piszmogott a tányérjában, és csak néhány apró, kiszemelt falatot kapott be.

A mellette ülő Habakuk viszont majd elnyelte szemével a főtt és sült csodálatosságokat, amelyeket oly sokáig kellett nélkülöznie, és újra meg újra megrakatta tányérját az inasokkal.

Caprioli vidáman figyelte őt, de időnként borzongás futott végig a hátán, amikor a szerecsen egy-egy újabb porciót lapátolt be a szájába.

Az asztal körül itt is, ott is ámuldozó suttogással röppent fel Bilg neve. De senki nem mert nyíltan érdeklődni a kormányzótól vagy a gróftól a bátorságáért hadnaggyá kinevezett hajósinas holléte felől; azok pedig, akik aggódtak a fiúért, szántszándékkal eleresztették fülük mellett a halkan kiejtett nevet

Csak akkor szűnt meg a kérdezősködés, amikor valaki azt a felvilágosítást eresztette útjára az asztal körül, hogy a hadnagynak, mint a legfiatalabb tisztnek, át kellett vennie a *Fantom*on az ügyeletet.

Az utolsó pohárköszöntő után a kormányzó asztalt bontott.

Egy sereg inas kitolta a nehéz asztalokat a teremből, és félkörbe állította a székeket a tengeri utazók körül.

Apró asztalokon süteményeket és likőröket szolgáltak fel most a vendégeknek, a bőséges lakoma befejezéseként.

No végre, reménykedtek valamennyien, most a legmegbízhatóbb forrásból, Capriolinak és tisztjeinek a szájából tudják majd meg, mi az igazság azokból a fantasztikus mendemondákból, amelyek a flotta érkezése óta szájról szájra járnak a városban.
De azok hallgattak.

Még Caprioli is csak mosolygott, és tagadóan rázta a fejét, amikor a kormányzó beszámolót kért tőle.

A gróf híres volt arról, milyen pompásan tudja előadni mulatságos történeteit, de nem volt ínyére, hogy kalandjaival hetvenkedjék.

Végül is Larissának kellett rászánnia magát, hogy az egybegyűlt vendégeket a hosszú tengeri utazás élményeinek elbeszélésével szórakoztassa.

Eleinte ugyan nehéz volt a szíve Bilg miatt, de minél tovább mesélt, annál lelkesebb lett.

Minden szem megigézve tapadt ajkaira. Minduntalan felhangzott a hitetlenkedő csodálkozás moraja, és újra meg újra átrebbent a rajtuk a nevetés, akár egy elhessentett madárraj, valahányszor egy olyan ijesztő kalandról számolt be, amely váratlanul és meglepően jó véget ért.

Bull kapitány izzadt, és ide-oda csúszkált a széken, miközben hiába törte a fejét, hogy elfogadható ürügyet találjon és menekülhessen a társaságból.

De Larissa semmi olyasmit nem mesélt, ami bánthatta vagy nevetségessé tehette volna őt.

Ha a történet egyes veszélyes pontjainál a hústorony segélykérő pillantásokat vetett a lányra, az csak huncutul ráhunyorított, aztán ügyes fordulattal megkerülte a kényes pontot.

Borromaus és Bagótpök éppen ezért persze nem értett egyet Larissa beszámolójával; ők ugyan nem bánták volna, ha az ünnepély vendégei hahotáznak egy jóízűt a kapitány rovására. De miután Caprioli néma maradt, ők sem merték félbeszakítani Larissát.

Hanem amikor a kalózvezérrel való kardpárbajt is el akarta hallgatni a lány, a tűzmester nem bírt tovább magával:

— Caramba, señorita mia! — fortyant fel. — Ez mégse járja!

Aztán ő kezdte elmesélni a maga pattogó, zsémbelődő módján, hogyan hárította el Larissa szisszenő pengecsapásaival a briganti súlyos szablyáját, hogyan szorította sarokba a fickót, és végül hogyan szegezte kontyát egyetlen tőrszúrással az árbocrúdhoz.

A vendégek lélegzetfojtva hallgatták, majd viharos tetszéssel jutalmazták a szép Larissa hőstettét és Borromaus elbeszélését.

A vendégek alig vették észre, amikor egy hajóstiszt jelentkezett a kormányzónál meg a grófnál, és jelentette nekik, hogy a *Fantom* útra készen áll, és a személyzetét megillető zsákmányrészt megfelelő őrizet alatt a parancsnoki kabinban helyezték el.

Caprioli köszönetet mondott a tisztnek, és halkan to-

vábbadta a hírt Bulinak, Borromausnak és Bagótpöknek.

Mindhárman megkönnyebbülten lélegzettek fel. Már tűkön ültek.

Amint Larissa a maga pajkos módján végül arról is beszámolt már, hogyan esett meg kalandjuk a tengeri kígyóval, hogyan futott be a flotta bevont vitorlákkal, teljes szélcsendben a tengerről a kikötőbe, Caprioli felemelkedett.

De beszédével várnia kellett, amíg a nevetéstől kifulladt vendégek ismét lélegzethez jutottak.

Ekkor teljes magasságában kiegyenesedve, bal kezét kardmarkolatán nyugtatva, a gróf megkoccintotta poharát:

— Hölgyeim és uraim! Valamennyi útitársam nevében, akik velem együtt tették meg ezt a hosszú utat, amelynek lefolyásáról éppen az imént hallottunk szellemes beszámolót szép és hivatott ajkakról, hálás köszönetet mondok Pieter van Groenhagen őexcellenciájának, az egybegyűlt ünneplő vendégeknek és Paramaribo egész lakosságának azért a szívélyes fogadtatásért, amelyben bennünket részesítettek.

Odahajolt barátjához, és néhány szót súgott neki.

A kormányzó magához intette a főudvarmestert, és halkan utasítást adott neki.

— Szerettem volna a *Fantom* tisztjeinek és legénységének rövid pihenőt nyújtani Paramaribóban — folytatta Caprioli. — Mint időközben köztudomásúvá lett, én csak azért vállaltam el ennek a flottának a hadparancsnokságát, hogy meglátogathassam az én régi jó barátomat, a kormányzó úr őexcellenciáját, és vele néhány kellemes vadásznapot töltsek üdülésül... A dolgok azonban másként fordultak... Érkezésemkor már várt rám az a parancs, hogy másnap reggel megint útra kel-

jek. A *Fantom* ismét indulásra kész, fél óra múlva újra kifutunk a tengerre...

Percekig szinte bénultan ült az imént még olyan vidám, hallgatóság, aztán kitört a tiltakozás vihara.

Az estély vendégei felugráltak, és kéréseikkel ostromolták a grófot, töltsenek még legalább néhány napot Paramaribóban, vagy — ha másként nem megy — legalább egyetlenegyet.

Caprioli mosolyogva emelte magasba a kezét, és kérte, hogy engedjék tovább beszélni.

A gróf imponálóan festett arannyal hímzett, éjkék frakkjában, félig zsabója hegyes csipkefodrai közé süppedt Theophrasztosz-rendjével.

— Egy parancs, hölgyeim és uraim, nem tűr halasztást, főként ezekben a háborús időkben nem — folytatta. — Mindnyájunknak nehéz ez a sietős búcsú, hasztalan tiltakozások pedig még csak inkább megkeserítik. Ha az én terveim szerint alakultak volna a dolgok, az elkövetkező napokban különleges ünnepségre hívtam volna meg önöket: a kikötőben horgonyoz három brigantin, amelyeket a kalózoktól hódítottunk el. Ezek a jövőben a Holland Nyugatindiai Társaság zászlaja alatt vitorláznak majd, de ocsmány neveket viselnek. Miután nekünk, sajnos, már nincs időnk ahhoz, hogy átkeresztelje ő ket, a kormányzó úr a közeli napokban felkéri rá az érsek úr őeminenciáját, és a vendégszerető város összes lakóinak jelenlétében megtartja az ünnepélyes keresztelőt. Most pedig emeljük poharunkat azok eljövendő, szerencsés útjaira! Azt javaslom, hogy az első név kiválasztását bízzuk a leghivatottabbra: señorita Larissa van Groenhagenre...

— *Bilg!* — kiáltotta Larissa. Felugrott székéről, és újra kiáltotta: — *Bilg* legyen a neve az első brigantinnal jó, Cyps bácsi?

Az inasok a vendégek sorai közé léptek, és karcsú

kristálykelyhekben gyöngyöző, aranyfehér bort kínáltak körül. Caprioli mosolyogva emelte magasba a poharát.

A vendégek fellelkesültek a gróf ötletétől, és ismét felugráltak a helyükről.

— *Bilg* legyen hát az első brigantin neve! — jelentette ki Caprioli, majd hozzátette: — Sajnos, hiányzik körünkből az a fiatal tiszt, aki olyan jelentőséget adott ennek a névnek, de azt hiszem, a keresztelési ünnepségen már ő is részt vehet.

Még mielőtt a vendégek Bilg távollétének okát firtathatták volna, a gróf folytatta beszédét:

— Miután Bilg hadnagy és señorita Larissa nemcsak az utazás számtalan nehézségét osztotta meg velünk, hanem a zsákmányolt brigantinokat is ők ketten óvták meg az elsüllyedéstől, azt javasolom, hogy a második brigantint *Larissa* névre kereszteljük.

A vendégek ujjongva helyeseltek.

A kormányzó néma pillantással és meghajlással mondott köszönetet barátjának leánya megtiszteltetéséért. De gondolatai nyomban másfelé kalandoztak el. Szeme újra meg újra nyugtalanul fürkészte a terem ajtaját.

Larissa vérvörösre pirult, és zavarában bókolni is alig bírt.

— Most már csak a harmadik brigantin számára kell egy nevet találnunk, hölgyeim és uraim! — figyelmeztette őket Caprioli.

A szavai után bekövetkező pillanatnyi csöndben Larissa hirtelen előrelépett, sugárzó szemmel nézett keresztapjára, majd a társasághoz fordult:

— Tisztelt ünneplő vendégek, én úgy hiszem, a harmadik brigantinnak csak azt a nevet adhatjuk, amelyre mindnyájan gondolunk! *Caprioli* legyen a neve, és a háromtagú kis flottának ez legyen a vezérhajója!

Újabb egetverő éljenzés tört ki, és csak akkor csilla-

podott, amikor maga a kormányzó kért szót. Mintha időt akarna nyerni, mély sóhajtással az öreg Opzoom kapitányhoz lépett, karon fogta, és odavezette a félkör közepébe, majd így szólt:

— Mijnheer Opzoom, legjobb kapitányaink egyike, önhibáján kívül elvesztette *Vlissingen* nevű hajóját, amely a kalózok zsákmánya lett. Barátom, Caprioli gróf és bátor társai e hajó személyzetének nagy részét megmentették, és teljes épségben Paramaribóba hozták. Továbbá megmentették és megőrizték azt az aranykincset, amelyet a *Vlissingen*nek kellett volna számunkra elhoznia. Ráadásul Caprioli gróf még zsákmányrészesedését is felajánlotta a Holland Nyugatindiai Társaság számára; ezzel megfizette a hajónak és rakományának az árát is. Ha Caprioli barátom egyetért velem, akkor azt hiszem, aligha találhatnánk alkalmasabb embert a *Caprioli* kapitányi és az egész kis flotta parancsnoki tisztségére, mint a mi érdemes, de balsorsától súlyosan lesújtott Dierk Opzoom barátunkat!

— Éljen, éljen, éljen Opzoom parancsnok!

A díszlakoma vendégei tomboló zsivajjal helyeseltek, magasra emelték poharukat, és ittak a vén tengeri medve egészségére.

Caprioli elsőként szorított vele kezet, és üdvözölte mint parancsnokot.

Zavartan, könnyes szemmel állt ott a fehér szakállú öreg, és köszönetet rebegett.

Caprioli lenyomta őt egy székre, intett útitársainak, és így folytatta szavait:

— A búcsúzkodások, hölgyeim és uraim, olyan gyorsak legyenek, akár a jó felcser kése. Szíves engedelmüket kérem most, hogy társaim nevében is elbúcsúzzak, és velük — minden kíséret nélkül — visszatérhessek a *Fantom* fedélzetére. Hiszen a tisztek java része, akik velünk együtt élték át kalandjainkat, itt marad még, és

nagyon is szívesen ünnepel majd tovább ennek az igen tisztelt társaságnak kedves körében. Én pedig megígérem: amennyiben egy teljes szélcsend újra megduzzasztja majd bevont vitorláinkat, és errefelé hajt bennünket — nem muszáj éppen egy újabb tengeri kígyónak is belejátszania a véletlenbe! —, akkor nem fogunk megfeledkezni itteni új barátainkról! A viszontlátásra!

Ezzel még egyszer megszorította barátjának, a kormányzónak a kezét.

Larissa felugrott egy székre, két karjával átölelte Caprioli nyakát, és mindkét arcán megcsókolta.

— Cyps bácsi, mondd: mi van Bilggel? — suttogta közben a fülébe.

— Ne aggódj, teljes bizonyossággal érzem, hogy hamarosan épségben-egészségben visszakapod őt. Alkalmasint Diaboli űzött vele valamilyen tréfát.

— Diaboli?! — kérdezte rémülten a lány.

— Igen, az imént még itt volt, aztán hirtelen eltűnt.

— Ó, az a nyomorult féreg!

Caprioli gyöngéden lefejtette magáról a lány karját.

— Csakugyan Bilg nélkül akarsz a tengerre szállni, Cyps bácsi?

— Nem várhatok tovább, Larissa, de hát örülj, hogy így hosszabb ideig maradhat veled! Diaboli testileg nem tehet kárt benne.

— Én utánad megyek, Cyps bácsi... Bilggel együtt!

Larissa leugrott a székről, és a gróf karjába kapaszkodott.

Caprioli meghajolt a vendégek felé, búcsút intett nekik, és tisztjei kíséretében a terem ajtaja felé indult.

— Cyps bácsi... — súgta Larissa.

— Mi az, kedvesem?

— Az én szerecsen Babám a *Fantom*on van, titokban persze... tudod, Habakuk miatt lopódzott fel a hajóra,

de ő nem tud róla. Mindenáron azt akarja, hogy Habakuk feleségül vegye. Veletek utazhat?

— Szép kis dolgokat csináltok ti itt az én hátam mögött... de nem bánom, jöjjön velünk, jó hasznát veszszük majd...

Magához ölelte Larissát, és a fülébe súgta:

— Most már elárulhatom neked... mert én is elkövettem ám valamit a te hátad mögött: az istállók egyik külön rekeszében ott találod majd a Stella nevű tengeri kancát... nemsokára csikója is lesz! Stella a tied!

— Ó, Cyps bácsi!

Larissa majd kibújt a bőréből örömében.

— Hölgyeim és uraim — fordult most a kormányzó a társasághoz —, én most lekísérem a grófot a kastély kapujáig, addig a lányom helyettesít...

Gyors léptekkel utolérte barátját, és karon fogta.

A magas szárnyas ajtók nesztelenül zárultak be mögöttük és a tisztek, Peregrinus meg Habakuk mögött...

Az előcsarnokban Pieter van Groenhagen visszatartotta Capriolit.

— Cyps, még valamit mondanom kell neked... vártam vele az utolsó pillanatig. Az estély nagy meglepetésének szántam ugyan, és egyben... késői visszavágásnak a te Viccecske nevű libatacskódért...

Caprioli megállt, és magasra húzott szemöldökkel nézett barátjára.

— Ma este elment a kedvem a tréfától, Piet... Bilg miatt.

— Éppen Bilgről van szó... megtudtam az igazi nevét!

— Olyan fontos ez most?

— Igen, Cyps... Bilg nem más, mint Maximilian Fantoroso gróf... Megdönthetetlen bizonyítékaim vannak rá!

Caprioli megdermedt. Ajkai vonássá keskenyedtek.

Pillanatok múlva így szólt:

— Amint előkerül, vizsgáld ki az ügyét. Amennyiben nem hibás: üdvözöld a nevemben... Szentpétervárott utolérhet. Ha már nem tartózkodnék ott, forduljon Bécsben a császári titkos kabinethez, hogy hollétemről tudomást szerezzen; majd megkérem Hojos bárót, adjon neki felvilágosítást.

— Ez minden?...

— Ez minden, Piet... mert a jelen pillanatban, ilyen körülmények közt nem szabad mást tennem!

Caprioli még egyszer megszorította barátja kezét, sarkon fordult, és gyors léptekkel tisztjei után eredt.

KÖZEL A CÉLHOZ...

A kormányzó visszatérése után még jó időbe telt, mire a vendégek felocsúdtak megrázkódtatásukból, amit Capriolinak és tisztjeinek hirtelen távozása váltott ki belőlük.

Szomorkásan csoronkált tovább a beszélgetés. Csak akkor tért vissza újra a jó hangulat, amikor Larissa — erőt véve magán — elmesélte a Viccecske nevű libatacskóról szóló történetet, miközben vígan ingerkedett az apjával.

A kormányzó, aki megszokta, hogy úrrá legyen érzésein, és akit az egyre elevenebb vidámság magával ragadott, utóbb elkezdett maga is mókás történeteket mesélni azokról a kalandokról, amelyeket évekkel azelőtt Capriolival együtt élt át.

Körülbelül egy óra múlhatott el, amikor a főudvarmester hirtelen félbeszakította az élénk csevegést. Méltóságteljesen koppantott háromszor egymás után botjá-

val a parkettre — a szárnyas ajtók szélesen feltárultak.

— Maximilian Fantoroso gróf, tengerész hadnagy úr! — jelentette messzire zengő hangon.

Az ajtókeretben Bilg állt.

Pillanatokra a leghalkabb szó is elhalt az ajkakon.

Larissa dermedten bámult Bilgre. Parányit feléje lépett.

Bilg katonásan köszöntötte a kormányzót, és mélyen meghajolt a társaság előtt.

Van Groenhagen őexcellenciája lassan felállt, bevezette Bilget a terembe, és bemutatta a meglepett vendégeknek, mint a várva várt hadnagyot, aki az utazás folyamán hajósinasból tisztté lépett elő.

Fantoroso gróf?...

Nem hívták vajon eddig ezt a hadnagyot Bilgnek?...

Bilg még mindig lidérces álom fogságában hitte magát. Felfedezte Larissát, mindenről megfeledkezett maga körül, és remegő szájjal kérdezte:

— Hogyan kerültél te abba a pocsék lebujba?! — Nehézkesen szakadtak ki a szavak a torkából.

— Miket beszélsz? Miféle lebujban lettem volna?! Én nem járok lebujokba!

Larissa arcán egyidejűleg tükröződött zavar, Bilgért való aggodalom és felháborodás.

A fiú megfogta a lány kezét.

— Rajtad a gyűrű... ez valóban a te kezed! — dadogta magánkívül. Aztán ránézett az arcára: — Igen, és ezek ismét a te szemeid...

A kormányzó lenyomta egy székbe az izgatott fiút, és kezébe adott egy poharat.

Bilg egy hajtásra kiitta a bort.

— Mi történt önnel, hadnagy úr, hol járt? Nagyon sokáig váratott magára!

A kormányzó hangja halkan, de erélyesen csengett, hogy Bilget magához térítse.

Az ünneplő vendégseregben meg se mukkant senki.

Bilg felugrott, és bocsánatkérést dadogott. Észre se vette, hogy még mindig Larissa kezét szorongatja.

A kormányzó meglátta ezt, és alig észrevehetően elmosolyodott.

— Ön tehát eltévedt, és azt állítja, hogy egy kikötői kocsmában felfedezte Larissát? — kérdezte gúnyosan. Bilg ellenállását akarta ezzel felkelteni.

Csak most oldódott fel a feszültség, amely Bilget fogva tartotta. Széles áradással ömlöttek a szavak ajkáról, amint a Diabolival és Larissa csalárd hasonmásával való kalandjáról beszámolt.

Amit azonban az ál-Larissa állított, hogy ő Caprioli gróf fia, azt elhallgatta; felháborította maga a gondolat is.

— Ki az a Diaboli? — kérdezte óvatosan az egyik vendég, amikor Bilg befejezte mondókáját.

A pokoli excellenciást eddig még senki sem említette. Mintha csak összebeszéltek volna: a vele való kalandokat elhallgatta mindenki, aki csak mesélt az utazás élményeiről.

Most aztán Larissa elmesélte a hitetlenkedve fülelő társaságnak mindazt, amit Diaboliról tudott: hogyan próbálta meg útközben újra meg újra bajba keverni a tengerészeket, a katonákat és a hajókat.

— Ha nem ismerném józan eszedet, és ha nem *te* mesélnéd el mindezeket, Larissa, azt kellene hinnem, hogy boszorkánymesékkel szédítenek — mondta a kormányzó.

— Én egyáltalán nem tartom mindezt mesének — avatkozott a beszélgetésbe a még mindig ingerült Doña Escamolata. — Néhány órája én magam is láttam itt ezt a rusnya frátert, Caprioli gróf mutatta be nekem őkelmét!

— Itt volt ebben a teremben, és maga a gróf mutatta be önnek?!

Pieter van Groenhagen most már sehogyan sem értette a dolgot.

A társaság kisebb, izgatottan vitatkozó csoportokra oszlott.

A kormányzó, hogy világosságot derítsen az eseményekre, egy csöndes ablakmélyedésbe vezette lányát és a fiatal hadnagyot.

De még mielőtt arról beszélhetett volna, ami őt annyira nyomasztotta, Bilg elkezdte beszámolóját. Elmondta, hogy csak azért hagyta magát a hamis Larissától olyan sokáig tartóztatni, mert az azt állította, hogy Caprioli gróf az ő — Bilg — apja, és mert ezt az állítását olyan meggyőzően indokolta.

Amikor Bilg befejezte mondókáját, Larissa így szólt:

— Te azonban mégis Cyps bácsi fia vagy! Én sejtettem ezt, sőt bizonyosan tudtam is azóta, hogy te megmutattad nekem hálóhelyedet a *Fantom*on, én pedig megnézettem veled a nyakamban függő medalliont!

— Miket beszélsz?... — Bilg elsápadt. — Valóban Caprioli fia lennék?! Hát akkor mégsem hazudott a kocsmabeli hamis Larissa?...

A kormányzó köhécselt, aztán megfontoltan mondta:

— Nem, hazudni nem hazudott az a fantom, de ennél sokkal rosszabbat cselekedett: rávette önt arra, hadnagy úr, hogy szóba ereszkedjék ezzel a Diabolival, no-

ha tüstént felismerte, és így ön értékes órákat mulasztott el...

Bilg túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy megértse a kormányzó szavait; zavartan kérdezte:

— És mi a bizonyíték, hogy én valóban a gróf fia vagyok?

— Csak akkor bizonyosodtam meg erről, amikor kinevezési okmányán megláttam az ön valódi nevét, ugyanis az én Caprioli barátomnak ugyanez a családi neve, és kívüle ön viseli egyedül ezt a nevet. Nagyon kevesen tudnak csak erről, és azok mind hallgatnak. Hadnagy úr, ön nyilván sejthetett effélét, különben miért hallgatott volna minderről az egész társaság előtt?

— Mert nem akartam a nagyzolás gyanújába keveredni! — válaszolta Bilg hevesebben, mintsem ez rangjával összefért volna. — Vajon nem bitorolhattam volna jogtalanul is ezt a nevet, kegyelmes uram? Hiszen nem voltak igazoló irataim, és az ön magántitkára kénytelen volt a puszta szavamnak hinni, amikor rákényszerített, hogy bevalljam előtte a nevemet.

— Ön sok mindent elmesélt a lányomnak, hadnagy úr, többnyire olyasmiket, amiket mi már régen tudunk, és amikről már csak ön tudhatott. És az ön mivolta igazolja mindezt. Ráadásul önnek egy anyajegy van a bal vállán...

— Ezt senki sem tudhatta! — csattant fel Bilg.

A kormányzó mosolygott.

— Nem, közülünk senki... de Peregrinus tudott róla; hiszen ő ismert téged, amikor még egészen kis lurkó voltál! Én titokban beszéltem vele rólad, kedves keresztfiam. Ő már régen gyanakodott, de az anyajegy önmagában még nem jelentett számára döntő bizonyítékot. Ezért nem beszélt az öreg.

Bilg észre se vette, hogy a kormányzó hirtelen ilyen bizalmasan szólítja meg őt, de Larissa figyelmét nem

kerülte el. Boldogan tette kezét apja karjára, és hálásan megszorította.

— És hol van most az én... hol van most Caprioli gróf? Hol van a *Fantom* és legénysége?! — kiáltott fel Bilg roppant izgatottan.

A kormányzó a fiú vállára tette a kezét.

— Amikor befutott Paramaribóba, már várta a parancs, hogy azonnal keljen útra ismét. A búcsúestélyre pedig te érkeztél elkésve. Alig egy órája távozott tőlünk tisztjei kíséretében.

— Én ön nem szólt neki énrólam semmit? — Bilg magánkívül volt.

A kormányzó selyemkendőjével homlokát nyomkodta.

— Elmondtam neki mindent!

— És ennek ellenére nem várt meg engem?

A kormányzó komoly hangon válaszolta:

— Ha önszántunkból vállalt kötelességünk teljesítése közben parancsot kapunk, akkor az érzelmeknek hallgatniuk kell; ha nem így volna, egyetlen hajó sem vitorlázhatna, egyetlen országot sem kormányoznának! És apád nem volna Caprioli, ha kötelességtudását feláldozná érzelmeinek! De nekem át kell adnom számodra az ő üdvözletét... mielőbb elvár téged Szentpétervárott...

Intésére az inasok félrehúzták a terem homlokfalán a nehéz selyemfüggönyöket, és kitárták a teraszra nyíló üvegajtókat.

Tündöklő napfény árasztotta el a termet.

A kormányzó vendégei felé fordult:

— Hölgyeim és uraim, ha szerencsénk van, még megláthatjuk a *Fantom*ot, a teraszról széles kilátás nyílik a tengerre...

Egyik karjával Larissát, a másikkal Bilget ölelte magához, és kilépett a szabadba.

A vendégek utánuk özönlöttek.

A *Fantom* vitorlái messze künn a tengeren ragyogtak.

Bilg dermedten állt, egyetlen szót sem bírt kimondani, és a távolba merengett.

— Követjük apádat... hamarosan! — vigasztalta Larissa.

Bilg meg se hallotta.

Caprioli alkalmasint látcsövén keresztül felfedezte a társaságot.

A *Fantom*on végigvillództak az ágyúk torkolattüzei.

Üdvlövésük robajától pillanatok múltán megremegtek a paramaribói ablakok.

Bilg szorosan a terasz korlátjához lépett, és két kézzel integetett.

A kormányzó távcsövet nyújtott feléje; ő maga és Larissa is messzelátóval figyelte a hajó útját.

Ebben a pillanatban meglepő dolog történt; mintha napnál is vakítóbb lángcsóva tépte volna ízekre a *Fantom*ot, fekete füstgomolyok hömpölyögtek a tengeren.

A *Fantom* nyolcvan ágyújának együttes díszlövésével hozta a fiatal hadnagy tudomására, hogy felismerte, Ezt egy második sortűz követte, majd egy harmadik.

Paramaribo házai megremegtek.

Larissa ujjongva felkiáltott:

— Bilg, nézd!...

Bilg látcsövét szeméhez szorítva nézte, amint a *Fantom* első árbocrúdjára felfut egy kis háromszögletű zászló, pontosan Caprioli zászlaja alá.

Mindkét zászlócskán ugyanaz a címer díszlett...